

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Princeton University Library

32101 051678181

Preparing for Publication, handsomely printed in 8vo.

A SERIES OF EDITIONS OF THE

GREEK AND LATIN CLASSICS,

TO BE ISSUED UNDER THE GENERAL TITLE OF

BIBLIOTHECA CLASSICA,

EDITED BY VARIOUS HANDS, UNDER THE DIRECTION OF

GEORGE LONG, ESQ., M.A.,

LATE FELLOW OF TRINITY COLLEGE, CAMBRIDGE; CLASSICAL LECTURER OF BRIGHTON COLLEGE;

AND THE REV.

ARTHUR JOHN MACLEANE, M.A.,

TRINITY COLLEGE, CAMBRIDGE; AND PRINCIPAL OF BRIGHTON COLLEGE.

EARLY in the ensuing year will be commenced a Series of the Greek and Roman Authors, carefully edited, with English Notes, on a uniform plan. The series will be especially adapted to the wants of students in the higher forms of public schools and at the universities, and will embrace, in the first instance, those works which are usually read in the course of a classical education.

The works will be edited by various hands; and, to secure uniformity and consistency in execution, the series will be under the united management of Mr. LONG and Mr. MACLEANE.

The first volume will be ready early in 1850. The subsequent volumes will be published at intervals, as regularly as may be found practicable, at the rate of four or five volumes in the year.

The following works are undertaken by the gentlemen whose names are set opposite :—

HOMER: Iliad, } Odyssey }	{ Rev. BENJAMIN HALL KENNEDY, D.D., late Fellow of St. John's College, Cambridge; Head Master of Shrewsbury School.
HESIOD	{ EDWARD LAW LUSHINGTON, Esq., M.A., late Fellow of Trinity College, Cambridge; Professor of Greek in the University of Glasgow.
HERODOTUS	{ Rev. J. W. BLAKESLEY, M.A., late Fellow and Tutor of Trinity College, Cambridge.
ARISTOTLE: Nicomachean Ethics	{
THUCYDIDES	{ GEORGE LONG, Esq., M.A., late Fellow of Trinity College, Cambridge.
XENOPHON: Hellenica }	{
PLATO: Republic, and Selections of Dialogues	{ Rev. W. H. THOMPSON, M.A., Fellow and Tutor of Trinity College, Cambridge.
LIVY	{ Dr. WILLIAM SMITH, Editor of the Dictionary of Greek and Roman Antiquities, and of Greek and Roman Biography and Mythology.
TACITUS	{ Wm. B. DONNE, Esq.
VIRGIL }	{ Rev. CHARLES MERIVALE, M.A., late Fellow and Tutor of St. John's College, Cambridge.
LUCAN }	{
CICERO: Orations, and Philosophical Works }	{ GEORGE LONG, Esq.
SALLUST	{ W. RAMSAY, Esq., M.A., Trinity College, Cambridge; Professor of Humanity in the University of Glasgow.
JUVENAL and PERSIUS }	{
HORACE	{ Rev. ARTHUR JOHN MACLEANE, M.A., Trinity Col- lege, Cambridge; Principal of Brighton College.

The under-mentioned volumes are already in progress, and are expected to appear during 1850-1 :—

HERODOTUS, Three Volumes.	CICERO, Orations, Vol. I.
• ILLIAD, One Volume.	PLATO, Dialogues, Vol. I.
HORACE, Two Volumes.	TACITUS, Vol. I.

Each work will be sold separately; but, as the Publishers expect that they will be enabled to extend the series until it shall approximate to a complete collection of the Greek and Latin Classics, and as they have reason to think that such a collection would be found an acceptable addition to all public and private Libraries, they hope to receive the names of persons who are willing to give encouragement to the scheme, as Subscribers to the entire Series.

WHITTAKER & CO., AVE MARIA LANE; AND GEORGE BELL,
186, FLEET STREET.

Latin Works,

With English Translations, &c.

Bede.

- Venerable Bede's Works. A New and complete Edition. Latin Text, with a New English Translation, &c. By the Rev. J. A. Giles, LL.D. 12 vols. demy 8vo. £ s. d.
 The Life and Miscellaneous Works, 6 vols. 8vo, cloth 3 3 0
 The Biblical Commentaries, 6 vols. (Vols. 7 to 12,) completing the Entire Works. (*In the Press.*)

Cæsar.

- Commentaries, Fragments, and Hirtius' Continuation. Delphin. Latin Text. With Latin Notes, Index, and Maps. 8vo, bound 0 12 0
 Commentaries. Duncan. Latin Text. With Index of Persons and Places, Latin and English, by Christison. 12mo, bound 0 3 6
 Commentaries, Fragments, and Hirtius' Continuation. Maittaire. Latin Text. With Latin Index. 12mo, bound 0 5 6
 Commentaries and Fragments. Dymock. Latin Text. With English Notes, and a copious Geographical and Historical Index. 12mo, bound 0 4 0
 First Four Books of Commentaries. Mair. Latin Text. With a literal English Translation, and Notes. 12mo, bound 0 3 0
 Commentaries, with Hirtius' Continuation. Latin Text. *Regent Edition.* 18mo, bds. 0 7 6

Cicero.

- Selectæ Orationes, De Senectute, De Amicitia, Somnium Scipionis, et Vita Ciceronis, with Latin Notes, and Index. Delphin. Latin Text. Edit. Carey. 8vo, bound 0 10 6
 Orationes Selectæ Duodecim. Latin Text. *For the use of Rugby School.* 12mo, cloth 0 4 6
 Orations on the Impeachment of Verres, with Commentary of Ascanius Pedianus. Zumpt. Latin Text. *For the use of Rugby School.* 8vo, bds. 0 10 6
 De Oratore, from Ernesti. Greenwood. Latin Text, and Latin Notes and Index. 8vo, bds. 0 12 0
 De Oratore. English Translation, by Guthrie; with Notes Historical and Explanatory, and Introductory Preface. 12mo, bds. 0 6 0
 Tusculan Disputations. English Translation. 8vo, bds. 0 8 0

Cicero.*(Continued.)*

	£	s.	d.
De Officiis, Cato Major, Lælius, Paradoxa, De Republica, et Somnium Scipionis. Latin Text. With explanatory Notes in English. 12mo, bound	0	4	6
De Officiis, De Senectute, De Amicitia, cum Somnio Scipionis. Latin Text. Olivet and Ernesti. Edited by Carey. (<i>Regent Edition.</i>) 18mo, bds	0	3	6
Life, by Conyers Middleton. One vol. 8vo, bds.	0	14	0

Catullus, Tibullus, et Propertius.

Doering, Heyne, Kuinoel. Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition.</i>) 18mo, bds.	0	5	0
---	---	---	---

Claudianus.

Burmam. Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition.</i>) 18mo, bds.	0	5	6
--	---	---	---

Cornelius Nepos.

Delphin. Latin Text, Latin Notes and Index, by Carey. 8vo, bound	0	6	6
Valpy. Latin Text. With English Notes, and Chronological Index. 12mo, bound	0	3	6
. Latin Text only. 12mo, bound	0	2	6
Clarke. With Latin Text, and literal English Translation, English Notes, and Latin Index. 12mo, bound	0	4	0
Maittaire. Latin Text and Index. 18mo, bound	0	1	6
Ritchie. Latin Text. With Latin Notes, and Vocabulary, Latin and English. 18mo, bound	0	3	0

Grotius.

De Veritate Religionis Christianæ. Valpy. Latin Text, with English Notes from Le Clerc, &c. 12mo, bound	0	6	0
---	---	---	---

Horace.

Doering. Latin Text, and Latin Notes, Indexes of Names and Words. 8vo, bds.	0	18	0
Anthon. Doering's Latin Text, with explanatory English Notes by Chas. Anthon. Eighth Edition. Adapted to the English Student. 12mo, cloth	0	7	6
Delphin. Latin Text, Ordo in the margin, Index, with Annotations translated into English by Pemble from Doering and others. 8vo, bds.	0	11	0
Baxter, Gesner, and Zeunius. Latin Text, and Latin Notes, and Index. 8vo, bound	0	12	0
Pyper. Latin Text, with accentuation marked. 18mo, cloth	0	2	6

Horace.*(Continued.)*

	£	s.	d.
Kidd. Latin Text, with Bentley's Latin Notes, &c., and Versification indicated. Royal 12mo, bds.	0	15	0
Smart. Latin Text from Gesner, with Literal translation into English Prose, and English Notes from Francis, Hurd, Dacier, &c. 12mo, bds.	0	6	6
Smart. Literal translation into English Prose, with Notes. 18mo, bds.	0	3	0
Zeunius. Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition.</i>) 18mo, bds.	0	4	6

Juvenal and Persius.

Stocker. From the Latin Texts of Ruperti and Orellius, with English Notes, partly compiled and partly original, and Latin Index. 8vo, bds.	0	14	0
Gifford. Translation into English Verse, with Notes and Illustrations. 2 vols. 8vo, bds.	1	1	0
Ruperti. Latin Text of Juvenal. Royal 32mo, bds.	0	2	6

Livy.

Latin Text. Drakenborch. Crevier's Latin Notes: the various Readings of Gronovius, Crevier, Kreyssig, and Bekker, and Index of Matters. 3 vols. 8vo, bds.	1	11	6
Stocker. Latin Text (Bekker), with English Notes, marginal references, and various readings. By Charles William Stocker, D.D., late Professor of Moral Philosophy in the University of Oxford, &c. Demy 8vo, bds.	2	8	0
Vol. i. Part I.	0	12	0
— Part II.	0	12	0
Vol. ii. Parts I. and II. together	1	4	0
Excerpta ex Livio. Crevier's Latin Notes. For the use of Schools. 12mo, bound	0	6	0

Ovid.

Metamorphoses. Davidson. English Prose Translation, with Latin Text, and Order of Construction in the same page; and Critical, Historical, Geographical, and Classical Notes in English. 8vo, bds.	0	12	0
Fasti. Keightley. Latin Text, with English Notes, and Introduction. 8vo, bds.	0	7	6
De Tristibus Libri V. Latin Text. 12mo, bound	0	2	6
Metamorphoses. English Translation in Verse, by various Authors. Edited by Garth. (<i>Walker's Edition.</i>) 24mo, bds.	0	4	0

Phædrus, etc.

Select Fables. Whittaker. Latin Text and Notes. 12mo, bound	0	2	0
Fables of Phædrus, Avianus, P. Syrus, Cato's Distichs, &c. Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition.</i>) 18mo, bds.	0	2	6

Plautus.

Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition</i> .)	£ s. d.
3 vols. 18mo, bds.	0 16 6

Quintus Curtius.

Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition</i> .)	
18mo, bds.	0 7 0

Quintilian.

Latin Text. Gesner. Edited by Carey. (<i>Regent Edition</i> .)	
2 vols. 18mo, bds.	0 12 0

Seneca.

Latin Text. Tragedies. Edited by Carey. (<i>Regent Edition</i> .)	
18mo, bds.	0 6 0

Silius Italicus.

Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition</i> .)	
18mo, bds.	0 6 0

Statius.

Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition</i> .)	
18mo, bds.	0 7 0

Suetonius.

Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition</i> .)	
18mo, bds.	0 6 0

Sallust.

Delphin. Latin Text, Notes, and Index. 8vo, bound	0 8 0
---	-------

Valpy. Latin Text. 12mo, bound,	0 2 6
---------------------------------	-------

Ditto. Latin Text, with English Notes by Hickie.	
12mo, bound	0 4 6

Maittaire. Latin Text, Index, and Various Readings.	
12mo, bound	0 2 6

English Translation of the Catiline and Jugurthine Wars, with Four Orations of Cicero against Catiline.	8vo, bds.	0 8 0
---	-----------	-------

Tacitus.

Opera. Carson. Latin Text and Index. 8vo, bds.	0 9 0
--	-------

Historiæ. Relhan. Latin Text of Brotier, with Latin Notes and Emendations. 8vo, bds.	0 12 0
--	--------

Germania et Agricola. Relhan. Latin Text of Brotier, with Maps, Latin Notes, and Commentaries of Ernesti, Oberlin, &c. 12mo, bds.	0 5 6
---	-------

The Germany and Life of Agricola. Translated into English by Dr. Aikin, with Notes, and Map of Ancient Germany. 12mo, bds.	0 4 6
--	-------

Terence.

	£	s.	d.
Delphin. Latin Text, Latin Notes, Interpretation, and Index. 8vo, bound	0	10	0
Zeunius. Latin Text. (<i>Harding's Edition</i> .) 12mo, bds.	0	8	0
Patrick. Latin and English. Edited by Prendeville. 8vo, bds.	0	15	0

Virgil.

The <i>Æneid</i> , with Copious English Notes. By Charles Anthon, LL.D., Professor in Columbia College, New York, &c. Adapted for use in English Schools. By the Rev. F. Metcalfe, M.A., Fellow of Lincoln College, Oxford. 12mo, cloth, uniform with "Anthon's Horace"				0	7	6
* * * Order as "Whittaker's Edition."						
Delphin. Latin Text, Latin Notes, Interpretation, and Index. 8vo, bound	0	11	0			
Heyne. Latin Text, Latin Notes, and Index. (<i>London</i>) 8vo, bds.	0	14	0			
Heyne. Latin Text. 18mo, bound	0	3	6			
Heyne. Latin Text, with English Notes. 18mo, bound	0	7	6			
Latin Text. Miniature Edition. (<i>Cambridge</i> .) 32mo, cloth	0	4	0			
Heyne. Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition</i> .) 18mo, bds.	0	6	0			
Dymock. Latin Text, with Life, Clavis Metrica, Historical and Geographical Index, Latin and English. 18mo, bound	0	3	6			
Keightley. Notes on the <i>Bucolics</i> and <i>Georgics</i> , with Biographical Notices of Virgil, Asinius Pollio, and Cornelius Gallus, Excursus, Terms of Husbandry, &c., <i>Flora Virgiliana</i> . By Thomas Keightley, Author of "Mythology of Greece and Italy, The History of Rome," &c. 1 vol. post 8vo, cloth	0	9	0			
Translated into English Prose, with Explanatory Notes and Latin Text. Davidson. 2 vols. 18mo, bds.	0	9	0			
Translated into English Verse. Dryden. 24mo, bds.	0	4	0			

Valerius Maximus.

Kappius. Latin Text. Edited by Carey. (<i>Regent Edition</i> .) 18mo, bds.	0	7	0
---	---	---	---

Dictionaries, &c.

Ainsworth's Latin Dictionary, abridged for the Use of Schools by Morell. New Edition, improved by Carey. 8vo, bound	0	12	0
Barker and Anthon's Lempriere's Classical Dictionary. Re-edited from the last American Edition of Charles Anthon; with Appendix and numerous Additions, by Dr. GILES. 8vo, bound	0	16	6
Bossut's Latin Word-Book; or, First Step to the Latin Language. 18mo, sewed	0	1	0

Dictionaries, &c.

(Continued.)

	£	s.	d.
Bossut's Latin Phrase-Book. 18mo, sewed, . . .	0	1	0
Entick's English-Latin, and Latin-English Dictionary. New Edition, with improvements by Carey. sq. 12mo, bound . . .	0	9	0
Entick's Tyronis Thesaurus; or, Latin-English Dictionary. New Edition, by Carey. sq. 12mo, bound . . .	0	5	6
Greenwood's Latin Vocabulary, English and Latin. New Edition, by Howard. 18mo, bound . . .	0	1	6
Irving's Latin and English Vocabulary. 18mo, sewed . . .	0	0	6
Moore's Dictionary of Quotations from Various Authors, in Ancient and Modern Languages, with English Translations, and illustrated by Remarks and Explanations. 8vo, cloth . . .	0	12	0
Niblock's New and Improved Latin and English, and English and Latin Dictionary, in Two Parts, for the Use of Schools, Colleges, and Private Tuition. By the Rev. J. W. Niblock, D.D., F.R.S.L., F.S.A., Head Master of the London High School. Second Edition, considerably improved. sq. 12mo, bound . . .	0	9	0
Part I. containing the Latin and English Dictionary. Sold separately; bound . . .	0	5	6
Nuttall's Classical and Archæological Dictionary, &c. 8vo, cloth . . .	0	16	0
Palairt's Dictionary of Latin Ellipses. Latin and English. With Additions, and emendations, by E. H. Barker. 8vo, bds. . .	0	8	6
Pinnock's New Analytical Latin Vocabulary, showing the English Derivations. 18mo, cloth . . .	0	1	6
Pyper's Gradus ad Parnassum. With the Synonymes, Epithets, Verses, and Phrases. In Latin. 12mo, cloth . . .	0	7	0
Whittaker's Improved Edition of Valpy's Gradus ad Parnassum. Latin and English. Sixth Edition, greatly amended and enlarged with many thousand new articles. royal 12mo, bound . . .	0	7	6

Grammars, and Exercises.

Beatson's Exercises for Latin Prose Composition, with Examples and Hints for Themes. 12mo, cloth . . .	0	4	6
Carson's Grammatical Exercises on the Moods, Tenses, and Syntax of the Latin Language, adapted to the Method of Ruddiman's Rudiments, with Latin and English Vocabulary. 18mo, bound . . .	0	2	0
Clarke's Introduction to the Making of Latin, with Appendix containing a succinct Account of Greece and Rome, Latin and English, &c. 12mo, bound . . .	0	3	6
Ellis's Exercises. Collection of English Exercises translated from Cicero for Schoolboys to Retranslate into Latin. New Edition, revised and improved by the Rev. T. Kerchever Arnold. 12mo, bound . . .	0	3	6
Grant's Institutes of the Latin Grammar. 8vo, bds. . .	0	12	0
Gretton's Introduction to the Translation of English Poetry into Latin Elegiacs and Hexameters. English Version. 12mo, cloth . . .	0	3	0

Grammars and Exercises. *(Continued.)*

	£	s.	d.
Key to the Second and Third Parts of Ellis's Collection of Exercises from Cicero, with References to the Passages in the Original. 12mo, bound	0	3	0
Mavor's Eton Latin Grammar, with Explanatory Notes. The Accents and Quantity marked by Dr. Carey. 12mo, bound	0	2	6
Pinnock's First Latin Grammar and Exercises on Ollendorff's Method. By William Henry Pinnock, Esq., of Corpus Christi College, Cambridge. 12mo, cloth	0	3	0
Pinnock's Elements of Latin Familiarized, with Numerous Exercises and Questions for Examination. 18mo, bound	0	1	6
Port Royal Latin Grammar, by Nugent. 2 vols. 8vo, bds.	1	1	0
Reid's Rudiments of the Latin Language, with an Outline of English Grammar. 12mo, bound	0	3	0
Steps to Sense Verses; or, a Set of Exercises to be Rendered into Latin Hexameters and Pentameters. 18mo, bound	0	1	6
••• Key to Ditto. 18mo, bound	0	1	6
Whittaker's Latin Exercises, or <i>Exempla Propria</i> ; being English Sentences translated from the best Roman Writers, and adapted to the Rules of Syntax, to be again translated into the Latin Language. Twelfth Edition, Enlarged and Amended. 12mo, bound	0	3	0
Whittaker's Improved Edition of Pinnock's Catechism of Latin Grammar. 18mo, sewed	0	0	9

Lessons and Reading Books.

Adams's <i>Lectiones Selectæ</i> ; or, Select Latin Lessons in Morality, History, and Biography. 18mo, bound	0	1	0
Adams's Literal English Translation of <i>Lectiones Selectæ</i> . 18mo, bound	0	1	6
Allen's <i>Collectanea Latina</i> ; or, Easy Construing Lessons from the best Latin Authors, with Index Verborum, Latin and English. 12mo, bound	0	3	0
Ballantyne's Introduction to Latin Reading, arranged in Progressive Lessons, according to the Eton Latin Grammar, Whittaker's Latin Exercises, and Ruddiman's Rudiments. 12mo, bound, ...	0	3	6
Bedingfield's Practical Latin <i>Delectus</i> ; being an easy and progressive Introduction to Latin Construing. 12mo, bound	0	2	6
Beza's Latin Testament. 12mo, bound, ...	0	3	6
Book of Common Prayer, Psalms of David, and Thirty-nine Articles. Translated into Latin by Harwood. roy. 32mo, bound	0	4	0
Corderius' Colloquies, with Literal English Translation; an Analysis, or Grammatical Resolution of the Latin Words in the Colloquies, by Loggan. 12mo, bound	0	2	0
Ditto with a Literal English Translation by Clarke. 18mo, bound	0	1	6

Lesson and Reading Books.

	£	s.	d.
Colloquia Quotidiana; or, an Introduction to Familiar Latin Conversation. 12mo, bound	0	2	0
Lusus Westmonasteriensis. A Selection of Latin Poems from various Authors. 8vo, bound	0	4	6
Robinson Crusoe, translated into Latin. 12mo, bds.	0	5	0
Sampson's (Rev. S.) Lusus Seniles. 12mo, cloth	0	3	0
Selectæ e Profanis Scriptoribus Historiæ. 12mo, bound	0	3	6
Selectæ e Veteri Testamento Historiæ. 12mo, bound	0	2	0
Spyer's Praxis on the Eton Latin Syntax, being a Collection of the Sentences of Cicero illustrating each Rule. 12mo, bound	0	2	0
Whittaker's Florilegium Poeticum; a Selection of Elegiac Extracts from the Works of Ovid, Tibullus, Propertius, Martial, and Ausonius. 18mo, bound	0	3	0

Works Illustrative of Roman Literature.

	£	s.	d.
Adam's Roman Antiquities. New Edition, Corrected, Improved, and Enlarged, by Dr. Major. 8vo, bds.	0	10	6
Adam's Questions on Ditto. 8vo, bds.	0	6	0
Barker and Anthon's Lempriere's Classical Dictionary. Re-edited from the last American Edition of Charles Anthon; with Appendix and numerous Additions, by Dr. Giles. 8vo, bound	0	16	6
Gibbon's History of the Decline and Fall of the Roman Empire; with Life, by Chalmers. 8 vols. 8vo, bds.	3	0	0
Ditto. Complete in One Volume. 8vo, bds.	0	18	0
Hooke's Roman History from the Building of Rome to the Time of the Commonwealth. Illustrated with Maps. 6 vols. 8vo, bds.	3	3	0
Kennett's Antiquities of Rome. With Numerous Plates. 8vo, bds.	0	10	6
Moore's Dictionary of Quotations from various Authors in Ancient and Modern Languages; with English Translations, and illustrated by Remarks and Explanations. 8vo, cloth	0	12	0
Taylor's (Dr. W. C.) History of the Overthrow of the Roman Empire, and the Foundation of the Principal European States. 12mo, bound, 7s. cloth	0	6	6
Whittaker's Improved Edition of Pinnock's Goldsmith's History of Rome; with large Additions by Dr. W. C. Taylor, and Illustrations. 12mo, bound	0	5	6
Whittaker's Improved Edition of Pinnock's Catechism of the History of Rome. 18mo, sewed	0	0	9
Whittaker's Improved Edition of Pinnock's Catechism of Ancient Geography. 18mo, sewed	0	0	9

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ.

EURIPIDIS HECUBA

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM EMENDATA

ET

BREVIBUS NOTIS

EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES REDDENTIBUS

INSTRUCTA.

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

EDIDIT

RICARDUS PORSON A.M.

GRÆCARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES PROFESSOR.

EDITIO NOVA CORRECTIOR

CUI SELECTÆ SCHÆFERI, PFLUGKII, LANGEI, ALIORUMQUE
ANIMADVERSIONES ADSPERGUNTUR.

LONDINI:

WHITTAKER ET SOC. AVE MARIA LANE.

1847.

LONDINI:
EXCUDEBANT GILBERT ET RIVINGTON,
ST. JOHN'S SQUARE.

PRÆFATIO.

Quid in hac Euripideæ Hecubæ editione præstare conatus sim, paucis exponam. Nihil hic exquisiti aut reconditi expectandum; tironum usibus hæc opella potissimum destinata est.

Primum hoc operam dedi, ut textus, si non omnino emendatus, plerisque saltem ceteris editionibus purior exhiberetur. Deinde editoris officium esse judicavi, nihil, nisi monito lectore, novare; præsertim, si qua ex conjectura lectio admittenda videretur; quocirca editionis Aldinæ lectionem semper memoravi, nisi forte paucis in locis, quæ ad communem errorum fontem pertinerent, cujusmodi est Dorismus iste *μάτηρ* pro *μήτηρ*, et terminationis *ι* sive *υ* additio vel detractio.

Quod ad varias lectiones attinet, plerasque, præterquam aperte vitiosas, enotavi; sed auctoritates, quibus singulæ nituntur, non semper curiose enumeravi; propterea quod modo non erat tanti, modo tam negligenter in hoc munere versati erant ceteri editores, ut testimonia MStorum neque accurate numerari neque ponderari possent. Quotiescunque Euripidis loca ab antiquo quopiam scriptore cum varietate lectionis laudari memineram, sedulo monui. Hujus rei insigne exemplum reperies versu 568.

In vocibus per crasin conjunctis, ut *κᾶτι*, *κᾶν*, *κᾶν* (i. e. *καὶ ἐν*, *καὶ ἂν*) et similibus scribendis, rationem a vetustioribus MSS. servatam diligenter secutus sum. Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi *καὶ* cum diphthongo crasin efficit, ut in *κᾶτα* pro *καὶ εἶτα*. Hoc post alios monuit Dawesius. (A)

Ἄει, Piersono jubente, Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in *ἀερὸς*, *κλάω*, et *κάω*. (B)

A 2

Oct. 11, '20 - Prof. Sloan - Gift.

2656
336

347
(RECAP)

Brunckius secundas futuri passivi indicativi personas in *ei* semper, non in *η*, terminavit; secundas etiam præsentis ego ad eandem formam reduxi. Analogia nempe postulat, ut vocalis corripiatur in indicativo, producatur in subunctivo, *τύπτομαι, τύπτει, τύπτεται, τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται*. Neque causæ quicquam est, quare codicum auctoritas objiciatur; in his enim rebus nulla est codicum auctoritas. Satis constanter *ei* pro *η* præbent Aristophanis editiones. Pauca tamen loca sunt, ubi altera terminatio in aliquo MS. non exstet. Contra apud Tragicos non raro diphthongum *ei* pro *η* offerunt MSS. Quod si in hac re et similibus aliquoties aut meo aut typothetarum errore peccatum est, ignoscet æquus lector, secum reputans, quam facile et mentis et oculorum acies hujusmodi minutiis examinandis hebetetur. Hujus regulæ meipsum oblitum esse video v. 251, ubi *κακύνει* adeo reponendum in Addendis monui, et nunc reposui. (C)

In Hecuba, ut a me edita est, neque omissi verborum augmenti, neque admissi in paribus senariorum locis anapæsti, exemplum occurrit. Locus unicus, qui priori licentiæ in hoc dramate favet, ab ipso Brunckio, acerrimo alias hujus licentiæ vindice, emendatus est. Et, cum rarissima omnino sint talia exempla, quorum tria in Bacchis, corruptissima pene omnium fabula, reperiantur, plane persuasum habeo, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. (D)

Altera quæstio, quod ad Hecubam attinet, non minus faciles explicatus habet. In neutro enim duorum exemplorum, ubi anapæstum admisit aut retinuit Brunckius, omnes consentiunt MSS. In altero, v. 782. lectio ejus uno tantum codice nititur. In altero, 381. (*ροῦνομα* pro *ὄνομα*) satis auctoritatis pro *ὄνομα* stat, si auctoritas in re tantilla desideraretur. (E)

Brunckius, qui anapæstos in secundo et quarto senarii loco subinde defendit, fatetur tamen Tragicos hanc licentiam, quantum poterant, vitasse. Quidni igitur semper vitarint? An volebant, et tamen nequibant? An casu et incuria eos has maculas fudisse arbitrabimur? Adde quod MSS. auctoritate, scriptorum citationibus, et criticis argumentis, exemplorum, quæ in hanc partem laudari solebant, numerus jam valde imminutus est.

Aliam ipse rationem adjicio, quæ si vera est, omnes, opinor, anapæstum paribus senarii locis semper excludendum esse ultro

agnoscent. Hanc rationem, non plane quidem novam*, plerisque tamen ignotam, quam brevissime explicabo. Tantum scilicet abest, mea sententia, ut anapæstus pro secundo aut quarto pede ponatur, ut ne pro tertio quidem aut quinto substitui possit. Hoc de tertio pede si quis verum esse concedet, concedet a fortiori, ut Logici dicunt, de quinto etiam verum esse; dactylus enim, qui in tertia sede creberrime usurpatur, in quinta nunquam apparet. Anapæstus igitur, si illa excluditur, hanc intrare non potest. Jam loca, quæ huic doctrinæ adversantur, tam pauca sunt, tam facilia emendatu pleraque, ut, si unus et alter forte supersint, quibus nos mederi nequeamus, non idcirco sana judicanda sint. Equidem omnia, quæ regulæ nostræ contraria observavi, aut sanare, aut adversariis eripere, posse videor. Ea quæ Euripideæ fabulæ suppeditant, singula, ubi occasio postulabit, examinabo. Quotquot in Æschylo et Sophocle occurrunt, hic subjiciam.

Æschylus Prometh. 246. Καὶ μὴν φίλοις ἐλεεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ.

Agam. 664. "Ηρεικον· αἱ δὲ κερωντούμεναι βία.

Choëph. 421. "Εκοψε κομμὸν "Αρειον, εἴτε Κισσίας.

654. Εἴπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βία.

Eumen. 896. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ.

Suppl. 800. Πρὸς δὲ νύφῃ δι' ὑδρὸς γίγνεται χιών.

apud Plutarch. de Consolat. p. 106. C. "Οσπερ μέγιστον ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Sophocles Ajac. 524. Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ.

Ced. T. 248. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.

Philoct. 1288. Πῶς εἴπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;

apud Hesych. v. ἀντίπλαστον. Τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κερμηκότων.

Horum exemplorum aliqua, quæ videntur esse, non sunt veræ exceptiones. In Prometh. 246. ἐλεεινὸς verbum est Atticis ignotum, qui semper ἐλινὸς usurpant, alterum ne extra quidem iampos et trochæos. Et tamen quam multo commodius anapæstico vel dactylico metro aptatur vox quadrisyllaba, quam trisyllaba! Trisyllaba est in dactylico metro Sophocl. Philoct.

* Timide proposita est ab amico Morelli in Tractatu ejus de Græcorum Metris ante Thesaurum Græcæ Poëseos. (Dactylum in quinta Tragici senarii nunquam occurrere, ibidem observavit Morellus.)

1130. Ἡ που ἐλαινὸν ὄρας, φρένας εἴ τινας, in anapaestico Aristoph. Ran. 1095. ῥάκι' ἀμπίσχων, ἴν' ἐλεινοί, in heroico Homericæ Hymn. in Cerer. 283. (264.) Τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλαινήν *. Imperiti scribæ, quibus nulla fere metri species, præter Homericam, cognita erat, tantum non omnes Atticas formas in Ionicas mutarunt, ceterorum metrorum securi. Ne longe abeam. Frequens est versus iambici clausula, ὦ μέλε. Verum in hac clausula, ubi librariorum licentiam metrum compescere debebat, MSS. non raro dant, ὦ μέλεε, aut corruptius etiam, ὦ μέλαιε. Porro Atticæ linguæ analogia hanc scripturam flagitat. Ut enim a δέος formatur δεινός, ut a κλέος κλεινός, sic ab ἔλεος formatur ἐλεινός. Ut nunquam δεεινός, κλεινός, usurpant Attici, sic nunquam ἐλεινός usurpant†. In Agamemnone simili errore peccatur. Orthographicæ rationes metro labanti succurrunt. In compositis a κέρας nunquam ω admittitur, sed aut κέρας servatur integrum, quod fit ante labiales β et φ; aut nunc ultima syllaba abjicitur a veteri genitivo κέρεος (κερεαλκῆς), nunc ultima litera a veteri nominativo κέρος. Dicunt igitur Attici κεροβάτης, κερόδετος, κερουλκός, κεροφόρος, et propterea κεροτυπεῖν. Rariora sunt, probæ tamen notæ, κεράσβολος (ex Platone satis notum) et κερασφόρος, quod exstat Euripid. Phœniss. 255. et in fragmento Sophoclis apud Ælian. N. A. VII. 39. Ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερασφόρους Στόρθυγγας εἶρφ' ἔκηλος. Versum ex Euripidis Oreste 262. Δὸς τόξα μοι κερουλκά, citat Suidas v. κεροβάτης, ubi male priscam lectionem παρ' Εὐριπίδῃ Kusterus, licet ex MSS., in παροιμία mutavit. Similiter in compositis a κρέας se res habet. Nunquam enim κρεωδαισία, κρεωκοπεῖν, κρεωπώλης, κρεωστάθμη dicunt Attici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos libros hanc legem sæpe migrare, sciat lector nusquam hæc aut similia verba apud Pollucem occurrere, quin in uno saltem MS. ο pro ω substituatur. Diversa forma est κρεανομία, pro qua apud Pollucem I. 34. et Clementem Alex. Protr. p. 11, 17. male scriptum est κρεωνομία. Sed, ut redeat unde digressa est oratio, Wassius ad Thucyd. II. 84. hunc Æschyli locum laudans, κερουτυπούμεναι scribit, iudicio an errore, nescio.

* Ubi vide Ruhnkenium.

† Eadem est ratio adjectivorum πετεινός et πετεινός. Hoc poetice est, illud Atticum. In Demosthenis contra Stephanum prima prope finem ἐλεινότερον habet editio Feliciani.

Choëph. 421. Vel transpone, "Εκοψ' "Αρειον κομμὸν, vel lege, quod sententiam melius connectit, Κομμὸν δ' ἔκοψ' "Αρειον.

654. Cum Aldus et Robortellus ediderint φιλόξεν' ἔστιν, levi mutatione legendum, φιλοξένη' ἔστιν. Hujus erroris similem non raro admisere librarii, nescii scilicet longam vocalem elidi non posse. Dederunt igitur γραμμ' ἔστι, χρεί' ἔστιν, Ἐρμ' ἐμπολαῖε, cum γραμμή' ἔστι, χρεία' ἔστιν, Ἐρμᾶ' ὑπολαῖε, debuerant. Fatendum est quidem Atticos hujusmodi nomina plerumque generum duorum communia facere. Non semper tamen hanc regulam servant veteres. Theognis, in ipso initio, "Αρτεμι θηροφόνη*, quod imperite Brunckius mutavit; πολυξέναν Αἴγιναν dixit Pindarus Nem. III. 3. πολύξειναι νεάνιδες apud Athenæum XIII. p. 574. A.

Eumenid. 896. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ. Attici semper οἰζὺς dixerunt, non οἰζὺς; οἰζυρὸς, non οἰζυρὸς; quod monuit Piersonus ad Mœrin. Eodem modo dixerunt οἷς, οἰστὸς, Οἰκλῆς, Οἰλῆς, quanquam in vulgatis libris has voces sine punctis diæreseos haud temere offendes. Aldina vero Æschyli editio οἰζύος recte habet. In Euripide usque ad hunc diem semper editum est διστὸς, contra versus metrum, contra grammaticorum auctoritatem. (Vide ad Med. 634.)

Suppl. 800. Recte Aldus et Robortellus, νέφη δ' ὕδρηλὰ.

In fragmento legendum μέγ' ἔστ' ἱαμα, quomodo, quod mirere, correxit Grotius †, Excerpt. p. 55 ‡.

[* In Pausania v. 3, 4. scribendum Θηροφόνη, ut ibidem legitur Θηρονίκη. SCHÆFF.]

† Correxerit Grotius e Scaligeri emendatione.

‡ Non tamen dissimulabo suspicionem meam, vocabulum ἱαμα senioris ævi esse et veteribus Tragicis ignotum. Æschyli versus est apud Scholiasten Sophoclis ad Electr. 286. Οἱ τε (Brunck. οἱ τοι) στεναγμοὶ τῶν πόνων ἱρείσματα. Sed Homeri Scholiastes a Villosiano editus ad Il. Ψ. 12. ἱάματα pro ἐρείσματα substituit. Menandri locus apud Stobæum et Clericum p. 276. ita fertur, λύπης ἱατρός ἔστιν ἀνθρώποις λόγος· ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ἱάματα· ubi hiatus vitium prodit, neque admitti potest orasis, quam fingit Bentleius, ταῖαματα. Et hiatus quidem tolli potest ope Scholiastæ Villosioniani ad Il. O. 393, qui legit κουφίσματα, quod etiam habet Codex Townleianus. Sed legendum est partim ex his Scholiastis partim ex altero ad Æschyl. Prom. 378. ἱατρός ἔστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων· ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια. Si igitur ἱαμα vitiosum esse statuas, legendum erit, "Οσπερ μέγιστον φάρμακον πολλῶν κακῶν. [Illustre in loco Menandri exemplum scripturæ diversitatis natæ ex more veterum usitatissimo adeoque necessario memoriter citandi versus poetarum. Necessarium quod dico illum morem, ne quis miretur, cogitet rationem voluminum antiquorum, quæ et laboriose evolverentur, neque haberent indicum commoditatem. Itaque veteres non poterant non satis habere, si sententias poetarum mente complexi, ubi citandi occasio venisset,

Nunc ad Sophoclem veniamus. In primo loco, nemo non videt quam inconcinne istud ποτε ponatur, quam in pronuntiando prorsus obscuratur. Cum vero nihil mendii in singulis verbis hæreat, cogitandum est an commoda transpositione metro succurri queat. Et hoc quidem tot modis fieri potest, ut propter copiam difficilis sit electio. Legi nempe potest

vel Οὐκ ἂν ποθ' οὗτος εὐγενὴς γένοιτ' ἀνὴρ,
 vel Οὐκ ἂν γένοιτ' ἀνὴρ ποθ' οὗτος εὐγενής,
 vel Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτός ποτ' εὐγενὴς ἀνὴρ.

Et huic ordini quodammodo favet Suidæ v. *μνηστis* editio Mediolanensis, quæ ποτε omittit. Sed omnes numeros implet Suidæ MS. in Collegii Corporis Christi Bibliotheca apud Oxonienses servatus, modo levis et solennis error corrigatur, legendo Οὔποτε pro οὐπω.

Οὔποτε γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ. (F)

Æd. Tyr. 248. Dignus qui exscribatur, integer locus;

Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 Εἷς ὧν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
 Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.

Cum pronomen sit non omnino necessarium, expungendum facile quis conjiciat, et conjecit Joannes Burtonus. Verum ne illos videar imitari, qui scrupulum injectum quocunque modo eximere cupiunt, fateor νιν hic tam eleganter addi, ut quamvis aliam medicinam adhibere malim, quam illud expungatur. Et defenditur simillimo loco Trachin. 287. ΑΥΤΟΝ δ' ἐκείνον, εὗτ' ἂν ἀγνὰ θύματα Πέξῃ πατρώῳ Ζηνὶ τῆς ἀλώσεως, Φρόνει ΝΙΝ ὥς ἤζοντα. Sed levi opera res peragenda, et unius literulæ jactura reponendum ἄμοιρον, quæ vox occurrit Euripid. Med. 1395. ἄμορος habet Sophocles Philoct. 182. et tandem Euripides Hec. 421.

In Philoctete, aut mutato duarum vocularum ordine lege, ἄρ' οὐ, aut dele particulam negantem. Sed illud, opinor, verius; quanquam in hisce interrogandi formulis negantem particulam

haud raro suis potius quam ipsorum auctorum verbis uterentur. Hic fons est uberrimus tot scripturæ diversitatum, quarum quam leve sit ad critice momentum, nemo non intelligat. Velut in illo ipso Comici loco, quo nobis sponsore constabit, Porsonum poetæ manum restituuisse. SCHÆF.]

pro arbitrio vel addunt vel omittunt Tragici. Cœd. T. 822. ἀρ' ἔφυν κακός; Ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος;

In fragmento νόμον ἔχει quisvis legendum viderit.

In choris et melicis systematibus, quæ librarii et editores pro arbitrio distribuunt, duas sum potissimum regulas secutus. Primo curavi, ut quodque carmen ad nota et lyricis poëtis usitata, si facile fieri posset, versuum genera redigeretur; deinde, ut eadem aut similis versuum species quam sæpissime recurreret. Hujus divisionis exemplum vide in hac fabula, 931. 932. 935. Ejus generis versus plures in primo Ajacis Sophoclei choro reperiuntur. Optandum quidem erat, ut Strophæ Antistrophe ubique accurate responderet. Sed cum librarii in facilimis metrorum generibus toties et tam turpiter peccarint, quid in paullo reconditioribus fecisse putabimus, præsertim ubi ad metri difficultatem styli obscuritas accedat? Cautius igitur in hac parte me gessi, et quædam intacta reliqui, in quibus tamen errorem latere posse suspicatus sim. Hoc semel observandum est, nihil tam frequenter in librariorum cadere, quam verborum ordinem immutare. Hunc errorem illi quidem, ubi animadverterunt, aliquando literis numeralibus indicant. Sed has notas ii, qui postea codicem exscribunt, dum ad finem operis properant, sæpe negligunt. Tutissima proinde corrigendi ratio est vularum, si opus est, transpositio.

Licentiæ, quam in dialectis sibi permisere Tragici, fines accurate constituere perdifficile est: Ionismos tamen quosdam adhibuisse, sed parce et raro, extra controversiam est. Dixerunt utique ξένος et ξείνος, μόνος et μῦνος, γόναρα et γούνα, κόρος et κοῦρος, δορὶ et δουρί. Plures vero ex Homero invexit librariorum inscitia. Dialecti Doricæ, choris usitatissimæ, ratio paullo facilior est, nec tamen omnino certa. Nulli enim codices, ne optimi quidem, Doricæ formas in melicis constanter retinent. Sed hanc regulam servandam putavi, ut eas, ubicunque vel unus modo non pessimæ notæ codex præberet, in textu reponerem. In plerisque enim MSS., ubi in contextus serie Dorica forma exstat, Attica vel communis suprascripta est. Hanc igitur scribas quoties alteri prætulisse credibile est!

Præter Aldi editionem, cujus lectiones plerasque memorandas putavi, utpote ex MSS. fere expressas, usus sum Barnesiana, Kingiana, Musgraviana, Brunckiana, Beckiana. Kingius multa loca ex MSS. correxit, sed judicio parum acri, et de emendationibus suis lectorem raro certiore facit. In re metrica multum

se jactat, et Scholiastarum auctoritate, quæ nulla est, versus choricos disponit. Interdum ex conjectura mera eaque fallaci textum interpolavit. Versum 416 post 414 posuit et 417 delevit. Hunc errorem Thomas Morellus, qui Kingii editionem repetivit, sustulit; sed ipse, ut fidem et judicium hominis agnoscas, codicum descriptionem, quam dederat Kingius, omisit; et v. 578. pro *τοιιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγον*, audacter, sed tacite, edidit *τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος*. Cum notam ad hunc locum scribebam, editionem tantum Morellianam præsto habebam. Immerito igitur Kingium culpavi, satis alioqui culpabilem. Lector benevolus errorem meum condonabit et corriget. Cum vero tot MSS. adhibuerit Kingius, editionem ejus, licet caute, consulere oportuit, ut eorum lectiones indagarem. In quo opere adjutus sum duobus codicibus conferendis, quibus ipse Kingius usus erat. Utriusque copiam Regiæ Societatis humanitate nactus sum. Horum alterum Kingius optimum Reg. Soc. codicem vocat. Verum is, quanquam non omnino inutilis, longe ab optimo distat, et valde recens est, utpote anno demum 1490 exaratus. Tres priores continet fabulas. Alter quoque totidem habet; sed initio et fine nunc mutilus est, et centum plus minus annis priori antiquior videtur. Criticam subinde exercere voluit scriba; varias enim lectiones nunc in margine, nunc inter versus aspersit, quas, quoties dignas judicavi quæ commemorarentur, cum lectore communicavi. Usus sum præterea MS. Harleiano 5725, et ipso recenti. Hunc in Notis H voco, Kingii *optimum* scilicet K, alterum R. Verum omnes fere Codices parum ab antiquitate commendabiles sunt, et, quo frequentius describuntur, eo gravius interpolantur.

Interpretandi et illustrandi labore, utilissimo sane, supersedendum duxi, partim ne libellus in librum excresceret. Loca tantum quæ Latini imitati sunt, prout memoria suggestit, descripsi. Raro sum interpretis munere functus, nisi ubi cum critici officio conjunctum esset. Sin autem in ulla re justo parciore visus fuero, in sequentibus fabulis, si quas posthac edidero, hoc vitium emendare annitar. Hoc enim monendus est lector, cæteras Euripidis fabulas ordine vulgato singulas mox prodituras, si modo hoc specimen reipublicæ literariæ non displicere intellexero. Si opus ad finem perduxero, addam observationes quasdam in varia Scenicorum Poëtarum metra.

P.S. Cum plures postea MSS. contulerim, eorum Index Argumentum sequetur.

SUPPLEMENTUM AD PRÆFATIONEM.

Sic fere ante annos quinque præfatus sum, cum Hecubam Euripideam, velut editionis novæ specimen, ederem. Nuper vero, cum Viri doctissimi atque humanissimi, quibus Typographi nostri cura demandata est, dignam operam meam iudicassent, quæ ex prælo inclytæ Academiæ nostræ exiret, hoc saltem facere enisus sum, ut hanc nimis fortasse benignam eorum opinionem non omnino fallerem. In notis igitur quædam addidi, aut mutavi; nihil autem prorsus delevi. Quæcunque momenti alicujus esse putavi, seorsum imprimenda curabo, ut ii, qui priorem editionem possident, quam minimo pretio secundæ bona, si qua tamen bona insunt, sibi comparare possint. Quod in fine præfationis pollicitus sum, sed tempore non præstituto, partim hodie repræsentare conabor, ut scilicet de Sceniorum Græciæ Poëtarum metris quædam disserenda suscipiam. Hos vero cancellos mihi ipse circumdabo, ut ne extra iambicorum, trochaicorum, atque anapæstorum limites egrediar. Quod tamen priusquam facio, pauca quædam, quæ brevius dixi, paullo explicatius, si potero, tradam.

(A) *A vetustioribus MSS.* dixi; quoniam circa finem, ut arbitror, seculi decimi tertii, iota subscribere cœpere librarii, quod antea vel adscriptum erat, vel omissum. Duæ nempe erant Grammaticorum sectæ; hæc iota dativis et infinitivis addebat, illa omittebat. Sed in hoc omnes vetusti MSS. consentiunt, etiam ii qui constanter *μοῦσῃ* et *δραῖν* retinent, ut *κάν*, *κάπειτα* et similia litera ista semper careant.

(B) Nescio cur miretur quis, quod vocalem in *ἀεὶ* communem esse statuerim, cum idem fiat in *ἰώμαι*, *ἰαρὸς*, *λίαν*, et aliis. Gravem in re levi errorem admisit Valckenærius, cum ait Diatrib. p. 65. loca omnia Euripidis, ubi priorem producit *λίαν*,

facillimam medelam admittere. Imo ipse locus, quem citas, Vir summe, nullam medelam admittit. Γύναι, τό, τε λίαν καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον. Quam ex emendatione addidisti, particula τε (vel γε), si in MSS. omnibus reperiretur, ejicienda esset; quippe quæ nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba esse possit. Dixit quidem Menander apud Stobæum cxvi. p. 475. Ἡμῶν τόγε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ dixit Philemon ibid. cviii. p. 455. Ἐν τῷ τό, τε κακὸν εὖ φέρειν καὶ τὰ γαθόν dixit Alexis apud Athenæum vi. p. 237. C. Νοεῖς τό, τε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; καὶ μάλα (sic enim legendum.) Sed ab hac licentia prorsus abstinuere veteres; semel tantum senarium ab ὥστε μετέχειν inchoavit Aristophanes Plut. 345. semel ab οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς 410. sed et hæc rarissima sunt. Quod vero dixi de particulis τε et γε, neutram posse secundam pedis syllabam fieri, id de senario accipe. Adde quod neutra in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest. Sed ut ad ἀεὶ redeam, aptissimum ex MS. Etymologico apud Koen. ad Gregor. p. 160. locum citavit Hermannus* Præf. p. 23. cujus ultima, ut insanabilia, prætereo; priora proculdubio sic legenda; Ἰστέον ὅτι ἰβ̄ φωναὶ εἰσι τοῦ ἀεὶ ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰὲν καὶ αἰῆς ποιητικῶς καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον [καὶ ἀεὶ ἐκτεταμένον] καὶ ἀεὶ (ut recte Koenius) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι. Suidas. Ἀεὶ, τούτου ἰα φωναί.

(C) Esto, ut τύπτει in τύπτῃ ac τύπτει pari jure contrahere potuerint Attici, utram contractionem putas prælaturos? Certe eam, quæ modos diversos distingueret.

(D) Debueram fortasse χοῖν excipere, quod non minus quam ἐχοῖν in Scena Attica occurrit, etiam apud Comicos, quomodo, ut uno exemplo contentus sim, Hermippum Athenæi viii. p. 344. D. Τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χοῖν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἔν' ὄντα. Sic recte Aldi editio, male recentes ἐχοῖν. Quod ait Brunckius, quædam esse verba, quibus solenne sit augmentum abjicere, verba ea, quæ augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt. Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἦνωγα, sed augmentum plusquam-perfecto tempori reservant, CEd. C. 1598. Similis est ratio in καθεζόμενῃ, καθήμενῃ, καθεύδον, quibus augmentum non præponunt Tragici, Comici pro arbitrio vel præponunt, vel abjiciunt. Erravit igitur Brunckius ad Æsch. Prom. 229. Soph. CEd. C. 1597. Duplex aliquando augmentum

* Euripidis Hecuba. Gothofredi Hermanni ad eam et ad R. Porsoni Notas Animadversiones. 8vo. Lipsiæ, 1800.

admisere, ut in ἡνεσχόμεν, ἀνεσχόμεν, quorum utrumque Tragicis familiare; sed ἡνεχόμεν, quod Sophocli, Aristophani, et Platoni, obtrudere conatur Piersonus ad Mœrin p. 176. Brunckio assentiente, mera est barbaries. Aldus et membranæ ἡνσχόμεν, Scholia vetera ἡ.σ.χ.ό.μ.η.ν. Codices quidam ἰσχόμεν, satis recte, nisi rectius præberet Eustathius ἐσχόμεν ad Il. E. p. 529, 18 = 400, 52. Nimirum, cum semel ἰσχόμεν in ἡσχόμεν, quod pro varia lectione præbet Eustathius, corruptum esset, inde provenire ista portenta, ἡσχόμεν, ἡνσχόμεν, et quid non? Aristophanis versus mendosus est. MSS. aut ἡνεσχόμεθα aut ἡνειχόμεθα habent, quanquam silent Brunckius et Invernizius, qui e Kusteri interpolatione ἡνεχόμεσθα retinent. In Platonis Charmide p. 162. D. HSt. ἡνέχετο merum est editionis Francofurtanæ typographi erratum, qui simplicem χ litteram pro nexu x posuerit; ceteræ enim omnes recte ἡνέσχετο*.

(E) Cum de hac quæstione tot aliæ pendeant, visum est rem paullo altius repetere, et præcipuas versuum iambicorum, trochaicorum, et anapæsticorum leges semel memorare.

Senarius iambicus, sive trimeter, ut notum est, sex iambis, si priori nomine uteris, constat; tribus metris, sive dipodiis, id est, diiambis, si posteriori. Et hic est perfectus senarius, vel trimeter.

Soph. Aj. 5. Πάλα κυνηγεοῦντα καὶ μετρούμενον.

Eurip. Hec. 14. Ὑπεξέπεμψεν οὔτε γὰρ φέρειν ὄπλον†.

Sed cum res esset immensi operis, et certe ab isto versuum genere, quod sermonem quotidianum quodammodo exprimere debebat, alienissima, puros senarios scribere, duas licentias excogitabant Iambographi; priorem scilicet, ut spondeum in imparibus locis admitterent, alteram, ut pro iambo tribrachyn, utpote temporibus æqualem, substituerent: sed has licentias veteres isti Iamborum scriptores, Archilochum dico, Solonem et Simonidem, parcius sibi indulgebant; multo frequentius Tragicis; Comici denique, quibus propositum erat, non solum familiarem, sed etiam familiarissimum sermonem imitari, laxissimos aliquando numeros admittebant.

Tragici igitur, præter iambum et tribrachyn, quos cum paribus locis communes habebant, spondeum etiam in primo, tertio, et quinto usurpabant. Postea hunc spondeum in primo loco,

* Sic παρίχετο pro παρίεχετο eadem ed. in Tim. p. 1084. C.

[† Sic memoriter citavit: ne quid reconditi hic latere putes. SCHÆF.]

prout res ferebat, vel in dactylum vel in anapæstum dissecabant, in tertio loco tantum in dactylum, in quinto neque in anapæstum neque in dactylum. Ac de dactylo quidem res adeo expedita et facilis est, ut vix tria exempla reperiantur, quæ huic regulæ obstare vel videantur. Euripidi quidem tribuunt Viri docti tanquam Hippolyti verba, a Zenobio, Diogeniano, Suida et Apostolio in proverbiorum numerum relata, sed nusquam pro Euripideis citata, Ἀκαίρος εὐνοί' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Et poterant esse verba Phædræ ad nutricem; Scholiastes enim ad Hippol. 602. ait: καὶ ἔστιν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ, Εὐνοί' ἄκαίρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας. Sed cujuscunque est, certe neque Euripidis est, neque Tragici cujusquam. Alter locus Euripidis, inter fragmenta a Barnesio et Musgravio collocatus, exstat apud Stobæum cxxvi. p. 477. Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα, Ἡμεῖς δ' ἀπολαύειν ὧν ἔχουσιν, οἱ νέοι. Quis vero nescit, quoties margo Stobæi in nominibus erret? Aut quis hæc esse Comici cujusdam verba dubitet? Versus solus, quem in fabulis integris superesse credo, occurrit Iph. A. 1632. Χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον νεαγενῇ. Quanquam spurium esse hunc versum credo, non tamen de interpolatore ipso adeo male censeo, ut putem eum ita scripsisse. Legendum εὐγενῇ quivis viderit. Nemo autem a me postulabit, ut emendationes Viro- rum doctorum, quæ huic regulæ adversantur, refellam; satis enim superque se ipsæ refellunt. “Sed Comici hanc regulam sæpissime violant.” Certe. Atque hæc ipsa res eam a Tragicis servari probabile reddit. Sed de Tragicorum et Comicorum versuum discrimine plura sum infra dicturus. Quod si dactylum, qui in prima et tertia sede non infrequens est, quinta semper excludere Tragici, si etiam anapæstum in tertia sede vitarunt, consequens esse putabam, ut anapæstus e quinta semper exulare deberet. Potueram eadem opera loca omnia colligere et examinare; sed brevitati imprimis studebam: regulam igitur meam de tertio senarii pede stabilisse contentus, cetera lectoris industriæ et candori permiseram.

Unam tantummodo exceptionem notare neglexeram, quam nunc paucis attingam, de propriis scilicet nominibus. Sunt enim nomina quædam, qualia Ἀερόπη, Ἀντιγόνη, Ἰφιγένεια, Λαομέδων, quæ ex iambicis et trochaicis versibus omnino exclu- enda essent, nisi* anapæsti aliquando admitterentur. Hanc

* Cum propter brevitem, de trochaico loquens, anapæstum dico, lector semper de duabus dactyli syllabis cum sequentis pedis longa conjunctis intelligat.

igitur veniam Tragicis libenter cum auditores, tum lectores, concedebant, ut in quavis senarii sede, præter ultimam, anapæstum, ut in quavis trochaici sede, præter mediam et ultimam, dactylum usurparent. Ac nullo sane discrimine et in impares et in pares senarii locos propria nomina inferunt, ut inde consequi putem, anapæstis in tertia et quinta sede, præterquam cum hac sola exceptione, temperasse. Si enim jure suo anapæstos ibi adhibere poterant, debebant ita distribuere, ut pares locos effugerent. Cetera nomina, in quibus occurrit anapæstus vel dactylus, cum non ineluctabili necessitate iis pedibus uti cogerentur, debebant quidem ita versibus intexere, ut anapæstus in diversos pedes dissecaretur.

Iph. A. 507. Αἰνῶ σε, Μενέ | λα' ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν.

Or. 490. Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἄγα | μένων βίον.

Ph. 1371. Ὡ τλήμον ὅλον τέρμον' Ἴο | κάστη βίου.

Et hoc certe plerumque faciebant. Verum istam legem sibi servandam putabant, ut anapæstus in eadem voce totus contineretur. Mendosus igitur est

Iph. A. 1579. Ἐλεξε δ' ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι παῖ Διός.

E MSS. tribus Parisiensibus dedit Marklandus,

Ἐλεξε δ' ὦ Διός Ἄρτεμις θηροκτόνε.

Musgravius, quod mirum est, vulgatam tacitus retinet.

Si me rogas, utra harum vera sit lectio, respondeo, neutra. Nec quicquam mea refert; quippe qui persuasus sim, totam eam scenam abusque versu 1541. spuriam esse et a recentiori quodam, nescio quando, certe post Æliani tempora suppositam. Non tamen ideo omnia contra sermonis indolem et contra metri leges peccata scriptori ipsi, sed quædam saltem librariis imputanda censeo. In hoc loco proculdubio dederat ille, Ἐλεξε δ', ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμις Διός et mox Δέξαι τὸ θῦμα τοῦθ' ὃ σοι δωρούμεθα sed qui sequitur versus,

Στρατός τ' Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ,

vereor ne sit in ipsius PseudEuripidis cerebello natus. Marklando legendum videbatur, Στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινός, Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ. Ubi vero Tragici exercitum Græcorum hoc epitheto ornant? In hac ipsa scena, 1591. ait Marklandus. Στρατεία quidem κοινή erat, στρατός non κοινός. Brunckius tamen ad Orest. 201. ait: "Tertia in Ἀγαμέμνων produci (lege

“corripi”) quidem potest in Canticis. Sed aliud exemplum afferendum erat, quam versus ex Iph. A. a Musgravio excitatus. Cum Marklando enim sentio, qui interpolatum illum affirmat, et admodum probabiliter emendat.” Verum si totus locus sæculi recentioris est, medicina fit mortuo. De quo latius agam, si quando fabulam istam edendam curabo. Alia loca partim e variis lectionibus, partim e conjectura emendanda sunt. Iph. A. 817. male mutavit Marklandus, licet Φαρσάλιον præbeant MSS. In 814. γ' delendum, neque de elisione in Ἑλλάδι, quam paullo rarior est, timendum. Alcest. 1140. Καὶ μὴν προσείνω, Γοργόν' ὡς κατατόμῳ. Verum pejus corrupti sunt versus Ion. 296. 297. quos in gratiam lectoris citabo, simul ejus judicio et acumini commendans. Τιμᾷ σφε Πύθιος, ἀστραπαὶ τε Πύθιαι. Τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μήποτ' ὠφελόν σ' εἰσιδεῖν.

Sed cum hoc impetrassent Tragici, ut scilicet Ἰφιγένεια et similia verba impune, ubi opus esset, usurparent, paullo longius progressi sunt, et interdum, licet raro, anapæstos in propriis nominibus reliquere, ubi non omnino erant necessarii. Orest. 453.

Ἀπωλόμην Μενέλαε Τυνδάρεως ἔδε.

Herc. F. 219. Ὅς εἰς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολῶν.

Sophocl. Philoct. 794.

Ἀγάμεμνον ὦ Μενέλαε πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ.

In Aj. 1008. de lectione dubitari potest. Tria alia exempla ex Helena Euripidis 88. et Electra 314. 315. attulit Hermannus Præf. p. 63. quorum duo priora correctionem neque admittunt, neque requirunt. Euripides etiam in Νεοπτόλεμος, Ἰππόλυτος, Ταυροπόλος, tres ultimas syllabas anapæstum fecit, quod tamen in genitivis et dativis meliori jure fecisse videtur, quam in nominativis et accusativis. Simili licentia vocem anapæsticam in trochaico versu ita collocabant, ut duæ breves syllabæ dactyli partem efficerent.

Or. 1549. Ἐύγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι.

Iph. A. 324. Οὐ, πρὶν ἂν δεῖξω Δαναοῖσι πᾶσι τὰγγεγραμμένα.

355. Χιλίων ἄρχων Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορός.

Quanquam secundus versus aliter legi potest, vel ex MS. δεῖξω

γε Δαναοῖς, vel e conjectura Δαναΐδαις. Comici igitur, minus mirandum est, si dactylum aliquando in trochaicis admittebant, cum proprium nomen occurreret, licet, si paullo plus laboris insumere vellent, hanc licentiam evitare potuissent. Hermippus Athenæi xi. p. 486. A. (male notata 488.)

Ἦν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπάστην ἐκπιῶν,
Τῷ Διονύσῳ πάντα τὰμαντοῦ δίδωμι χρήματα.

Comicus incertus, sed Aristophani æqualis, apud Plutarch. Polit. Præc. p. 811. F.

Μητίοχος μὲν (γὰρ) στρατηγῇ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς,
Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπτῇ, Μητίοχος δὲ τὰλφита,
Μητιόχῳ δὲ πάντα κείται, Μητίοχος δ' οἰμώζεται*.

Ideo autem de hac Comicorum licentia mentionem injeci, quod, cum plures alias trochaicorum leges, quas servant Tragici, ipsi violent, a dactylo, nisi in propriis nominibus, caute abstineant. De hac re quædam infra addam, cum de Comici et Tragici trochaici discrimine agam.

Nunc de cæsuris videamus. Senarius, ut notum est, duas præcipuas cæsuras habet, penthemimerim, et hephthemimerim, id est, alteram quam voco *A*, quæ tertium pedem, alteram, quæ quartum dividat. Prioris cæsurae quatuor sunt genera; primum est, quod in brevi syllaba fit; secundum, quod in brevi post elisionem; tertium in longa; quartum in longa post elisionem.

Hec. 5. (*A a*) Κίνδυνος ἔσχε | δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ.

11. (*A b*) Πατὴρ ἔν' εἶπορ' | ἱλίου τέιχη πέσοι.

2. (*A c*) Λιπὼν ἔν' Αἰδης | χωρὶς ᾗκισται Θεῶν.

42. (*A d*) Καὶ τεύζεται τοῦδ' | οὐδ' ἀδώρητος φίλων.

Alterius cæsurae, quam voco *B*, plura sunt genera.

Primum, cum in fine disyllabi vel hyperdisyllabi occurrit sine elisione; secundum, post elisionem; tertium, cum brevis syllaba est enclitica vox; quartum, cum non est enclitica, sed talis quæ sententiam inchoare nequeat; quintum, cum vox ista ad præcedentia quidem refertur, potest vero inchoare sententiam; sextum, cum syllaba brevis post elisionem fit. Duo alia cæsurae

* Archilochus Herodiani in Villoboni Anecd. Græc. T. II. p. 93. Νῦν Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ· Λεωφίλῳ δὲ πάντα κείται, Λεώφιλε δ' ἀκουε, (Λεωφίλου δ' ἀκούεται.) [Post Νῦν inserto δὲ, ut Λεώφιλος, quod aures poscunt, ubique τρισυλλάβως pronunciatur. SCHAEF.]

hujus genera ceteris minus jucunda sunt, ubi sensus post tertium pedem suspenditur, et post distinctionem sequitur vox monosyllaba, vel sine elisione, vel per elisionem facta.

Hec. 1. (B a) Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα | καὶ σκότου πύλας.

248. (B b) Πολλῶν λόγων εὐρήμαθ' | ὥστε μὴ θανεῖν.

266. (B c) Κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν | εἰς Τροίαν τ' ἄγει.

319. (B d) Τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν | ἀξιούμενον.

Soph. El. 530. (B e) Ἐπὶ πατὴρ οὗτος σὸς | ὃν θρηνεῖς αἰέ.

Phil. 1304. (B f) Ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' | ἐστὶν οὔτε σοί.

Æsch. Theb. 1055. (B g)

Ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ | τιμήσεις τάφῳ;

Soph. El. 1038. (B h)

Ὅταν γὰρ εὖ φρονῆς, τόθ' | ἡγήσει σὺ νῶν.

Est et alia senarii divisio, quam si non cæsura, *quasi-cæsura* liceat nominare. Ea est, cum tertius pes elisionem patitur, sive in eadem voce, sive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

Hec. 387. Κεντεῖτε μὴ φείδεσθ' ἐγὼ ἵτερον Πάριν.

355. Γυναιξὶ παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα.

Hæc quasi-cæsura apud Tragicos haud est infrequens. Longe rarior est ea licentia, qua integri pedes, tertius et quartus, vel integras voces vel vocum partes faciant.

Soph. Aj. 1091. Μενέλαε μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς.

Æsch. Pers. 509. Θρήκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ.

Quorum exemplorum in secundo pronunciandi difficultas laborem ab exercitu Persico exhaustum optime exprimit. Sed, ut hoc aliquando sibi permittunt, illud nunquam sibi permittunt, ut pedes tertius et quartus eadem voce comprehendantur. Hoc si fieri posset, omnis rhythmus, omnes numeri funditus evertentur. Imo Comici, inquires, hoc non raro faciunt. Comici sane interdum faciunt, ii tamen paullo rari; (sexies et decies, nisi fallor, Aristophanes in Pluto;) at hoc ipsum argumento est, Tragicos non facere. In iis, quæ dixi ad Hec. 728. non quidem erravi, sed paullo tamen minus sum accurate locutus. Quod ibi tantum innui, hic aliquanto fusius exsequar. Si Tragici et δύρομαι et ὀδύρομαι pari jure adhibere possent, eam certe formam, unde numerosior versus evaderet, prælaturi essent. Eadem præterea ratio locum habet in verbis ὁμόργυνμι et μόργυνμι. Aristoph. Acharn. 706.

Ὡστ' ἐγὼ μὲν ἡλέησα κάπομορξάμην ἰδών.

Aut augmentum omissum, aut spondeus in quintum locum admissus. Sic tamen habent omnes, opinor, editiones, et Suidas v. "Ωστ' ἐγὼ μὲν. Kusterus, qui vulgatam in textu suo scripturam reliquit, in tractatu tamen de Verbis mediis recte scribit ἀπεμορξάμην. Et sane ita legendum est ex ipso Suida eadem in voce, ubi ordo verborum veram lectionem conservavit. Atque eadem lectio jam exstabat in tribus Scholiorum editionibus, Aldina, Juntina, Frobeniana; mutavit Portus, mutantem secutus est Kusterus.

Sed ad quæstionem propositam redeo. Grammaticorum quorundam erat σπουδῇ, sive παιδιὰν vocas, versus scribere tales, ut singulæ dipodiæ integris vocibus vel continerentur, vel saltem terminarentur. Athenæus x. p. 454. F. Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέαρχος φησὶν, εἰς τὸν Πᾶνα ποίημα τοιοῦτόν ἐστι. τῶν ποδῶν ἕκαστος (potius legendum στίχων) ὅλοις ὀνόμασι περιελημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικοὺς καὶ ἀκολουθητικούς ἔχει τοὺς πόδας (τὰ μέτρα vel τὰς διποδίας accuratius dixisset), οἷον,

Σὲ τὸν βόλοισ | νιφοκτύποις | δυσχείμεροῦ
 Ναίουθ' ἔδος | θηρονόμῃ Πᾶν | χθόν' Ἀρκάδων
 Κλῆσω γραφῇ | τῇδ' ἐν σοφῇ | πάγκλειτ' ἔπη
 Συνθεῖς ἀναξ | δύσγνωστα μὴ | σοφοῖς κλύειν
 Μουσποόλε θῆρ | κηρόχυτον ὅς | μίλιγμ' ἰεῖς*.

Sic lege, et interpretare, *Qui melodiam e fistula ceris compacta excitas*. Verum, si versus istos recte metieris, Tragicorum regulæ unum modo adversantem reperies. Secundus enim, quartus, et quintus, pertinent ad cæsuram *B a*, tertius ad *A d*. Sed primi similem Tragico scribere nunquam, ut opinor, permissum erat.

Non eram nescius, cum hanc regulam posui, paucas quasdam exceptiones in hodiernis Tragicorum editionibus occurrere. Verum eæ tam raræ sunt, et tam sanatu faciles, ut putarem, neminem semel monitum, qui quidem aurem haberet, non sponte emendaturum. Versus Sophoclis Œd. Col. 372. Εἰσῆλθε τοῖν τρεῖς ἀθλοῖον ἕρις κακῇ, non est vera exceptio. Adverbium enim ab adjectivo disjungendum est, ut in Homérico, Od. E. 306. Τρεῖς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις.

[* L. ἦς. Quod enim Porsonus ad Orest. 141. de τρεῖς docuit, valet etiam de ἰεῖς. SCHAEF.]

Aristoph. Plut. 851. Οἶμοι κακοδαίμων, ὥς ἀπόλωλα δέιλαιος·
Καὶ τρεῖς κακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις, Καὶ δωδεκάκις,
καὶ μυριάκις· ἰού, ἰού. Aliud exemplum præbet Euripides, qui
dicitur, Iph. A. 1595. Φάσμι, οὐ γέ μινδ' | ὀρωμένον | πίστις
παρῆν. Poteram quidem hoc versu corrigendo supersedere;
sed, ne quis cavillettur, me hanc commodam sane e dumetis
erependi viam instituere, ut ea pro spuriiis, quæ doctrinæ meæ
repugnant, deleam, fatebor nihil me dubitare, quin ipse scriptor
dederit, Φασμι, οὐ γέ μινδ' ὀρωμένον παρῆν.

Sed, si placet, cetera exempla, quæ huic regulæ obstant,
prope inspiciamus. Ea sunt, quæ sequuntur.

Æsch. Pers. 501.

Στρατὸς περὶ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον.

Agam. 1261. Ἡ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν.

Suppl. 252. Καὶ τὰλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν.

Soph. Aj. 969. Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶν ἂν κάτα;

Postremi loci vitium obiter sustuli ad Hec. 1206. legendo, τοῦδ'
γ' ἐγγελῶν. Cæd. C. 1339. Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται.
Priora tria transpositione sananda.

Κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον στρατὸς περὶ.

In secundo dele noxiam particulam ἂν, et lege,

Ἡ κάρτα χρησμῶν ἄρ' ἐμῶν παρεσκόπεις.

In tertio τὰλλα mendosum est, cum ἄλλα esse deberet; quan-
quam hoc quidem aliter sanari poterat: sed, ut ἐπεικάσαι sedem
suam obtineat, legendum,

Καὶ πολλά γ' ἦν δίκαιον ἄλλ' ἐπεικάσαι.

Exstabat olim in Eurip. Suppl. 168. hic versus,

Πολιὸς ἀνὴρ εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.

Nisi MSS. Parisienses ad hunc locum collati essent, quis veram
lectionem eruere posset? Id tamen, quicumque aurem habeat,
videre possit, non esse tam immodulatum senarium ab Euripide
profectum. Sed aliud est errorem indicare, aliud corrigere.
Dedit Marklandus e MSS. Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαίμων
πάρος· quod si non verum, vero certe proximum puto; latere
enim in Aldinæ lectionis rudibus tenue veritatis vestigium
existimo; scilicet a poëta scriptum, Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος ἰσο-

δαίμων πάρος, deinde levi errore mutatum ἰσοδαίμων in εὐδαίμων quod monere volens librarius, aut inter versus aut in margine notavit ἰσο legendum pro εὐ. Illud, ut fit, alii neglexere, altera lectione contenti; alii leviter depravatam in textum intulere, ut talis fere versus tandem exstiterit;

Πολιδὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαίμων ὥς πάρος.

Corrector, tam enormi versu offensus, τύραννος recidendo ad metra eum redigere conatus est. Aptissimum autem tyranno vel tyrannidi epitheton ἰσοδαίμων. Æschyl. Pers. 636. Ἡ ῥ' αἶτι μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεῖς; Plato Rep. viii. non longe a fine de Euripide ait, Καὶ ὡς ἰσόθεόν γε τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει. Habuit in animo Troad. 1177. Γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. Notus est Ariphronis Sicyonii Pæan apud Athen. xv. p. 702. A. Τᾶς τ' εὐδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς. Sic editiones Casauboni, qui tamen ex Epitome legit ἰσοδαίμονος, quod habent etiam Plutarchus de Virt. Mor. p. 450. B. de Frat. Amor. p. 479. A. Sextus Empiricus adv. Mathem. xi. 49. In editione Aldina Athenæi est ἰεδαίμονος, quod Typothetæ videtur erratum, qui 6 (id est σο) cum 6 confuderit. Diverso sensu dixit ἰσοδαίμονα Pindarus Nem. iv. 137.

Hactenus hæc. Nunc ad aliud cæsuræ genus accedimus, quam potius *pausam* ideo nominare libet, quoniam versus qui cæsurarum supra memoratarum nullam habeat, necessario minus modulatus est; versus vero qui *pausa* careat, non est continuo immodulatus. De versibus iis loquor, ubi quintus pes in duas voces distribuitur. Tirones vero ea, quæ de hac re dicturus sum, pro supplemento accipient notæ meæ ad Hec. 343. Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν. Sic primus recte edidit Kingius pro τοῦμπαλιν. Nempe hanc regulam plerumque in senariis observabant Tragici, ut, si voce, quæ Creticum pedem efficeret, terminaretur versus, eamque vocem hypermonosyllabon præcederet, quintus pes iambus vel tribrachys esse deberet. Non potuerunt igitur talem versum Tragici scribere, qualis est Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον τοῦμπαλιν, aut Ἄτλας ὁ χαλκίοισι νώτοις οὐρανὸν, aut Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπων σωφρόνων certe noluere, si modo vel diversa orthographia vel alia verborum positura vitare possent *In scenam misso cum magno pondere versus.*

Res eadem est, si Creticus in trochæum et syllabam dissolvitur; vel si, Cretico in syllabam longam et iambum dissoluto,

syllaba longa est aut articulus aut præpositio, aut quævis denique vox, quæ ad sequentia potius quam præcedentia pertineat.

Or. 1079. Κῆδος δὲ τοῦμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' | ἐστὶ | δῆ.

1081. Χαῖρ' οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστὶ τοῦτο· | σοὶ γε | μὴν.

Hec. 382. Καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ, ἀλλὰ | τῷ καλῷ.

379. Δεινὸς χαρακτήρ, κάπσισημος | ἐν βροτοῖς.

Et sic habe de τίς, πῶς, interrogantibus; ὡς, οὐ, καὶ, et similibus, ut partim monui ad Phœniss. 1464.

Verum si secunda quinti pedis pars ejus sit generis, ut præcedenti verbo adhæreat, et ambo quasi unam vocem simul efficiant, non jam amplius necesse erit, ut verbum præcedens brevi syllaba terminetur. Ac primo pauca citemus exempla, ubi syllaba iambum præcedens sit vox enclitica.

Hec. 505. Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν' ἡγοῦ μοι | γέρον.

Sophoclis

Œd. C. 982. Ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὧμοι μοι | κακῶν.

Phil. 788. Προσέρχεται τόδ' ἐγγύς· οἶμοι μοι | τάλας.

Apud Hesych. v. ἀραῖος.

Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι νέκυσ.

Æsch. Cho. 903. Κρίνω σὲ νικᾶν καὶ παραινέεις μοι | καλῶς.

Iph. A. 1222. Πείθειν ἐπάδουσ', ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι | πέτρας.

Iph. T. 949. Ἥλαννόμεσθα φυγάδες· | ἐνθεν μοι πόδα.

Hel. 479. Πῶς φῆς; τίν' εἶπας μῦθον; αὐθίς μοι | φράσον.

Apud Laërt. iv. 29.

Ὡ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἶπαι μοι χάριν;

Ion. 645. Ἄ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου | πάτερ.

Agam. 1061. Ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν | λόγῳ.

Prom. 649. Τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξόν σοι | γάμον.

Eurip. El. 1126. Καὶ μὴν ἐκείνος οὐκέτ' ἔσται σοι | βαρύν.

Ægeō apud Stob. Serm. xxxiv. ed. 1609.

Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔσται σοι κακά (sic l.)

Rhes. 717. Βίον δ' ἐπαιτῶν εἶρπ' ἀγύρτης τις | λάτρης.

Soph. Phil. 801. Ἐμπρησον, ὦ γενναῖε· καὶ γὰρ τοι | ποτέ.

Ex hac classe excipienda sunt duo loca.

Heracl. 641. Ὡ φίλταθ', ἥκεις ἄρα σωτὴρ νῶν βλάβης;

Sophoclis

Œd. C. 1543. Σφῶν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφῶ πατρί.

Cum νὼ et σφῶ significant ἡμεῖς δύο et ὑμεῖς δύο, nimis emphatica sunt, quam ut enclitica fiant. Legendum ἄρα νῶν σωτὴρ

βλάβης; et ὡς πρὶν σφῶ πατρί. Melius junguntur σωτῆρ βλάβης, ut σωτῆρα κακῶν Med. 361. σώζουσιν θανεῖν, Phœniss. 609. Idem ὥσπερ Euripidei versus apud Polluc. vii. 178. numeros corrumpit. Κοίλοις ἐν ἀντροῖς ἀλυχνος, ὥσπερ θῆρ μόνος. Recte MS. ὥστε.

Secundo exempla quædam demus vocum non encliticarum, sed quæ sententiam aut versum inchoare nequeant.

Æsch. Prom. 107.

Οἶόν τε μοι τάσδ' ἐστί' θνητοῖς γὰρ | γέρα.

Soph. Trach. 932.

Ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν' ἔγνω γὰρ | τάλας.

Eurip. Iph. A. 1155.

Ἄκουε δὴ νῦν' ἀνακαλύψω γὰρ λόγους.

Heracl. 304. Τῆς δυσγενείας μᾶλλον' ἡμεῖς γὰρ | κακῶν.

Hel. 1572. Τοὺς σοὺς λόγους σώζοντες' ἄρχειν γὰρ | νεώς.

Soph. Trach. 718.

Πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν | ἐμῇ.

El. 357. Σὺ δ' ἡμῖν ἢ μισοῦσα, μισεῖς μὲν | λόγῳ.

Ced. T. 142. Ἄλλ' ὡς τάχιστα παῖδες, ὑμεῖς μὲν | βάθρων.

Sed nulla particula sæpius, quam ἂν, in ista sede posita reperitur.

Sophocl. Electr. 413.

Εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν | τότε.

Eurip. Phœn. 1635.

Ἄλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὖροιμ' ἂν. | βίον;

1642. Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν | χθόνα.

Androm. 937.

Βλέπουσ' ἂν αὐγὰς τὰμ' ἐκαρποῦτ' ἂν | λέχη.

1187. Οὐτός γ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἂν | γέρον.

Bacch. 1272. Κλύοις ἂν οὖν τι κάποκρίναι' ἂν | σαφῶς;

Heracl. 457.

Μάλιστα δ' Εὐρυσθέους με βούλοιτ' ἂν | λαβῶν.

Acute igitur et probabiliter in Hippol. 296. Γυναῖκες αἶδε συγκαθίσταντ' ἂν νόσον (συγκαθίστανται enim MSS.) conjecerat Musgravius, quamvis postea vulgatum συγκαθιστάναι defenderit. Certa autem Marklandi emendatio Iph. A. 524.

Ὅν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν | λόγον;

In omnibus his exemplis illud observandum est, ἂν semper verbo suo statim subiungi, idque cum elisione; unde levi

mendo laborat versus Erecthei, Φρονεῖς γὰρ ἤδη κάποσώσαις ἂν πατρός. Quamquam σώζειν apud Tragicos aliquando *memnisse* significat, longe aptior hoc sensu est media forma. Lege igitur, κάποσώσαι' ἂν πατρός. Similis confusio in Med. 734. μεθείσαν et μεθεί' ἄν. Verum, nisi mutatio sit perexigua, hæc et similia loca sollicitari nolim. Sane, si MS. bonæ notæ in Æschyli versu daret παραινέσαι καλῶς, aut in Euripidis ἀκούε μου, πάτερ, non illibenter acciperem. Est versus Alcest. 1106. Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακὸν, qui ex iis, quæ modo dixi, non incommode defendi potest. Verum quis reponere dubitabit e Galeno iv. de Dogm. Hippocr. et Plat. T. i. p. 283, 55. ed. Basil. T. v. p. 152. Charter. quem indicavit Valckenærius Diatrib. p. 28. B. C. Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει, κακόν. Sed talia, ut dixi, ex mera conjectura non tentanda.

Alia sunt, quæ huic regulæ non vere officiant, tantum ex perversa orthographiæ ratione officere videantur. In hanc classem referenda puto exempla, ubi οὐδεῖς inter quartum pedem et quintum dividatur.

Soph. Œd. C. 1022.

Εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.

Eurip. Phœn. 759. (775.)

Ἀμφοτέρων ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.

Alc. 682. Ἦν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται.

Herc. F. 1341. Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων.

Menalipp. Stob. LXIX. p. 287.

Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται.

Sed in his vocibus Atticam scribendi rationem esse divisim, οὐδ' εἷς, οὐδ' ἔν, colligo ex hoc, quod sæpe particulam ἂν interponunt inter οὐδ' et εἷς. Attici etiam circa posteriora Aristophanis tempora οὐδὲ εἷς et μηδὲ εἷς plene scripta usurpare cœperunt, Epicharmi exemplum fortasse secuti. In Pluto certe Aristophanis trisyllaba forma quater occurrit, 37. 138. 1116. 1183. semel tantum præterea in Ranis 958. et ibi dedisse videtur, Σαφεῖς δ' ἂν εἶπεν οὐδ' ἂν ἔν. Semel usurpavit Eupolis apud Stobæum iv. p. 53, 52. Non igitur Tragicos canones violat (quos sæpe in Satyris violant) Cyclop. 120. Νομάδες ἀκούει δ' οὐδ' ἔν οὐδ' εἷς οὐδ' ἐνός. neque 672. Οὐτίς μ' ἀπώλεσ'. οὐκ ἄρ' οὐδ' εἷς ἡδίκει.

In hanc classem etiam referenda sunt ista Sophoclis loca, in

quibus ἤμιν vel ὕμιν (quæ Grammatici alii ἤμιν et ὕμιν scribunt) Creticum antecedit.

Electr. 1328. Ἡ νοῦς ἐνεστὶν οὗτις ὕμιν ἐγγενής;

Œd. C. 25. Πᾶς γὰρ τις ἡῦδα τοῦτό γ' ἤμιν ἐμπόρων.

Et similiter El. 1332. Œd. T. 1482. Œd. C. 34. 81. 1038. 1167. 1408. Philoct. 531. Hac scribendi ratione sæpissime (fortasse semper; vide Aj. 689. El. 255. 454.) usus est Sophocles; Comici et ceteri Tragici rarissime; ἤμιν αὖ χάριν, Æschyl. Prometh. 820. ita scribi potest; sed tutius, opinor, exemplis modo citatis p. xxiii. vulgata lectio defendetur. Hinc vexatissimum Sophoclis locum Philoctet. 1333. expediet lector eruditus, Ἀσκληπιάδαιν δὲ τοῖν παρ' ἡμιν ἐντυχών.

Alia sunt exempla tam emendatu facilia, ut in iis nemo, nisi indoctissimus, hæsitet. Talia sunt Sophocl. Philoct. 731. Λόγου σιωπᾶς, κάποπλήκτως ὧδ' ἔχει; Ibi Brunckius recte edidit κάποπλήκτος, quanquam sine auctoritate, quanquam non monito lectore. Si enim retinetur ἀποπλήκτως, rescribi oportet ἔχεις. Eurip. Iph. A. 1465. Δεινούς ἀγῶνας διὰ σὲ κείνον δεῖ (δεῖ κείνον) δραμεῖν. Iph. T. 1013. ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων Θανῶν ποθεινός· τὰ δὲ γυναικῶν ἀσθενῆ. Sic e MSS. edidit Marklandus, probante Musgravio. Ex Aldo quantocyus restitue γυναικός, quod etiam oppositionem fortiolem facit. Sed levia hujusmodi quivis pro se ipse statim corriget.

Ex iis jam, quæ restant, locis, quædam proferamus. Æschyl. Pers. 321. Νωμῶν, δ, τ' ἐσθλός Ἀριόμαρδος Σάρδεσι Πένθος παρασχών. Ariomardus supra 38. Thebarum præfectus erat. Cur igitur Sardibus luctuosa esset ejus mors? Hoc, ut opinor, sentiens Scholiastes addit, παρὶς γὰρ αἱ Σάρδεις αὐτῷ. Sed potius existimo versum unum vel plures excidisse, ubi Sardium præfectus, fortasse Mitragathes vel Arceus, nominaretur.

Νωμῶν, δ, τ' ἐσθλός Ἀριόμαρδος ΑΡΔΕΩΝ
ΒΟΛΑΙCΙΠΙCΤΟCΜΙΤΡΑΓΑΘΗCΤΕ ΣάρδεσιΝ
Πένθος παρασχών.

Expleat hiatum, si potest, sagax lector*; sed id simul curet, ut verbum Ἀριόμαρδος vocalis sequatur.

* Ita expleverat ipse Porsonus literis majusculis minio pictis, quas nos impressas dedimus. E.

Æsch. Suppl. 206.

Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπων σωφρόνων
 ἴτω πρόσωπον ὀμματος παρ' ἡσύχου.

Bella sane locutio, *ἵνα* πρόσωπον ἐκ μετώπων vel παρ' ὀμματος. Notavit Schutzsius, προσώπων habere Robortellum. Sed pro sua diligentia non notavit Aldum dedisse ἐκ μετώπω σωφρονῶν ἴτω προσώπων, quæ vera est lectio, modo cognatarum vocalium sedem mutes, Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσωφρόνων ἴτω προσώπων ὀμματος παρ' ἡσύχου. Dicitur autem πρόσωπα μετωποσωφρονα, ut ἐνῆχρεις χεῖρες, a Nostro Hipp. 201. καλλίχειρες ὠλέναι, a Chæremone apud Athen. xiii. p. 608. B. et plura similia. In τὸ μὴ μάταιον intelligitur βλέπος, aut aliquid ejusmodi nomen. Aristoph. Nub. 1178. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος. Cum modestia et immodestia maxime in fronte et oculis appareant, utrumque et frontem et oculos simul memoravit*.

Quæ apud Sophoclem reperiri possunt exceptiones, harum præcipuas enotabo, sed, ne longum volumen scribam, enotatas tantum, lectorum acumini relinquam.

Aj. 1101. Ἐξεστ' ἀνάσσειν ὦν δδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;

Ced. C. 664. Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς.

Philoct. 22. Ἄ μοι προσελθὼν σίγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχει.

Pauca jam Euripidis loca corrigere conabor, omissis tamen Iph. A. 1598. 1621. 1622. quæ, qui velit, emendanda vel defendenda suscipiat.

Hec. 729. (717.) Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῷμεν, οὐδὲ ψάυομεν.

Androm. 347. Φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον' ἀλλὰ ψεύσεται.

Iph. A. 531. Κἄμ' ὥς ὑπέστην θῦμα, κἄτα ψεύδομαι.

Et hos tres versus, cum eodem morbi genere, si tamen morbus est, laborent, juniorum sagacitati committam.

* In hunc censum non dignatus sum referre versum alium Æschyli Choëph. 508. Καὶ μὴν ἀμόμφητον δὲ τίνα τὸν λόγον, ubi τίμα Canterus, τιμᾷ Heathius. Schutzsius vero hunc ita emendat, Καὶ μὴν ἀμεμφῇ τόνδε τιμήσας λόγον, et 507. quo sanior non est in toto Æschylo, spurium censet. Verum enimvero manifesto spurium est 508. qui a Robortello post 509 ponitur; recte ab Aldo omnino omittitur. Iterum mirare Schutzsii diligentiam, qui Aldi et Robortelli lectiones non memorarit. Ceterum non transponendus est cum Heathio 509 post 506, sed τῆς τ' cum eodem fortasse legendum pro τῆς, quod habent Ald. Rob.

Iph. A. 668. Εἰς ταυτὸν, ὦ θύγατερ, σὺθ' ἡκεις τῇ πατρί;

Mendosum esse σύτε nemo non videt; sed eo in σύγε mutato nihil admodum lucramur. Legendum, ὦ θύγατερ, ἡκεις καὶ σὺγ' εἰς ταυτὸν πατρί. Καὶ ante pronomen σὺ ita addit Agamemnon statim postea: Ἔρ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρός, ubi similiter articulus abest. Locus e Rheseo 733. sumtus facillimam medicinam admittit, substituendo Θρηκὶ pro Θρηκῶν.

ὦ ξυμφορὰ βαρεῖα Θρηκὶ συμμάχῳ.

Eurip. Suppl. 160. Τί πλεῖον; ἦλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν. Ἀμφιάρεω quadrisyllabum est. Lege ex MSS. duobus apud Marklandum et Musgravium, Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν. Illud γε idem fere valet, quod *etiam*, ut in Hec. 606. Οἶδεν τό γ' αἰσχροδόν, et 842. Φίλους τιθέντες τοὺς γε πολεμιωτάτους. Aristoph. Nub. 400. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεῶν βάλλει.

Iph. T. 584. Κάμοι τόδ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται.

Videamus præcedentia et sequentia.

Ἀκούσατ' εἰς γὰρ δὴ τιν' ἤκομεν λόγον,
Ἵμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδουσ' ἅμα,
Κάμοι' τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται,
Εἰ πᾶσι ταυτὸ πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχει.

Sic distinguendum in tertio versu vidit Marklandus; σπεύδουσα præclara est Musgravii emendatio pro σπουδαῖς vel σπουδῆς. Soph. El. 251. τὸ σὺν σπεύδουσ' ἅμα, Καὶ τοῦμὸν αὐτῆς ἦλθον. Cyclop. 471. (476.) omittere debebat, sed optime advocat Iph. T. 349. οἷσιν ΗΓΡΙΩΜΕΘΑ, ΔΟΚΟΥΣ' Ὀρίστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν, et Herc. F. 860. Ἥλιον ΜΑΡΤΥΡΟΜΕΣΘΑ ΔΡΩΣ' ἂ δρᾶν οὐ βούλομαι. Adde Ion. 1269. Πρόσπολοι, ΔΙΩΚΟΜΕΣΘΑ θανασίμους ἐπὶ σφαγὰς, Πυθίῳ ψήφῳ ΚΡΑΘΘΕΙΣ' ἔκδοτος δὲ γίγνομαι. At quomodo spondeum οὕτω in trochæum convertes? Facillime, si legemus ὦδε pro οὕτω. Sæpissime confunduntur ὦδε et οὗτος, τοσόσδε vel τοιόσδε, et τοσοῦτος vel τοιοῦτος; rarius quidem, sed non valde raro, ὦδε et οὗτος. Sic variant codices Herodoti II. 116. VI. 77. Utrouque ὦδε servat Arch. In Orest. 1628. (1645.) οὕτως contra metrum Cant. Aristoph. Lysistr. 369. οὕτω e MS. Voss. edidit Kusterus; sed ὦδι cum edd. prioribus ex Aug. Rav. dedere Brunckius et Invernizius. Tragicus senarius citatur a Scholiaste Codicis Townleiani ad Iliad. Δ. 249. Αὐτός τι νῦν δρᾶχ' οὕτως δαίμονας

κάλει' quæ ita corrigenda sunt, Αὐτός τι νῦν δρᾷ χῶδε δαίμονας
κάλει' quanquam Suidas v. Αὐτός τι, et Σὺν Ἀθήνῃ, hunc ver-
sum paullo aliter scriptum legit, Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἴτα δαί-
μονας (τοὺς θεοὺς) κάλει. Videntur olim exstitisse duo versus
in Euripidis Temenidis ad hunc fere modum,

Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἴτα δαίμονας κάλει'
Τῷ γὰρ πονοῦντι χῶ θεὸς ξυλλαμβάνει.

Satis ostendi, ut opinor, quod promisi, paucissimos Tragicorum
esse versus similes Ionis initio. Sed non ausim dicere nullos
esse. Illud autem attente considerandum, quam facile librarii,
qui sibi notissimas regulas violarint, eas violaturi essent, quas
prorsus ignorarent. Laudat obiter M. A. Muretus Var. Lect.
xv. 1. versum, quem Sophoclis esse quivis conjiciat. Οὐ παῖς
'Αχιλλέως, ἀλλ' Ἀχιλλεύς αὐτὸς εἶ. Verba sunt Græci exercitus
ad Neoptolemum, Trojam modo advectum, ut liquet e Philoct.
356. καὶ μὲν εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς ἑκβάντα πᾶς ἡσπάζετ', ὁμ-
νύντες βλέπειν τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν. Si vero
versus iste eodem modo, quo apud Muretum legitur, apud Plu-
tarchum T. i. p. 203. D. T. ii. p. 51. C. legeretur, quis de
mendo suspicari auderet? Temerarius certe videretur, qui
ἐκείνος pro Ἀχιλλεύς reponeret. Versum Euripidis (Fragm.
incert. 143.) apud Plutarch. T. ii. p. 1028. F. ex ingenio suo
fabricavit Musgravius. Fragg. 176. Συμκραῖς ἐπιτρέπουνσιν αὐ-
τοὺς | ἐλπίσιν, neminem morabitur [ἐαυτοὺς ἐπιτρέπουνσιν]. Sed
locus est e Pirithoo citatus a Gregorio Corinth. in Hermog.
apud Reisk. Græc. Orat. T. viii. p. 948. Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ
κεδνῇ | πρὸς λῆχος, qui expendi meretur.

Nunc Iambicorum genus Comiciis fere proprium leviter attin-
gamus, quod vulgo vocatur Tetrametrum catalecticum. Duabus
rebus a Comico senario hoc differt; primo, quod quartus pes
semper iambus aut tribrachys¹ sit oportet; secundo, quod sex-
tus pes anapæstus etiam admittit². Sed pes catalecticam syl-
labam præcedens non iambus esse nequit; nisi in proprio
nomine, ubi conceditur anapæstus³; quod de quarto etiam
pede⁴ intelligi velim. Ran. 942. 943. 948. Eq. 905. Thesm.
554. 555. 557. Archippus Athenæi vi. p. 227. A. vii. p. 311. E.

Πρώτιστα μὲν γὰρ ἓνα γε τινὰ¹ καθείσεν ἐγκαλύψας
'Αχιλλέα τιν' ἢ Νισβην², τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς.
Οὐχ ἦττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες ἡλίθιος³ γὰρ ἦσθα.

Ἴδου δέχου κέρκον λαγῶ, τῷφθαλμιδίῳ³ περιψῆν.
 Ἐγένετο, Μελανίπας ποιῶν, Φαίδρας τε, Πηνελόπην δὲ³
 Οὐπόποτ' ἐποίησ', ὅτι γυνὴ σῶφρων ἔδοξεν εἶναι.
 Τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην⁴, Φαίδρας δ' ἀπαξάσας.
 Ἑρμαῖος, ὃς βία δέρων ρίνας γαλεούς³ τε πωλεῖ.

Verum, quantumvis hanc veniam postulent tetrametri iambici, cavete, Adolescentes, credatis, omnes licentias admittere, qualis e. g.

Τῇ παιδί τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἤδη προχείρους εἶναι.

At enim, dicetis, quid opus erat hoc monere? Quenquamne esse auribus adeo destitutum, ut hæc verba pro versu venditet? Recte. Neque ego hercule credo quenquam hodie esse, qui talia portenta pro versibus obtrudat. Si quis tamen talis existet, is eadem opera poterit legere, (Athen. xv. p. 665. D.) Ποῦ δὴ μέθῃ ἤδη γέγρονε καὶ πίνοντες ἤδη πόρρω. Eadem opera pro tetrametro iambico accipiet, Στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιωτίνους [ἐπιθυμείς.] Athen. xv. p. 678. C. ubi jamdudum vocem ἐπιθυμείς emendavit et Athenæo restituit summus Casaubonus. Sed, ne diutius iambis immoremur, quædam loca citemus, ut legi debent; quædam, a Viris doctis male habita, aut in aliud versuum genus deformata. Unum modo jure postulatum me puto, ut ne ταῖσι δίκαις vel ἀνθρώποισι φανείς (Nub. 1040. Eq. 836. Brunck.) mihi obmoveantur.

Nub. 1059.

Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μάχαιραν.
 1362.

Οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σε τύπτεσθαι τε καὶ πατεῖσθαι.

Sic recte Bentleius.

Ran. 961. Ἄ ξυμβαλεῖν οὐ ράδι' ἦν. νῇ τοὺς θεοὺς ἔγωγ' οὖν.

Eq. 419. Ὡ δεξιώτατον κρέας· σοφῶς γε προϋνόησω.

Thesm. 567.

Οὐδ' ὥς ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν.

apud Athen. vii. p. 302. D.

Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου

Ἵπογαστρίον.

ix. p. 400. A. Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν ξυναρπάσειεν ἡμῶν.

xii. p. 527. C. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετ' αὐτ' ἐμοῦ πέμποντος· ἀλλὰ
 μᾶλλον

Πίνειν, ἔπειτ' ἄδειν κακῶς Συρακοσίαν τράπεζαν,
 Συβαρίτιδας τ' εὐωχίας καὶ Χίον ἐκ Λακαινᾶν
 Κυλίκων. Corrupta sunt sequentia.

xiv. p. 628. E.

ᾠστ', εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμι' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐθέν·
 Ἄλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἐστῶτες ὠρούονται.

apud Polluc. ix. 46.

Πόλος τόδ' ἐστίν· εἴτα πόστην ἥλιος τέτραπται;
 69. Ἐξ ἄστεος νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν· ὡς πάλαι δεῖ
 Ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολάζειν.
 apud Suid. v. Ἀφαιρεῖν κροκύδας.

Εἴ τις [σε] κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν.

v. Ὡ νῦν θερμοὶ βωμοί.

[Καὶ] τὴν κρατίστην δαίμον', ἥς νῦν θερμός ἐσθ' ὁ βωμός.

v. Τῶν τριῶν κακῶν ἔν.

Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί.

Cratinus apud Plutarch. T. i. p. 160. A. T. ii. p. 351. A. Πάλαι
 γὰρ αὐτὸ Λόγοισι προάγει Περικλῆς, ἔργοισι δ' οὐδὲ κινεῖ. Cra-
 tinus junior ap. Etymol. M. et Suid. v. Βῆ. Eustath. ad Il. i.
 p. 768, 14=674, 47. Ὁ δ' ἡλίθιος, ὡς προβάτιον, βῆ βῆ λέγων
 βαδίζει. Theopompus apud Polluc. ix. 64. Εἰ νῦν γ' ἀνὴρ
 διώβολον φέρει τρέφειν γυναιῖκα. Priscian. xviii. p. 1183. 9.
 Θεόπομπος Στρατιώτισιν Ἡ Θρασυμάχου δ' ὑμῶν γυνὴ καλῶς
 ἐπιστατήσῃ.

Quinque adhuc versus supersunt qui in quarto pede anapæstum
 habent. Nub. 1429. Ran. 963. 968.

Σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρύονας καὶ τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυτί.

Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρύονα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.

Οὐχ ἱππαλεκτρύονας, μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἄπερ σύ.

ᾠραις apud Athen. ix. p. 372. C. hic unus est e quindecim
 tetrametris iambicis.

Ὑρισσοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων.

Plato ibid. xv. p. 665. D.

Καὶ δὴ κέκραται τὸν λιβανωτὸν ἐπιτιθεῖς εἶπε.

Sed hæc et quædam alia loca intacta dimittere, optime lector,
 mecum constitui, ut tu scilicet habeas, in quo ingenium tuum
 et industriam exerceas.

Vereor, ne in rationibus iambicorum versuum exponendis

longi fuerimus. Verum quo longiores ibi fuimus, eo minus Trochaicis immorabimur. Notum est, e Trochaico tetrametro catalectico senarium fieri, si ab initio detrahis Creticum, vel Pæonem primum sive quartum. Eurip. Or. 719.

Θᾶσσον ἢ μ' | Ἐχρῆν προβαίνων ἰκόμεν δι' ἄστεος.

Sed in hoc trochaico senario (liceat ita loqui) duo observanda sunt; nusquam anapæstum, ne in primo quidem loco, admitti; deinde necessario semper requiri cæsuram penthemimerim. Una tantummodo ab hac regula exceptio apud Tragicos exstat. Nam versus Iph. A. 1395. 1401. aperte mendosi sunt; Æschyli locum Pers. 164. sanum esse sibi persuasisse Dawesium p. 20. vehementer miror. Lege,

Ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσὶν διπλῇ.

Non solum enim in Trochaici Tragicæ cæsura non dissecari potest verbum compositum, quale ἄφραστος, sed ne articulus quidem nec præpositio quartum pedem terminare. Leviter corruptus Iph. A. 1391. et leviter corrigendum τᾶσδ' pro τᾶς. Sed regulam, quam supra de pausa tradidi, religiosissime servant, ita ut nullam exceptionem me observasse meminerim, præterquam Hel. 1648. ἀφίστασθ'. Detracta litera, lege,

Οἴπερ ἡ δίκη κελεύει μ'. ἀλλ' ἀφίστασ' ἐκποδών.

Postquam igitur breviter monuero, cæsuram uno tantum in loco, Philoct. 1402. violari,

Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ὦ·γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος,

quem, corruptum esse cum non dubitem, medicis sanandum commendo, ad anapæstos accedam.

Sed antequam ulterius pergo, tirones rogatos volo, ut discrimen versuum Tragicorum et Comicorum paullo diligentius animadvertant. Tragicæ scilicet, si quid veri in iis, quæ modo disputavi, inest, anapæstum, nisi in primo senarii pede et nominibus propriis, rarissime vel nunquam adhibebant; rarissime versus cæsura carentes scripsere; rarissime, si unquam, spondeum in quinto loco inter duo verba hypermonosyllaba diviserunt, dactylum certe in eodem quinto pede nunquam posuere. Sed hæc omnia Comici libentissime sibi in senariis permisere; et horum pleraque in Trochaicis. In illis nempe cæsuram neglexere; quintum pedem in trochaico senario aut dactylum faciebant, aut, si spondeus esset, pro arbitrio distribuebant.

Aristoph. Vesp. 973.

Κατάβα, κατάβα, κατάβα | κατάβα, καταβήσομαι.

Plut. 2. Δοῦλον γενέσθαι παραφρονούντος | δεσπότου.

55. Πυθολίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν | ὃ, τι νοεῖ.

Nub. 580.

Μηδ' ἐνὶ | ἔνδον νῶ, τότε ἡ βρον | τῶμεν ἡ ψεκάζομεν.

577. Πλεῖστα γὰρ | Θεῶν ἀπάντων ὠφελοῦσαι | τὴν πόλιν.

581. Εἶτα τὸν | Θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην | Παφλαγόνα.

Sed rarissima omnium sunt exempla, ubi quintus pes dactylus sit; quædam tamen non dubiæ fidei, ut,

Vesp. 459.

Ἄλλὰ μὰ Δῖ | Οὐ ῥάδῃως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες.

Philemon Stobæi xxx.

Οὔτε γὰρ | Ναυαγός, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος.

Antiphanes Athenæi xiv. p. 654. F.

Ὅφεται 'κ τούτου πονηροὺς πέντε παῖδας γεγονότας,

et pauca alia. Ubi tamen aut MSS. ope, aut solenni mutatione, dactylus tolli potest, inde tollatur oportet. Recte Bentley in Nub. 575. πρόσχετε pro προσέχετε reponit.

Ὡ σοφώτατοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν πρόσχετε.

Scribendumne sit πρόσχετε an προσσχετε, alias fortasse disquiram. Sed insurgit Brunckius Addend. ad Nub. 916. aitque, "pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere." Verum sane hoc; non tamen ideo admittendus est iste pes, si tuto vitari potest. Sed quæstionis statum non intellexit Vir doctissimus. Dicere debuerat, "pedem dactylum ante finalem iambum tetrametrum trochaicum admittere." Et hoc, ut dixi, aliquando faciunt Comici, sed pudenter et raro; tribrachyn vero ante finalem tetrametri trochaici iambum non solum Comici, sed etiam Tragicæ, admittunt.

Phœn. 618.

Ἀνόςιος πέφυκας. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.

Ion. 1273.

Μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφίγμαι, διαφυγοῦσα πολέμιους.

Aristoph. Eq. 319.

Κάμει τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸ, νῆ Δῖ, ὥστε καταγέλων.

Vesp. 341.

Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιὰρὸς χανεῖν ὁ Δημολογοκλέων.

Av. 282.

Ἄλλα χούτος ἕτερος; Ἄλλ' οὗτος μὲν ἐστὶ Φιλοκλέους.

Menander Athenæi vi. p. 248. B.

Ὡς ὀκνηρὸς, πάντα μέλλων, σιτόκουρος, ὁμολογῶν
Παρατρέφεισθαι.

Sed hoc Tragici et Comici tetrametri trochaici commune est, ut neuter usquam dactylum recipiat, nisi in proprio nomine; quod paucis ostendere operæ pretium fortasse fuerit. Ut tamen chartæ et tempori parcam, loca adscribam, prout legi debent.

Eq. 282. Νῆ Δί, ἐξάγων γε τὰ πόρρηθ', ἄμ' ἄρτον καὶ κρέας.

Vesp. 1057.

Καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκιμώτατοι.

1260. Οὗτος δὲ γ' ἐγὼ ποτ' εἶδον, ἀντὶ μήλου καὶ ῥοῶς.

Sic pro ὄντιν' habent secunda Juntina et Suidæ v. Ἀμυντίας editio Kusteriana. Suidas Med. et Ald. δν, prope verum.

Pac. 586. Ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὃ ποθομένη.

Eccl. 1148. Τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως διὰ τὸ γελᾶν κρίνειν ἐμέ.

Quod ad anapæstos attinet, satis notum est, dimetros frequentissimum esse genus; monometrum tamen aliquando interponi; legitimum vero systema semper versu parœmiaco, qui dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito, claudi. Dactylum et spondeum creberrime pro anapæsto adhibent; sed rarissime proceleusmaticum; rarissime etiam dactylo anapæstum subijciunt. Sicubi hiatum Tragici relinquunt, tum vocalem vel diphthongum necessario corripiunt, ut, *μοῦσα καὶ ἡμῖν, λείπεται ὑμῶν*. Med. 1081. Troad. 603. Metra sive dipodiæ tum maxime numerosos versus efficiunt, cum in integras voces desinunt, præterquam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit, cum hexametri dactylici finem constituet. Nonnunquam vero et is dactylum admittit in primo loco, ut, Med. 1085. *Οὐκ ἀπόμουνσον τὸ γυναικῶν*. Hipp. 240. *Καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ*.

Accuratissime plerumque dimetrorum anapæsticorum leges servant Comici; interdum, sed raro, Aristophanes duo versus confudit, Vesp. 750. interdum, sed in proprio nomine, *Γλαυκέρη* dactylum fecit, Pac. 1008. Sed, ut vere loquar, hæc materia tam copiosa, in tot partes diffusa est, ut facilius initium quam exitum inveniat oratio. Unam igitur Anapæstorum partem illustrare conabor, scilicet Aristophanicorum.

d

Anapæsticus Aristophanicus constat duobus dimetris Anapæsticis, quorum unus est alteri catalecticus.

Plut. 487. Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς,—
— Σοφὸν, ᾧ νικήσετε τὴν δέλ.

In tribus prioribus locis præter anapæstum et spondeum dactylo utuntur; quod et in quinto licet; in quarto et sexto non licet. Cæsura non minus accurate servant, quam Tragicæ Trochaicæ; paucissimæ certe exceptiones hodie occurrunt; quæ enim olim exstabant, maximam partem MSS. et Critices ope sublatae sunt. Unum et alterum exemplum dabo, in quibus adhuc mendum hæere videatur. Av. 601.

Τῶν ἀργυρίων οὔτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες.

Brunckius conjicit, οὔτοι γὰρ ἴσασι· εἴγε λέγουσιν τάδε πάντες. Malim ὥστε, quod frequens est in conclusione, ut supra 485. 488. 596. Nub. 613.

Vesp. 566.

Κἂν μὴ τοῦτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρ' εὐθὺς ἀνέλκει.

Recte Brunckius γε addidisse videtur, cujus usus exempla aliquot modo attuli. Sed ἀναπειθώμεθα, quod ille corrigit, dactylum relinquit in quarta sede, quem tamen facillime tolles, reponendo ἀναπεισθῶμεν, τὰ γε π. Sed alii hujus generis versus sunt, qui in hanc legem peccant. De iis quos quidem observarim, mox videbo. Interim de cæsura loquamur. Ach. 645.

Ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθῇ | ναίους εἰπεῖν τὰ δίκαια.

Etiam in hoc versu constituendo leviter erravit Brunckius. Corrigit enim;

Ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις. Nihil opus εἰπεῖν mutare, sed in locum suum reponere, et legere,

Ὅστις γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

Attici post δς et ὅστις particulam eam emphaseos gratia addere solent, cui quodammodo respondet Latinorum *quine*. Ran. 751. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας, Ὅστις γε πίνειν οἶδε; vide et 1215. Thesm. 895. Ὅστις γε τολμᾶς σῆμα—Paullo tamen antea omnes fere editiones habent, Ὅστις ἀκούσας—, ubi tacite Ὅστις γ' edidit Brunckius. Eadem phrasis paullo corruptior latet in eadem fabula, 713. Δεινὰ δὴθ' ὅστις γ' ἔχει μου ἔαρπα-

σας τὸ παιδίον. Vulgo ὅτι γ', MS. Rav. *ότηγ'*. Pherecrates apud Schol. ad Pac. 748. Ὅστις αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας. Lege Ὅστις γ' et παρέδωκα. Verba sunt Æschyli de se loquentis eodem fere modo, quo loquitur apud Aristophanem, Ran. 1045. et seq.

Præterea observandum est cæsuram eadem lege teneri, quam de tragico trochaico dixi; ut scilicet ne fiat in præpositione vel articulo. Atque hæc regula non sæpe, ne a librariis quidem, violatur.

Nub. 371.

Νῆ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι τῷ | νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.

Ran. 1058.

Εἴτα διδάξας τοὺς Πέρσας μετὰ | τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα.

Ach. 636.

Πρότερον δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ | τῶν πολλῶν ἐξαπατῶντες.

Horum exemplorum primum longe numerosius fore, si secundam versus partem ita legemus, τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας, nemo inficiabitur. Τῷ νῦν λόγῳ habet Suidas, sed, si hunc locum respexit, male interpretatur πολίφ. Utcunque hoc sit, revocanda est particula, quæ cum parum necessaria librariis visa esset, haud mirum si elapsa est.

Νῆ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι δὴ | τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας.

ut in Ran. 1079. Ὡστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.

Νῆ τὸν Δία, τοῦτό γέ τοι δῆ.

In Eq. 784. similem errorem notandi occasio mox veniet.

In Ran. 1058. Brunckius, εἴτα μετὰ τοῦτο (vel codicum ταῦτα) tautologum esse causatus, in κατὰ ταῦτ' mutat. Nihilo magis tautologum, Vir præstantissime, quam εἴτ' αὖ πάλιν αὖθις Nub. 971. et similia. Nihilo magis tautologum quam Av. 811. Εἴτα τοῖς θεοῖς Θῦσαι META TOYTO, aut illud Philemonis apud Stobæum p. 395. ed. Grot. ΕΠΕΙΤΑ META ΤΑΥΤ' εὐθὺς εὐρέθη θανών. Sosipater Athenæi ix. p. 378. B. ΕΠΕΙΤΑ META ΤΑΥΤ' εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν. Sed sive μετὰ τοῦτο legis, sive κατὰ ταυτὰ, numeri sunt pessimi, quod et ipse Brunckius in simili versu Ach. 636. sensit. Articulum τοὺς omittunt tres MSS. quos ipse contuli, neque dubito quin cum iis conspirent alii. Ergo legendum,

Εἴτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ', ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα.

d 2

Fortius est hoc, quam simplex ἐδίδαξα· deinde melius junguntur διδάξας ἐξεδίδαξα· porro hoc ipsum mendum paullo ante corruptit cæsuram versus 1051. quem ex MSS. restituere editores.

In Acharnensium versu aliquid turbatum esse vidit, quo erat aurium sensu, Kusterus, cui hactenus assentitur Brunckius, ut fateatur concinniores fore numeros, si legatur, Πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐ. Sed concinniores etiam fient, transpositione leniori: Πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ π. ἐ. In eadem versus sede mox occurrit ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐκ τῶν πόλεων, Plut. 567. Ran. 1042. ἐν ταῖς πόλεσιν, Vesp. 655. ἀπὸ τῶν πόλεων.

Proceleusmaticum ab hoc anapæstico semper excludendum esse, jamdudum monui in Appendice ad Toupium. Et ubicunque tolli potest tantilla mutatione, quanta est πρόσχετε pro προσέχετε, quis tollendum negabit, nisi qui digitos solos, non aurem, consulat? In Vesp. 1010. codex Brunckii πρόσχετε obtulit, sed neglexit ille; quod magis miror in eo, qui Nub. 980. optime e MSS. Διπολιώδη restituerit. Sic etiam dixere Attici Δίφιλος, non Δίφιλος.

Sed, præter loca jam memorata, dactylum in cæsura habent sequentia, Nub. 325. Vesp. 349. 396. 671. quorum secundus et quartus facillime expedientur; primus et tertius majorem attentionem postulant.

Ἔστιν ὁπῇ δῆθ' ἦντιν' ἂν ἐνδοθεν | οἷός τ' εἶης διορύξαι.

Οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ᾗσθοντό γε | τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον.

Lege in illo, vocibus transpositis, οἷός τ' ἐνδοθεν εἶης δ. In altero ineptum istud γε omittit Ravennas. Genuinam verbi formam ᾗσθονται conservavit Suidas v. Λαγαριζόμενον, v. Τραγαλίζοντα, et diserte in ᾗσθονται. Hac forma sæpe utitur Plato; utitur Tragicus Rhes. 673. Euripides Orest. 1583. (1566.) Troad. 639. Etiam in Bacch. 605. restituendum ᾗσθησθε, non ᾗσθισθε. Quod ad Vesp. 396. attinet,

Αὐτὸν δήσας. ὦ μιαιώτατε | τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβῆσαι,

is eo nomine præterea vitiosus est, quod anapæstum dactylo statim subijcit. Id in hoc versuum genere non licere supra innui. Exemplà, quæ ex emendatione in contrariam partem afferri possunt, nihil ad rem faciunt. Eximenda igitur numero Vesp. 568. Av. 520. editionis Brunckianæ. Eximenda etiam

loca, ubi βοῖδαρίῳ occurrit, quippe qui pes choriambus sit. Av. 586. Fragm. apud Ammonium v. Χολάδες. Cum enim semper Attici contracte dicant βοῖδιον, νοῖδιον, ροῖδιον, διπλοῖδιον, ἡμιδιπλοῖδιον, προχοῖδιον, ut pluribus ostendit Piersonus ad Mœrin p. 276. consequens est, ut contracte quoque secunda diminutiva dicant; quare, sublatis punctis, in posterum legamus,

Μη, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τῷ βοιδαρίῳ τῷ 'μὲ πρώτιστ' ἀποδῶμαι.
 *Ἡ βοιδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

Nec major difficultas fragmento Babyloniorum inest, quod citat Harpocraton v. Ἐπιβάτης.

Εὐγ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

Si quis cum Brunckio de metrica ultimæ vocis quantitate dubitat, is cum Harpocratonis MSS. Mediceo et Galeano legere potest ἐπίγειον. Sed altera vox penultimam proculdubio producit, cum sit contracta ex ἐπιγύαιον. Adde articulum, et integerrimum anapæsticum habebis.

Εὐγ' ἐξεκολύμβησ' οὐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

In Pac. 732.

*Ἦν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, χῶσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει,

(sic Ald. et ambæ Juntinæ,) ex uno MS. edidit Brunckius λόγον et ἔχει γε. Verum particula eo loco inepta prorsus est et inutilis. Pro χῶσα τε νοῦς, quæ scribere non poterat Atticus, si χῶσα γ' ὁ νοῦς rescribes, alio modo versus finem constituere necesse erit, quam fecit Brunckius. Alter ejus codex et Ravennas pro secunda versus parte tantummodo ὅσα τε νοῦς ἔχει. Gravissimum profecto huic versui jam a multis seculis vulnus impressum est; si vero priorum verborum sanitatem defendes, ordinem modo mutabis, ὁδὸν ἦν ἔχομεν, et numeri optime constabunt.

Verum hoc quoque versu, prout vulgatur, relicto, longe immodulatiores esset is, si ullo modo tolerari posset, qui dactylum Ionico a minori in fine præpositum haberet. Duo tamen hujusmodi monstra peperit fecunda librariorum inscitia.

Plut. 510.

Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψει πάλιν, διανείμει τ' ἴσον ἑαυτόν.

Av. 491.

Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφिताμοιβοί, τορνευτασπιδολυροπηγοί.

Irascor tarditati Virorum doctorum, præcipue Kusteri, qui in alio versu infra 583. vitium cognatum tam acute viderit et dextre sustulerit, hoc loco vitium levissimum omnino præterviderit. Irascor codici Ravennati, qui toties quidem alias mihi mea præripuerit, nunc vero eandem lectionem, quam e Suida me Comico redditurum putabam, impudenter sibi arrogarit.

Εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψει πάλιν, διανείμειν τ' ἴσον αὐτόν.
Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφिताμοιβοί, τορνευτολυσρασπιδοπηγοί.

Erravit igitur Dawesius, cum in Nub. 325. conjecit,

Ὡς οὐ καθορῶ. Παρὰ τὴν εἴσοδον. Ἥδη νῦν μόλις ὄρῳ αὐτάς.

addens, “Versus quidem ita emendatus non est inter maxime numerosos. Sed est tamen legitimus.” Deinde hanc sententiam quodammodo mitigat, corrigendo, Ἥδη ὄρῳ νῦν μόλις αὐτάς. Sed illud αὐτάς incommode additur, dum hæc verba Strepsiades loquitur, qui versus initio non addiderit. Superscriptum pro interpretatione in uno MS. vidi; in textu quidem habet MS. Ravennas, sed idem contra sensum ὄρῳ omittit. Quod habet MSS. fere dimidia pars, ἀθρῶ probant Kusterus et alii; in textum intulit Brunckius, διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη. Sed felicius hoc compositum restituit Thesm. 665. Præterea metro coactus ἔσοδον scribit, quod nunquam apud Comicos, ut neque quicquam aliud nomen ab ἐς compositum reperitur. Rarissime omnino, et vereor, ne in locis tantum mendosis, ἐς ante vocalem usurpant. At μόλις ἀθρῶ, præterquam quod licenter priorem producit, cum Dawesio opinor non dici posse pro μόλις ὄρῳ. Bentleius contra tempora, si non contra metrum, ἐώρων. Quid igitur hoc versu faciendum? Primo varias lectiones videamus. Olim vulgatæ editiones, ἤδη νῦν μόλις ὄρῳ. MSS. quidam pro νῦν habent νῦν καὶ, alii νυνὶ, in quibus quatuor, quos ipse inspexi; ἀθρῶ pro ὄρῳ multi; utroque omisso Ravennas, ἤδη νυνὶ μόλις αὐτάς. Equidem, si quis ex dissensu Codicum arguat, hunc locum jam ante eorum ætatem fœde corruptum fuisse et veritatem in puteo latere, non vehementer negem. Sin quis e MSS. vestigiis quid eliciendum censeam, requirat, respondebo, me totam sententiam Socrati continuare malle et legere, ΣΩ. Νυνὶ μάλ' ἀθρῶν βλέπε πρὸς τὴν εἴσοδον ἤδη. Νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς—In quo addidi βλέπε e v. 322. Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα. Jocus est Comicis antiquis solennis, ut actorem personæ, quam agit, oblivisci faciant, et de

theatro aut spectatoribus, quasi imprudentem, loqui. Εἴσοδος autem est ea theatri pars, qua Chorus scenam intrat. Vide Av. 297. et Schol. Ergo Socrates, Strepsiade querente se Nubes non videre, respondet, *Nunc tandem quam maxime oculos contendere, et ad Theatri introitum spectare; nunc enim tandem eas vides.* Μάλ' ἀθρεῖν dicitur, ut μάλ' ἀπανδᾶν et μάλα δάκνειν Ran. 372. 888. Denique πρὸς τὴν εἴσοδον accurate respondet verbis præcedentibus, πρὸς τὴν Πάρνηθα. E duobus optimæ notæ MSS. a me collatis, πρὸς adoptavi pro παρὰ, quam varietatem e nullo codice adhuc enotatam esse profecto mirum.

Ad Vesp. 396. redeo,

Αὐτὸν δήσας. ὦ μιαιώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει.

Notaram quædam exempla, sed hodie non sunt in promptu, ubi ἄνδρες omittitur, et quædam, ubi superlativa pro positivis substituuntur. Memini tantum in Lysistr. 616. ἄνθρωποι habere plerasque editiones, ἄνδρες Brunckianam ex MSS., neutrum Suidam v. Ἐπαποδυνόμεθα. In versu Epigonorum, Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι, citando, ἀνδρῶν omittit Larcherus ad Herodot. iv. 32. ed. utr. Aristoph. Eccl. 742. ἀνὴρ, in edd. plerisque omissum, addunt Junta, codex Brunckii, et, ut puto, Rav. Cratinus Athenæi ii. p. 68. Α. Γλαῦκον οὐ πρὸς παντὸς ἀνδρός ἐστιν ἀρτῦσαι καλῶς. Sic legendum, addito quod exciderat, ἀνδρός. Idem Suidas in Plut. 1026. pro φίλ' ἄνερ habet φίλτατ' ἄνερ, quod male ad 788. refert Brunckius. Jam, credo, lector, ipse per te suspicaris, me legere velle, ὦ μίᾳ' ἀνδρῶν. Et recte suspicaris. Eodem modo dixit Theocritus xv. 74. φίλ' ἀνδρῶν, Callimachus apud Suid. v. ἐπαύλια. πρηῖα γυναικῶν. Eodem modo sæpius dixit Aristophanes ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, qui et ὦ μιαιώτατ' ἀνθρώπων Ran. 1520. denique ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν in eadem anapestici sede Ran. 1081.

Unum in tironum gratiam verbum addere libet. Nemo nescit, dissolutos pedes hoc versuum genus amare, ut scilicet, si commodè fieri possit, singulæ dipodiæ integris verbis absolvantur. Sed hanc regulam, quam nimii laboris esset constanter servare, non raro negligebant, ut Plut. 519. 570. 584. Hoc tamen cavebant, ne, si secundus pes dactylus esset, tertius spondeus, ultima dactyli syllaba iambicam vocem aut bacchiacam inchoaret; quod sane ab aure admonitus bene notavit Brunckius ad Eccl. 514. Ἐνυμβούλοισιν ἀπάσαις | ὑμῖν, et cor-

rigit πάσαις. Rectissime vulgatur Nub. 400. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεὼν βάλλει. Omittit γε Demetrius, unde, si quis præferret, Ἀλλὰ νεὼν τὸν ἑαυτοῦ | βάλλει, versum efficeret, qualem neque scripsit Comicus quisquam, neque scribere potuit. Eq. 505. Ἡνάγκαζεν ἔπη | λέξοντάς γ' | εἰς τὸ θ. π. Et hunc locum viginti fere abhinc annis emendandum monui ex argumento ad Nubes. Ἡνάγκαζεν λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θ. π. Eq. 784. Τοῦτό γε τοῦργον ἀληθῶς | ἐστίν. Veteres editiones omnes omittunt ἐστίν, et post γε addunt σου. Ex Æmilii Porti editione casu excidit σου. Kusterus, neque MSS. neque editionibus inspectis, ἐστίν intrusit, quod et Brunckius retinuit. At quid facilius, quam particulam pene sensui necessariam, ad metrum complendum adjicere? Vide supra p. xxxv.

Τοῦτό γέ τοί σου τοῦργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον.

MS. Ravennas satis corrupte, sed ita ut hanc correctionem stabiliat, Τοῦτό γέ τοί τ' ἀληθῶς αὐ τοῦργον γ. κ. φ. Licentia, quæ maxime in Aristophanico anapæstico conspicitur, est ea, qua vocalis longa vel diphthongus ante vocalem corripitur, ut χρυσίου ὄντος Plut. 528. Alteram licentiam, qua ob mutam et liquidam producitur syllaba, rarissime admittunt, idque partim ex necessitate, partim cum alios poetas vel citant vel imitantur. Cum igitur primam syllabam in ὑγραν producit Aristophanes, Nub. 334. Dithyrambos ridet; cum Homeri verba usurpat, Homericō metro utitur, Nub. 400. Καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων. Vesp. 650. Ἀτὰρ, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη. ubi non "anapæstorum licentia," ut putat Brunckius, sed quod Homeri verba sunt, producitur ultima pronominis syllaba. Male etiam casu edidit Brunckius, ἀλλὰ pro ἀτὰρ, quem secutus est Invernizius. Nec dubito quin in Nub. 319. Vesp. 676. Tragicorum aliquem, Euripidem opinor, ob oculos habuerit. Ex necessitate vero hujusmodi syllabas producunt Comici, cum nomina propria non aliter in versu stare possunt. Ideo Κεβριόνα et Κυπρογένεια primas producunt, Av. 554. Lysistr. 551.

Corollarii instar duo exempla hujus metri addam, ut adolescentium ingenia ad talia animadvertenda, si possim, excitem. Eorum prius ita exstat in Hesychio. Παλινδορία. τὸ σκῦτος. Πλάτων Σύρφακι καὶ Μωμοθήραι· παλινδορίαν πάισας αὐτοῦ καταθήσω· unde titulus fabulæ Platonicæ, Μωμοθήρας, in Meursii Bibliothecam Atticam immigravit. Sed hoc e Marci Musuri liberalitate provenit. MS. enim Venetus, teste Schowio, cui

hoc nomine plurimum debemus, Πλάτων *συρφακίσαι, μνωμοχθῆραι παλινδορία π. α. κ.* Παλινδορία est corium solito crassius et durius, quod calceis usu detritis suppingitur. Lege igitur, Πλάτων Σύρφακι·

Σὲ μὲν, ὦ μοχθηρὲ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω.

Vides versum rotundissimum, fabula ista Momothera procul ablegata.

Scholias Pindari ad verba ista Olymp. vi. 152. Βοιωτίαν ἴν, observat, sues vocatos olim Bæotos, et, præter alium Pindari locum, Cratini hoc testimonium adducit,

Οὔτοι δ' εἰσὶν σοβοιωτικὸν πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Gatakerus nostras, Vir longe doctissimus, sub illo πεζοφόρον latere vidit κρουπεζοφόρον, quod e Polluce vii. 87. sagaciter reposuit. Verba Pollucis, ut jam emendata sunt, apponam. Κρουπεζοφόρους δ' εἶπε τοὺς Βοιωτοὺς Κρατῖνος, διὰ τὰ ἐν αὐλητικῇ κρούματα. Hinc Gatakerus elicit, Οὔτοι δ' εἰσὶν ὑοβιωτικοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν. Sed quis non optarit Criticos primores aliquando ad minutias paullo magis attendisse? Si Vir summus ceteris suis eximiis dotibus mediocrem metrorum peritiam addidisset, statim vidisset, illud κρου in præcedenti verbo latere, neque opus esse legi κρουπεζοφόρων, sed versum ita esse constituendum ;

Οὔτοι δ' εἰσὶν Συοβοιωτοί, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Hesychius. Συοβοιωτοί. οἱ Βοιωτοὶ σύες [ἐκαλοῦντο]. Photius, Lex. MS. Συοβοιωτοί. σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλαι Βοιωτοί. Hunc ipsum Cratini locum uterque respexit. Idem verbum iterum usurpasse videtur Cratinus apud Scholiasten Aristophanis Pac. 740. Ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους πεινῶντος ἄγειν καὶ ταῦτα σκώπτωντος, οὐ Βοιωτὸν ἐστίν. Neque verba neque metrum satis expedire possum. Sed illud video, pro οὐ Βοιωτὸν legendum συοβοιωτῶν.

(F) Qui generales quasdam vel grammaticas vel metricas ab antiquis scriptoribus regulas constanter observatas contendunt, ii uno maximo incommodo laborant, cum ad objectiones refellendas ventum est. Sæpe enim fit, ut editorum negligentia varias lectiones omiserit, adeoque veri vestigia, quantum in ipsis fuerat, suppresserit; quare si in quibusdam locis corrigendis erravi, veniam facile me impetraturum spero, maxime gavisurus,

si MSS. vel Grammatici meliora meis subministrabunt. Κα μοι τοῦτο τὸ ἔπος ἔχέτω ἐς πάντα τὸν λόγον. Satis igitur erat in Sophocl. Aj. 524. vulgatæ lectioni controversiam e Suida movisse. Postea duorum Parisiensium Suidæ codicum collationem nactus sum, quorum unus habet, cum principibus editionibus, Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ, alter (Kusteri scilicet MS. A.) Οὕτως γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ. Sed cum ex Augustano codice Hermannus Præf. ad Hec. p. 65. protulerit, Οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος, (unde depravata videri possit edd. Med. Ald. et unius MS. Par. lectio) non equidem intercedam, quo minus hoc adoptes. Sic in Æschylo Suppl. 800. veterum editionum lectionem indicare contentus, nihil ultra quærebam. Male repetitam alioqui particulam δὲ fore qui culparent, prævidere poteram, sed a proposito digredi nolēbam. Illa δὲ adversativa est, et idem fere valet quod ἀλλά. Sensus est, *Utinam mihi sedes esset in æthere, sed sedes ejusmodi, ubi nubes aquosæ in nivem vertuntur*: nempe ne Deorum vitam optare videretur, his verbis Chorus votum suum temperat. Si tamen particula omnino ejicienda esset*, versus ita corrigi deberet, Πρὸς δὲν χιῶν ὑδρηλὰ γίγνεται νέφη.

Hæc habui, Adolescentes optimi, quæ de communibus metrorum generibus traderem. Ea si quid vobis fructus aut voluptatis afferent, me, quantum laboris insumserim, non pœnitebit.

[* Ejiciendam esse censeo, quippe natam e litera numerali perperam intellecta: vero enim verborum ordine restituto νέφη quantum locum obtinet. Temperatio illa voti in tali affectu mihi quidem aliquantulum mira adeoque inepta videtur. SCHAEF.]

ΕΤΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ.

CODICUM INDEX, QUOS, AUT AB ALIIS AUT A ME
INSPECTOS, AD HANC FABULAM ADHIBUI.

- A. MS. Par. 2712. quæ sunt Brunckii membranæ, a Musgravio, deinde diligentius a Brunckio, collatus.
- Aug. 1. 2. 3. Augustani tres apud Hermannum. Quarti fragmentum continet tantum 17 versus, 1261—1277.
- B. Variæ lectiones e MS. notatæ in Aldini exemplaris margine, quod mecum communicavit vir doctissimus et amicissimus, Carolus Burneus junior.
- C. MS. Collegii Corporis Christi apud Cantabrigienses, cujus usum mihi humanissime concessere Collegii ejus Magister et Socii.
- Cant. Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis, notatus Mm. 1. 11.
- Cott. Excerpta e MS. quodam Cottoniano, Barnesianæ margini in Bibliotheca Bodleiana adscripta.
- E. Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis, notatus Nn. 3. 13.
- F. Fragmentum Hecubæ in eodem volumine, a versu 712 ad finem, cum E. plerumque consentiens.
- G. Parisiensis, cujus lectiones quasdam enotavit amicus meus.
- H. MS. Harleianus 5725. in Museo Britannico.
- J. Harleianus 6300. ibidem.
- K. Regiæ Societatis codex recentior, Kingio optimus vocatus.
- L. MS. Ayscough. 4952. in Museo Britannico.
- M. N. duo exempla in eodem volumine Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis, notato Nn. 3. 14.
- Mosq. 1. 2. 3. 4. MSS. quatuor Mosquenses apud Beckium.
- P. vel Lib. P. liber impressus in Bibliotheca Parisiensi, cum MSS. collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.
- R. Alter Regiæ Societatis codex.
- N.B. Numerus in summo paginæ, qui titulum sequitur, indicat quotus sit in Musgraviana editione primus istius paginæ versus.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΜΕΤΑ τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντιπέραν Τρωάδος Χερρόνησον καθωρμίσθησαν. Ἀχιλλεὺς δὲ, νυκτὸς ὀραθεὶς, σφαγῆναι ἡξίου μίαν τῶν Πριάμου θυγατέρων. οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες, τιμῶντες τὸν ἥρωα, Πολυξένην, ἀποσπάσαντες Ἑκάβης, ἐσφαγίασαν. Πολυμήστωρ δὲ, ὁ τῶν Θρακῶν βασιλεὺς, ἕνα τῶν Πριαμιδῶν Πολύδωρον κατέσφαξεν· εἰλήφει δὲ τοῦτον παρὰ τοῦ Πριάμου ὁ Πολυμήστωρ εἰς παρακαταθήκην μετὰ χρημάτων. αἰλούσης δὲ τῆς πόλεως, κατασχεῖν αὐτοῦ βουλόμενος τὸν πλοῦτον, φονεύειν ὥρμησε, καὶ φίλις δυστυχοῦς ὠλιγώρησεν. ἐκρίβντος δὲ τοῦ σώματος εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ κλυδώνιον πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτῶν σκηνάς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἑκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θεασαμένη ἐπέγνω· κοινωσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι, Πολυμήστορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ ὥς ἑαυτὴν μετεπέμψατο, κρύπτουσα τὸ γεγονός, ὥς θησαυροῦς ἐν Ἰλίῳ μὴνύσῃ αὐτῇ. παραγενομένου δὲ τοὺς μὲν υἱοὺς κατέσφαξεν· αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων λέγουσα, τὸν κατήγορον ἐνίκησεν. ἐκρίθη γὰρ οὐκ ἄρχειν ὠμότητος, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν κατάρξαντα.

Hoc argumentum e membranis edidit Brunckius; multo prolixius dederat Aldus.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΕΚΑΒΗ.

ΧΟΡΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ, ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΙΔΕΣ ΑΥΤΟΥ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ἮΚΩ, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
 λιπὼν, ἔν' Αἰδης χωρὶς ᾗκισται θεῶν,
 Πολύδωρος, Ἐκάβης παῖς γεγώς τῆς Κισσέως,
 Πριάμον τε πατρός· ὃς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
 κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῶ,

5

1. Locum hunc liberius vertit Poeta apud Ciceronem Tusc. i. 16. *Adsum atque advenio Acherontis via via alta atque ardua*. Inter loca tragicorum, quas Æschines pronunciando corruerit, hunc recenset Demosthenes de Corona, p. 571. ed. Tayl. Aperte ridet Aristophanes apud Athenæum xii. p. 551. B. Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Ἑλῆ κατελθεῖν; tectius vero ibidem iii. p. 112. F. Ἦκω Θεαρῖωνος ἀρτοπώλιον λιπὼν, ἔν' ἐστὶ κριβάνων ἐδώλια. (Sic recte Toupus Emend. ad Suid. P. i. p. 15. Aldi enim editio Θεαρῖων, δε α.) Totum distichon in usus suos convertit Menippus in Luciani Necyomantia, fingens se ab inferis rediisse. Christi Patientis conditor, vulgo dictus Gregorius Nazianzenus, qui hanc fabulam raro citat, hunc versum habet leviter mutatum 1506. ut et hunc cum sequenti 2021. 2022.

2. Quod me facturum ad Med. 6. tantum non promiseram, nunc feci, ut scilicet iota in textu scriptoris reddendo semper adscribam*. In Notis tantam diligentiam neque ipse præstabo, neque ab operis exigam. Ut autem aliquid saltem utilitatis ex hac observatione consequatur Lector, exemplum unum

apponam. Sciunt qui variis lectionibus expendendis operam aliquando dedere, quoties N et H commutentur. Archestratus Athenæi vii. p. 305. E. καὶ ἰσόχρυσος ἐστὶ, citans Eustathius ad Od. T. p. 1872, 17=706, 8. legit ἔνι. In eodem Athenæo xiii. p. 599. D. πορφυρενὶ recte Viri docti in πορφυρένι mutarunt. Pratinas apud Eundem xiv. p. 622. C. (ut conjicio ex p. 624. F.) Σοὶ Βάκχε τάνδε μούσαν ἀγλαίζομεν, Ἀπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλω μῆλει, καὶ μὰν ἀπαρθένευτον οὔτι ταῖς πάρος κεκρήμεθα πανώδασιν ἀλλ' ἀκήρατον Κατάρχομεν τὸν ἕμνον. Cum MS. A. det κεκρημενανωδασιν, lege Καινὰν ἀπαρθένευτον οὔτι ταῖς πάρος Κεκρημέναν ψάδασιν. Versum secundum include parenthesi, et junge μούσαν καινὰν, κ. τ. λ. In fine libri xv. p. 701. F. hæc præbet idem MS. δῖμυξον δὲ λύχνον εἶρηκε φιλυλλίος σωμαὶ θρυαλλίδ' ἠνδενί· unde perfectissimus nascitur trichaeus: Καὶ λύχνον δῖμυξον οἶσω, καὶ θρυαλλίδ', ἣν δέησι.

3. Dymantis non Cisseos filiam Hecubam facit Homerus, Il. II. 718. Sed Euripidem sequitur Virgilius, Æn. x. 705. Virgilium ceteri poetæ Latini.

[* Cum aliis Græcorum librorum editoribus idem facere minus visum est, nos quoque, ne legentium oculos offendamus, iota subscriptum revocavimus.]

δέϊσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς
 Πολυμήστορος πρὸς δῶμα, Θρηκίου ξένου,
 δς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
 σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
 πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα 10
 πατὴρ, ἴν', εἴ ποτ' Ἴλιου τείχη πέσοι,
 τοῖς ζῶσιν εἷη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
 νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· δ καὶ με γῆς
 ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὄπλα,
 οὔτ' ἔγχος οἶός τ' ἦν νέφ βραχίονι. 15
 ἔως μὲν οὖν γῆς ὄρθ' ἔκειθ' ὀρίσματα,
 πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς,
 Ἐκτωρ τ' ἀδελφὸς οὐμὸς ἠντύχει δορί,
 καλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρηκί, πατροφῶς ξένφ,
 τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ἠνξόμην τάλας.
 ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἐκτορός τ' ἀπόλλυται 20

7. Θρηκίου Ald. Θρηκίας 36.

8. Aldus et codices Χερσονησίαν et hic et infra 33. Verum cum Tragici nunquam ρρ pro ρσ neque ττ pro σσ adhibeant, alteram formam, praeuntibus Brunckio et Beekio, reposui. Sic infra 270. ἤτρον habet Aldus, licet idem mox 322. ἤσσον recte servet.

13. δ videtur cum Schol. Baroce. interpretandum, τὸ εἶναι νεώτατον, quae res scilicet. Alii pro δι' δ accipiunt. Litem dirimeret MS. Harl. si ejus lectionem φ amplecteremur, quam etiam habent Cant. Aug. 2. δ et ω Schol. in M. Non equidem inficias iverim, δ et α pro δι' δ et δι' α interdum poni; sed alterum hic longe melius, meo iudicio. Suppl. 163. Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίης· Ὁ δῆτα πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας· ubi δ est τὸ σπεύδειν εὐψυχίαν ἀντ' εὐβουλίης. Iph. A. 469. Γῆμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὅς μ' ἐργασται τάδε. Optime Marklandus δ pro ὅς, id est, τὸ γῆμαι Πάριον. [Valcken. ad Phoeniss. v. 157. p. 52. δ et α pro δι' δ et δι' α occurrere quidem non negat, sed insolentius neque usitatum Tragicis putat. Hinc in Phoen. v. 270. et in Aristoph. Eccles. v. 338. pro δ καὶ δέδοικα, e praecepto suo legendum arbitratur φ καὶ δέδοικα. Nihilominus tamen idem concedit, "Αδ' ἦλθον in Sophocle Edip. Col. v. 1287.

positum esse pro δι' α ἦλθον, quem-admodum in Callim. hymn. in Jov. v. 67. δ καὶ pro διὸ καί. Kusterus in loco Aristoph. cit. δ positum censet pro διὸ, quare, et in hoc obnititur Fabro. Vides, quam discrepantes sint hac de re doctissimor. hominum sententiae et quam mancum sit ipsum Valcken. praeceptum. Equidem voculas δ, α, φ et τφ, quae propter, s. quam ob rem, sine discrimine usurpatae esse censeo, ut e locis allatis, quibus adde Apoll. Rhod. i. 205 et 767. satis apparet. Adde, quod Latinor. conjunctio quod, explicandum more Graeco propter quod, simpliciter sit a Graecis desumptum. Eodem modo Horat. utitur hoc (pro ob hoc), Satyr. i. 1. 46. et i. 3. 93. i. 9. 8. Praeterea dubito, an hoc nostro loco δ pro nominat. recte accipiat, quum πατὴρ ubique sit subjectum v. 6. 10. 703, et ὑπεξέπεμψεν, quod clandestini, ergo consilii quid continet, durius certe ad neutrum δ referatur. LANG.]

20. Ex Homericō adumbratum, δ δ' ἀνέδραμεν ἐρνεῖ ἴσοις.

21. ἀπόλλυται habent Brunckii membranæ, Codex in Bibl. publ. Cantab. a prima manu (quem alias voco M.), Thomas Magister v. ψυχῇ, Eustathius ad Iliad. E. p. 545, 29=413. 50. A. 850, 52=790, 38. N. 958, 59=939, 43. N.B. Prior numerus editionis Romanae, secun-

ψυχῇ, πατρώα θ' ἐστία κατεσκάφη,
 αὐτὸς δὲ βωμῶ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,
 σφαγεῖς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μαιφόνου,
 κτείνει με χρυσοῦ, τὸν ταλαίπωρον, χάριν 25
 ξένος πατρῷος, καὶ κτανὼν ἐς οἶδμ' ἁλὸς
 μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
 κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλφ,
 πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
 ἄκλαυστος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης 30

dus Basileensis paginam notat. Aldus et ceteri ἀπώλετο. Vtrum diversa tempora toties permiscuit tragici, ut hanc varietatem data opera quæsisse videantur. [Ἀπόλλυται—κατεσκάφη—πίτνει. Sæpe in narrationibus modo aoristis ponitur, modo præsens, cuius variationis ea est ratio, ut, quæ graviora videantur esse aut tanquam vividiora magis percellant narrantis animum, præsentis tempore exprimentur, res secundariæ vero ac levioris momenti aoristo. Sic infra v. 266. κείνη γὰρ ὤλεσιν νιν, ἐς Τροίαν ῥ' ἄγει. ROST.]

22. In adjectivo πατρώα continetur substantivum πατήρ, quo refertur αὐτός. Simillimum exemplum præbet Sophocles, Trachin. 259. ἔρχεται πόλιν τὴν Εὐρυτείαν· τόνδε γὰρ μετὰ τὸν Μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους. Paulo diversa est forma, quæ sæpe alibi occurrit, et apud Isocratem Panathen. p. 273. A. B. τῆς δὲ ἡμετέρας ἐτι βασιλευμένης, ἐφ' ᾧν καὶ πόλεμοι πλείστοι, καὶ κινδύνοι μέγιστοι συνέβησαν. Hoc quoque imitati sunt Latini. Pacuvius Teucro apud Ciceronem de Oratore II. 46. Neque paternum adspexit es veritus, quem ætate exacta indigem Liberum lacerasti, orbasti, extinxi. [Exposuit de hoc genere Matth. Gr. § 436. Aliæ quædam hic indicabo: Æsch. Pers. 13. Pind. Nem. VIII. 21. Pausaniæ locum x. 23. 5. adscripsi ad Med. 1172. Lucianus Ver. Hist. II. 33. εἰσὼντων δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐν δεξιᾷ μὲν ἔστι τὸ Νεκτόρον· σέβοντο γὰρ θεῶν ταύτην (scil. τὴν Νύκτα) μάλιστα. Ad rem cf. Virg. Æn. II. 506. sqq. PFLUGK.]

23. αὐτός τε Aug. I. 2.

[27. ἵν'—ἔχῃ. De conjunctivi post præterita usu thrones videant Rostii Gr. § 122. annot. 4. Matth. § 518. Thiersch. § 342. PFLUGK.]

28. ἄλλοτε eodem modo suppressit Sophocles Trach. 11. Φοιτῶν ἐναργῆς

ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος Δράκων ἐλιετός· ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κτεῖ Βούπρωρος. [κεῖμαι ad Polydori corpus, sicut αἴσω v. 31. ad manes s. umbram, quæ nunc loquitur, pertinet. Polydorus enim sub ipsum matris in Chersoneso adventum, ut e verss. 32. et 33. apparet, i. e. ante tres dies, a Polymestore occisus erat. Corpus ejus adhuc in littore jacet, post Polyxenæ demum immolationem inventum (v. 691); umbra vero, corpore relicto, triduum jam Orcum oberraverat, deosque rogaverat inferos, ut corpus in matris manus incideret et sepeliretur, vid. v. 50. Præterita autem nocte, non ideo ex Orco prosiliisse (αἴσω), putanda est umbra, (v. 30.) ut corpus a matre sepeliretur, hæc enim erat deorum cura, (v. 49. et 50.) sed ut matrem ad futuram calamitatem visione nocturna præpararet.—ἄλλοτ' h. l. ante, ut oppositum νῦν ostendit. In Sophocl. Trach. v. 17. quem Pors. affert, ἄλλοτε duplicatum, modo, modo significat, quod a nostro loco alienum est. LANG.]

[30. ὑπὲρ μητρὸς αἴσω Paraphrast. male, credo, explicat “ὁρῶ ἦτοί φέρομαι ἐπάνω τῆς Ἑκάβης,” nam hoc versui 52. repugnat; ὑπὲρ vertendum potius h. l. est propter, ut v. 138. non supra, ut v. 37. Interdum enim matris præsentiam umbra fugit, (v. 52.) et præterita tantum nocte somnium illi excitavit, ut futura mala illam non imparatam invenirent. αἴσω autem est ex Orco prosilii, quod verbum celerem animæ per aërem motum cum strepitu (hiss) egregie denotare videtur. Locum igitur sic intelligo et verto: Hac vero nocte (νῦν δὲ) matris causa ab inferis prosilii (αἴσω), postquam triduum jam, quamdiu mater hic adest, corpus meum reliqui, (a Polymestore sub adventum matris trucidatum) et per auras vagatus, i. e. in umbram mutatus sum. LANG.]

Ἐκάβης ἀίσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμόν,
 τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
 ὅσον περ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησίᾳ
 μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.
 πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχoi 35
 θάσσουσ', ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρηκίας χθονός.
 ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φανείς,
 κατέσχ', Ἀχιλλεύς, πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικόν,
 πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην
 αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην 40
 τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
 καὶ τεύζεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
 ἔσται πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
 θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἡματι.
 δυοῖν δὲ παῖδوين δύο νεκρῶ κατόψεται 45
 μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυστήνου κόρης.

31. Cum *αίσσω* plerumque disyllabon sit apud Atticos Poëtas, *ἀναίσσω* praefert Piersonus ad Mœrin, p. 301. Sed obstant duo loca Aeschyli Pers. 470. *Ἡῖ' ἀρόσμου ξὺν φυγῇ*. Euripidis Iph. Aul. 12. *Τί δέ σὺ σκηπῆς ἐκτὸς αἰσούς*. Potius igitur quam haec omnia mutemus, quod facit Piersonus, licentiae paulum poëtis concedamus.

32. Mira locutio, *τριταῖον φέγγος*, pro simplici, *τρίτον*. Uno tamen exemplo se ipse Euripides defendit Hippol. 277. *Πῶς δ' οὐ, τριταῖαν γ' οὐδ' αἰσιος ἡμίραν*; Pro verbo "mira" melius fortasse dixissem, "insolita." Sed quis non jure miretur, hanc ipsam locutionem, *τριταῖαν ἡμίραν*, usurpasse Arati Scho-liasten ad Diosem. 57. p. 99. a. ed. Ox. Hunc versum ob oculos habuit X. II. 1779. 2016.

35. πάντες τ' Aug. 3.

38, 39. *στράτευμ' εὐθύνοντας*, ut Julianus Or. i. p. 29. A. *ἀκμήτας τὸ στράτευμα*. Ubi vir summus, D. Petavius, aliud agens, ut interdum fit, tentat τοὺς στρατιώτας, ex altero loco p. 24. A. ταῦτα ὁρῶντες τὸ στράτευμα, leniter correctus a Wytttenbachio Bibliothec. Crit. Vol. III. Part II. p. 35. Mox *ἐναλίαν* Edd. et MSS. quod cum parum Atticum sit, Dawesio p. 196. Ed. Bur-gess. monenti paruerunt ultimi editores.

41. λαβεῖν omnes, quantum sciam, Edd. et MSS. Melius tamen videtur λαχεῖν. *Λαχεῖν γέρας* apud Homerum reperitur Il. Δ. 49. Ω. 70. Poëta apud Porphyrium de Abst. II. 58. *ὅστις ἐλπί-ζει θεοὺς Χαίρειν ἀπαρχαῖς, καὶ γέρας λαχεῖν τόδε*. Sophocles Aj. 825. Αἴθη-ΣΟΜΑΙ δέ σ' οὐ μακρὸν ΓΕΡΑΣ ΛΑ-ΧΕΙΝ. Sic enim Aldus et Edd. vett. et MSS. meliores. Quod habet in margine Florentina secunda 1547, λαβεῖν, Triclinius recepit. Nec tamen negarim λαβεῖν γέρας bene Græcum, imo tragi-cum esse, ut Neoptolemus Andromachen ἔλαβε γέρας; Androm. 585. Sed hoc nihil ad rem. Ille enim eam ἔλαβεν ἐξάιρετον Troad. 276. ut Cassandram Agamemnon 251. Ceteri duces sorti-ebantur. [Verum hoc: ut mireris, Por-sonum vulgatam h. l. tentasse. Aliud λαβεῖν γέρας, aliud λαχεῖν γ. Illud est accipere munus, quocunque modo accipias; hoc, sortito accipere munus. SCHÆF. τύμβῳ dativus commodi, quem dicunt; ut Iph. Taur. 243. *θεῖα φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον Ἀργεμίδι*. PFLUGK.]

44. Sic Brunckius ex membr. quod numerosius certe quam Ald. et vulg. τὴν ἐμὴν τῷδ' ἡμέρᾳ. Et sic primo habebat Cant. nunc vulgatam e rasura.

φανήσομαι γάρ, ὥς τάφου τλήμων τύχω,
 δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ·
 τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξηγησάμην
 τύμβου κυρῆσαι, κείς χέρας μητρὸς πεσεῖν. 50
 τοῦμόν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν,
 ἔσται· γεραιᾷ δ' ἐκποδῶν χωρήσομαι
 'Εκάβη' περᾷ γὰρ ἡδ' ὑπὲρ σκηνὴν πόδα
 'Αγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνονος' ἐμόν.
 φεῦ. ὦ μήτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων 55
 δούλειον ἡμαρ εἶδες, ὥς πρᾶσσεις κακῶς,
 ὅσονπερ εὔ ποτ'· ἀντισηκώσας δέ σε
 φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

ΕΚΑΒΗ.

ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων,
 ἄγετ' ὀρθοῦσαι νῦν ὁμόδουλον, 60
 Τρωάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν·
 λάβετε, φέρετε, πέμπετ',
 αἰείρετέ μου δέμας,
 γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι·
 καὶ γὰρ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς 65

[51. Ordinem verborum hunc esse existimo: τὸ ἑμὸν μὲν οὖν (τὸ) τυχεῖν, ὅσονπερ ἤθελον, ἔσται. Cf. Alc. 1132. ἔχεις γὰρ πᾶν, ὅσονπερ ἤθελες. Neglecta est autem in verbis ὅσονπερ ἤθελον attractio, qua de re monitum ad Medeam v. 751. PFLUGK.]

53. ἀπὸ pro ὑπὸ emendavit Kingius, quem temere secutus eram. Musgravius primo conjicit πρὸ, deinde, cum, ut ait, σκηνὴν habeant quidam MSS. ὑπὲρ σκηνὴν præfert, id est ἔκτρα, ut ὑπὲρ τέρενα Orest. 1365. Quare nunc ex ejus conjectura ὑπὲρ adsumsi, σκηνὴν ex Cant. M. N. licet et σκηνὴς defendi possit.

55. Cum φεῦ, εἰεν, ἔα, et talia, extra versum sunt, plenam pono distinctionem; cum partem versus faciunt, aut nullam aut minorem.

[57. ὅσονπερ εὔ ποτ'. Scil. ἐπραξας. Infra v. 517. νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ Τέγῳ τὸδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὤλυστο, scil. ἔτεγξα.—Quæ sequuntur sic construenda sunt: ἀντισηκώσας τῆς πάροιθ' εὐπραξίας θεῶν τις σε φθείρει, id

est, vices rependens prioris felicitatis aliquis deorum te pessumdat. PFLUGK.]

60. τὴν ὁμόδουλον νῦν Aldus et plerique MSS. Editores nuperi νῦν eiecerunt; sed, cum νῦν et πρόσθε rectius opponantur, inutile articulum delere malui. Omittunt quidem νῦν Aug. 1. 2. L. perperam. Infra 797. Τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δούλη σίθειν· Εὐπαις ποτ' οὐσα, νῦν δὲ γραῦς, ἅπαις θ' ἄμα. Androm. 65. Ὁ φιλτάτη ξύνδουλε· σύνδουλος γὰρ εἰ Τῇ πρόσθ' ἀνάσση τῇδε, νῦν δὲ δυστυχεῖ.

63. Ald. et MSS. quidam αἰείρατε. Omittunt μου δέμας B. δέμας Aug. 2. G. Mosq. 4. ed. King. Mox γεραιᾶς R. et Eustath. ad Il. B. p. 249, 39=189, 19. sed numerosius esset γεραιᾶς.

65. Solenni errore σκίπωνι Ald. et plerique MSS. Sed Aug. 2. Brunckii membr. C. R. Hesychius a Brunckio indicatus, et Eustathius ad Il. T. 1170, 48=1232, 39. Od. P. 1815, 11=624, 9. habent σκίπωνι. Locus Hesychii est: Σκίπων. βακτηρία, ῥάβδος. σκίπωνι χε-

διερεϊδομένα, σπένσω βραδύπουν
 ἦλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.
 ὦ στεροπα Διός, ὦ σκοτία Νύξ,
 τί ποτ' αἶρομαι ἔννυχος οὕτω
 δέλμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια Χθών,
 μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,
 ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
 ἂν περὶ παιδὸς ἐμοῦ, τοῦ σωζομένου κατὰ Θορήκην,
 ἀμφὶ Πολυξείνης τε φίλης θυγατρὸς, δι' ὀνείρων
 εἶδον φοβερὰν ὄψιν,
 ἔμαθον, ἐδάην.
 ὦ χθόνιοι θεοί, σώσατε παῖδ' ἐμὸν,
 ὃς μόνος, οἴκων ἄγκυρ' ἄτ' ἐμῶν,
 τὴν χιονώδη Θορήκην κατέχει,
 ξείνου πατρὶον φυλακαῖσιν.
 ἔσται τι νέον.
 ἦξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς.
 οὐ ποτ' ἐμὰ φρήν ὥδ' ἀλίαςτος
 . φρίσσει, ταρβεῖ.

ρός. βακτηρία χειρός. σκίπωνι Cant. et
 μ subscriptum.

69. αἶρομαι Ald. αἶρομαι Harl. et plu-
 res. αἰερόμαι alii. αἰωροῦμαι Cott.

70. Melius somniorum mater Nox,
 quam Terra, diceretur. Vide igitur an
 transponendæ sint clausulæ, ὦ πότνια
 Χθών, ὦ σκοτία Νύξ. Quanquam enim
 vulgatam lectionem citant Scholiastes
 ad Aristophanis Ran. 1366. Eustathius
 ad Iliad. B. p. 173, 16=131, 28. Od. T.
 1877, 53=713, 49. ipse tamen Aristophanes
 aliter legisse videtur, ubi ὄνεια-
 ρον ὀνείρον — μελαινης νυκτός παιδα
 vocat. Sed nihil mutandum. Iph. T.
 1271. νύχια Χθών ἐτεκνώσατο φάσματ'
 ὀνείρων. Ineptit Scholiastes, qui στε-
 ροπα Διός interpretatur diei lux, ut sci-
 licet antitheton extundat.

74. Sic edd. King. Br. pro Πολυξείνης.
 75. εἶδον εἶδον γάρ Ald. sed duas voces
 auctoritate membr. recidit Brunckius.
 εἶδον semel tantum M. N. a m. pr. R.
 alii.

78. Vulgo ἀγκυρά τ' copula ineleganter
 inserta. Reiskio auctore, aliter distinxī.
 J. habet ἄγκυρ' ἔτ', quod mihi quidem
 non placet. Sensus est, qui solus super-

stes familiæ meæ, quasi anchora ejus, Thra-
 ciam nivalem habitat. Huc pertinet,
 observante Viro docto, Suidæ locus:
 Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἀγκυραν. ἀγκυρα
 μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν, ἢ ἀσφάλεια·
 ὡς Σοφοκλῆς ἐν Φαίδρῳ, καὶ Εὐριπίδης
 ἐν Ἑκάβῃ. Sophoclis locus est apud
 Brunck. Lexic. Soph. p. 47. 'Ἄλλ' εἰσὶ
 μητρὶ παῖδες ἀγκυραὶ βίον. [Cf. He-
 liod. iv. c. 19. f. SCHAEF.—Objiciat
 forsitan aliquis non esse solum super-
 stitem Polydorum, sed vivere etiam
 Helenum, coll. v. 87. Quid igitur facies
 v. 798. ubi ἀπαῖδα se Hecuba dicit,
 quamvis eodem Heleno ac Cassandra
 visis? quid Sophoclis Antig. v. 941. ubi
 superstite Ismene Antigonom chorus
 τὴν βασιλῖδα μοῦνην λοιπὴν vocat?
 Nimirum, quæ animo dolore perturbato
 dicuntur, eorum non est tanquam ad
 amussim veritas exigenda. PFLUGK.]
 Mox πατρὶον edidi, licet omnia exem-
 plaria πατρώιον habeant. Cum enim
 Attici πάτριος et πατρώος promiscue
 usurpent, cur ad licentiam poetiçam,
 nulla necessitate cogente, provocemus?
 Vide infra 1090.

ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχάν,
 ἢ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρῳάδες,
 ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους ;
 εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον λύκον αἶμονι χαλᾷ
 σφαζομέναν, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκῃ,
 οἰκτρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι· 90
 ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
 φάντασµ' Ἀχιλέως·
 ᾗττι δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων
 τινὰ Τρωϊάδων.
 ἀπ' ἐµᾶς οὖν, ἀπ' ἐµᾶς τόδε παιδὸς 95
 πέµψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΧΟΡΟΣ.

Ἑκάβη, σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιάσθην,
 τὰς δεσποσύνοους σκηνὰς προλιποῦσ',
 ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
 δούλῃ, πόλεως ἀπελαυνομένα· 100
 τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ
 δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν·
 οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',

86. Κασάνδραν dedit ex MSS. Kingius; sic enim Cant. N. et pro var. lect. M. Vulgo Κασάνδρας. Sed Helenum mortuum fingere in hac fabula videtur Euripides. Nihil vero opus est cum MSS. iisdem et quibusdam aliis καὶ pro ἢ legere. Recte enim infertur verbum plurale, sive duo singularia nomina conjunguntur, sive disjunguntur. Alcest. 367. Κατῆλθον ἄν· καὶ μ' οὐθ' ὁ Πλούτωνος κύων, Οὐθ' οὐπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἄν Χάρων· Ἐσχον.

87. κρίνωσ' Ald. et MSS. Certe ego in nullo MS. vidi κρίνωσιν.

89. ἀνάγκῃ ejicere vult Beckius. Fortasse variae fuere lectiones, ἀνάγκῃ, ἀνοίκτως. Optime procederent omnia, si sic legerentur: σπασθεῖσαν ἀνοίκτως. Καὶ τόδε δεῖμά μοι· ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας Τύμβου κορυφᾶς φάντασµ' Ἀχιλέως.

91. ἦλθ' membr. J. ἦλυσθ' Ald.

98. δεσποσύνας ed. Brunck.

100. In anapæstis neque nunquam

neque semper Dorica dialecto utuntur tragici. Ubi igitur in communi forma MSS. consentiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Dorismum habet, Dorismum restitui. ἀπελαυνομένα hic ex Aldina reposui, Ἑλλάνων infra 116. et ἀνάγκῃ 1277. ex Harl.

102. δοριθήρατος Cant. H. N. varietate in his compositis usitata. [In vocabulo δοριθήρατος abundat, adjectis illis λόγχης αἰχμῇ, prior compositionis pars: quod genus pleonasmis admodum frequens est apud Tragicos. Noster Bacch. 571. τὸν τὰς εὐδαιμονίας ὀλβοδόταν. Phœn. 334. ἀπειλος φαρῖων, ubi consulendus Valckenærius, El. 310. ἀνέοργος ἱερῶν. Ejusdem generis similitudinem referunt hæc Æschyli Prom. 791. οὐ γὰρ ῥήτὸν αὐδᾶσθαι τόδε, et quæ comparavit Blomfieldius: poterat meminisse etiam Homer. Odys. δ, 704. ἀρφασίῃ ἐπιών. ΠΕΛΥΓΚ.]

ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
 μέγα, σοί τε, γύναι, κήρυξ ἀχέων. 105
 ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
 λέγεται δόξαι, σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ
 σφάγιον θέσθαι· τύμβον δ' ἐπιβάς
 οἶσθ' ὅτε χρυσείοις ἐφάνη ξὺν ὅπλοις,
 τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας, 110
 λαίφῃ προτόνοις ἐπερειδομένας,
 τάδε θωύσσω·
 ποῖ δὴ, Δαναοί, τὸν ἐμὸν τύμβον
 στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες;
 πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων, 115

104. αἰρομένη pro var. lect. C. in textu Aug. 2.

107. Ἀχιλεῖ Ald. ut et 127. Ἀχιλλείας, 140. Ὀδυσσεύς, et mendosius supra 92. Ἀχιλλῆος. Cum simpliciter λ hic et 92. habet C. et 127. Mosq. 1.

109. Omnes MSS. et edd. vett. magno consensu ὅτε. Primus ὅτι conjecit Canterus, quod probavit Musgravius, in textum intulerunt Bruckius, Ammonius et Beckius. Parum recte.* Plus enim est, si quis simul et rem ipsam et rei tempus, quam si rem solam memorat.† Οἶσθαι hic idem est quod μέμνησαι. Infra He- cubae roganti, Οἶσθ' ἥνικ' ἤλθες Ἴλιον κατὰ σκοπός; Ulysses primo respondet, Οἶδα, deinde Μεμνήμεθα. Aristophan. Av. 1054. Μέμνησ' ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἐσπέρας; Vesp. 353. Μέμνησαι δὴθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιάς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους, ἴεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἐάλω; Οἶδ', ἀλλὰ τί τοῦτ'; Sophocles junxit Οὐ μνημονεύεις

ἥνικα—Χῶτ' αἰθις—Aj. 1273—1283. Et ne quis putet in loco e Vespis ὅτ' pro ὅτι poni, discat vocalem in ὅτι nunquam a comicis elidi; quod saepe monuit ad Aristophanem Bruckius. Homer. Od. II. 424. Ἦ οὐκ οἶσθ' ὅτε δεῦρο πατὴρ τῆς ἱκετο φεύγων; In hac phrasi idem sunt, οἶδα, μέμνημαι, μνημονεύω. Athenaeus vi. p. 241. E. ἀλλ' ἐγὼ μνημονεύω, ὅτε ὁ Κόρυδος ὀβολοῦ ἦν. Cicero Epist. ad Div. vii. 28. *Memini, cum mihi desipere videbare*. Ibid. ξὺν pro σὺν ediderunt Bruckius et Beckius, ubicunque per metrum et numeros licuit, quos et ego, non monito lectore, secutus sum.

115. συνέπαισε Ald. contra metrum. συνέπαισε King. contra sensum. συνέπαισε est ex conjectura Musgravi. Aeschylus Prom. 885. Θελοῖσι δὲ λόγοι παῖδ' εἰκὴ Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης· ubi Scholiastes, τετραγαμίνοι δὲ λόγοι, ὡς ἐβρυχε, προσπαίονσι τῇ τῶν κακῶν κλύδωνι. [συνέπαισε non idem

[* Passim VV. DD. sic errarunt. Xenophon (Econ. 2, 11. μέμνησαι—ὅτε οὐδ' ἀναγκρῖζειν μοι ἔξουσίαν ἐποίησας. Male H. Stephanus ὅτι. v. Schneider. ad h. l. Etiam librarii sic turbant. Homerus II. xx. 188. ἢ οὐ μέμνη ὅτε—. Heynius: "ὅτε un. Vindob. male." Ibid. xiv. 71. sq. ἦδε μὲν γὰρ ὅτε— οἶδα δὲ νῦν ὅτε—. Al. ὅτε, ut Aristarchi recensio: recte, opinor. SCHAEF.]

[† Ex idiomatis Graecae linguae est enuntiationibus uti chronicis, ubi simplicem, h. e. sejunctam a temporis notione, rei significationem exspectes: quomodo etiam nos Germani saepissime solemus. Homerus Iliad. xv. 207. ἰσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται; ὅτ' ἄγγελος αἶσμα εἶδῃ. Sophocles El. 59. sq. τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν ἐργοισι σωθῶ κάξενίγκωμαι κλέος; Euripides Hec. 306. sqq. ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις, ὅταν τις—μῆδ' ἐν φέρηται—. Suppl. 324. sq. Herm. τὸ γάρ τοι συνέχον ἀνθρώπων πόλεις τοῦτ' ἴσθ', ὅταν τις τοὺς νόμους σῶζῃ καλῶς. Androm. 455. sq. Matth. κείνα γάρ μ' ἀπώλεσεν, ὅθ' ἡ τάλανα πόλις—. Theocritus Id. v. 118. sq. ὅκα—ἐκάθρε καλῶς μάλα, τοῦτό γ' ἴσαμι. quomodo interponere malim. Xenophon (Econ. 1, 16. ἐκείνο δ' ἡμῖν τί φαίνεται, ὁπότεν—. Dionysius Halicarn. A. R. xi. 4. p. 2167. R. καίτοι τί ἐλάττων τοῦτο κακοῦ, ὅτε—. ubi ὅτε Sylburgius jure tuetur. SCHAEF.]

δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλάνων
στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν διδόναι
τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.
ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν
τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων

120

λέκτρ' Ἀγαμέμνων·
τῷ Θησείδα δ', ὅζω Ἀθηνῶν,
δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν·
γνώμη δὲ μιᾷ ξυνεχωρείτην,
τὸν Ἀχιλλεῖον τύμβον στεφανοῦν
αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Κασάνδρας
λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.
σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων
ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων,
κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστής,
Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν,
μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
δούλων σφαγίων οὔνεκ', ἀπωθεῖν,

125

130

valet quod συνέπεσε, accidit; qui error est nonnullorum nostrae aetatis Lexicographorum, ortus ille ex hoc ipso loco. Bene Schol. συνέκρουσε, collisus est. SCHAEFF.]

[116. δόξα δ' ἐχώρει δίχ'. Id est, ut loquitur Herodotus vi. 109. εἰνόντο δίχα αἱ γνώμαι. Helen. 767. ἐς ταὐτὸ κάμοι δόξα μάντεων περίχωρεῖ γέροντι. Aristen. i. Ep. vi. p. 17. δίχα μοι γέγονε τὰ νοήματα. Iph. T. 1358. λόγοι δ' ἐχώρουν. Fallitur Hermannus ad Vig. § 211. PFLUGK.]

[118. δοκοῦν. Nominativus absolutus. Cf. v. 504. συνδοκοῦν Xenoph. Ephes. iii. 2. p. 55. 9. Matth. Gr. § 564. PFLUGK.]

[119. σπεύδων ἐπιμελούμενος. Soph. El. 251. τὸ σὸν σπεύδουσ' αἶμα καὶ τοῦ μὲν αὐτῆς. Plat. Gorg. p. 455. C. καὶ ἐμὲ νῦν νόμισον καὶ τὸ σὸν σπεύδειν. Cf. infra v. 1157. 1183. PFLUGK.]

120. Sophocl. Aj. 210. a Musgravio laudatus. Παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεῦτανοτος, Αἰγ', ἐπεὶ σὲ λέχος δουριάωντον Στῆρξας ἀνίχει θούριος Αἴας.

[122. τῷ Θησείδα. Acamas et Demophon, quos, etsi Homero non memoratos, cyclici poetae et tragici celebraverunt.—

In verbis ὅζω Ἀθηνῶν facile agnoscas Homericæ dictionis vestigia. PFLUGK.]

[125. στεφανοῦν. i. q. τιμᾶν. Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. T. i. p. 684. Similis usus verbi στέφειν Soph. Antig. 431. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει, et Ajax. v. 93. στέφανος, honor, apud Eurip. Herc. F. 1334.—αἵματι χλωρῷ. χλωρὸν αἶμα ap. Soph. Trach. 1055. Cicero interpretatus est decolorem sanguinem, rectius citum Hermannus. Conf. infra v. 534. PFLUGK.]

[129. λόγων κατατεινομένων. Plato de Rep. ii. p. 367. B. ἀλλ' ἐγώ—σοὺ ἐπιθυμῶν ἀκούσαι τάναντία ὡς δύναμαι μάλιστα κατατίνας λέγω. PFLUGK.]

131. κόπις pro rhetore ex Lycophr. 763. 1464. citat Musgravius. Schol. Ven. ad Iliad. B. 199. ἀλλὰ καὶ οἱ θρασεῖς κολακούμενοι πτεροῦνται, μᾶλλον δὲ πληγαῖς ὑπέκουσιν. πῶς οὖν δήμῳ χαρίζεται ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τοὺς τραγικούς; ubi male ἐπαίρονται pro πτεροῦνται, sed recte δημοχαριστής pro δήμῳ χαρίζεται habet codex præstantissimus, quem mecum benevole communicavit antiquæ artis reliquiarum spectator elegantissimus, Carolus Townleius.

C 2

- μηδέ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
στάντα φθιμένων, ὥς ἀχάριστοι
Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις
ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἦδη,
πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν,
ἕκ τε γεραιᾶς χερὸς ὀρμήσων.
ἀλλ' ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμοὺς,
ἴζ' Ἀγαμέμνωνος ἱκέτις γονάτων·
κῆρυσσε θεοὺς, τοὺς τ' Οὐρανίδας.
τοὺς θ' ὑπὸ γαίας· ἥ γάρ σε λιταὶ
διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἶναι
παιδὸς μελέας, ἥ δεῖ σ' ἐπιδεῖν
τύμβον προπετῇ, φοινισσομένην
αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς νασμῶ μελανανγεῖ.
ΕΚ. οἶ γ' ὦ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;
ποῖαν ἀχῶ; ποῖον ὀδυρμόν;
δειλαία δειλαίου γήρως,
δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
τᾶς οὐ φερτᾶς. ὦ μοῖ μοι.

141. Ald. et plerique MSS. μαζῶν. Ex membr. μαστῶν dedit Brunnckius, hinc Magistri præceptum confirmans. Et sic plane G. M. R. Codex Vitebergensis, continens Hecubam usque ad 274. a Zeunio collatus. In epigrammate, ubi μαζῶν post alios edidit Brunnckius Analect. T. III. p. 73. Suidas v. κόρνυβοι habet, Ἡ μαστῶν νειρῆς ὀρθιον ἡλικίης. 146. γαῖαν Edd. et MSS. contra metrum. Hippolyt. 197. Κοῦκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας. Et ibi Brunnckii membranæ habent γαῖαν. Pro ὑπὸ γαῖαν Aug. I. ὑπογαίους.

147. ὀρφανὴν Ald. et MSS. plerique. Sed ὀρφανὸν C. Lib. P. et Scholiastes, qui male comparat ἀργὸς in feminino. Nulla enim alia huius verbi forma apud Atticos exstat. Vide Kusterum ad Aristoph. Nub. 53. Similior forma est στεφρὸς infra 296. γενναῖος 590.

150. Mos erat apud veteres virginibus plurimum auri gestare. Homerus II. B. 872. Ὅς καὶ χρυσὸν ἔχων πολεμόνδ' ἔην, ἥτε κούρη. [Cf. Julian. Cæsar. p. 16. ed. Pet. SCHÆFF.] Aristoph. Av. 671. Ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσόν, ὥσπερ παρθένος. Sed longe aptissimus locus est Lycophronidis apud Athenæum XIII. p. 564. B. οὔτε παιδὸς ἀρρενος, οὔτε παρθένων τῶν χρυσοφόρων, οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων καλὸν τὸ πρόσωπον· cuius indicium debemus Gilberto Wakefield, Diatrib. extemporal. in Hecub. p. 14. [Apud Athenæum XII. p. 528. D. inter indicia luxuriæ Cumanorum refertur, quod διετέλεσαν χρυσοφοροῦντες. SCHÆFF.]

155. Hesychius: Τᾶς οὐ τλατᾶς. τῆς οὐχ ὑπομονητῆς. Τᾶς οὐ φερτᾶς. τῆς οὐ φορητῆς· ubi cum omnia Musurus ita recte emendasset, pristinos errores nuper revocare voluit Schowius.

τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα,
 ποία δὲ πόλις;
 φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.
 ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, 160
 στείχω; ποῖ δ' ἦσω; ποῦ τις θεῶν,
 ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός;
 ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες,
 ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πῆματ', ἀπ-
 ωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι 165
 βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.
 ὦ τλάμων, ἄγησαί μοι,
 ποῦς, ἄγησαι τᾷ γραίᾳ
 πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ
 δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ', 170
 ἔξελθ' οἴκων· αἶε ματέρος
 αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἰδῆς,
 οἶαν, οἶαν
 αἶτω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.

157. ἀμύνει edidit Musgravius. ἀμύνει quidem MSS. non pauci, sed ἀμύνει Ald. cum aliis. Cum γέννα secundam alibi semper, ni fallor, corripiat, cur hic producat? Legendum igitur videtur γενεά, et γένν' infra 189. cum Kingio.

161. Pro ποῦ Reiskius et Musgravius πόδα coniecere, distinguentes, ποῖ δ' ἦσω πόδα; τίς θεῶν, quod recepit Brunckius. Sed Dionysius Halicarnassensis de Struct. Orat. T. II. p. 29, 8. ed. Hudson. hæc habet: Σπονδείοις ἀξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότῃ πολλήν. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τὸδε, Ποίαν δὴθ' ὀρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν· ubi Uptonus apte confert nostrum locum et alterum infra 1043. Si igitur hunc locum reaperxit Dionysius, legebat fortasse, Ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, Στείχω; ποίαν δὴΘΟΡΜΑσω; Ποῦ (μοι) τίς θεῶν, ἢ δαίμων ἔστιν ἀρωγός; Sed utut hæc sunt, dele κείναν ἢ ταύταν, e varia lectione nata. [ὀρμάσω, quod pro ἦσω Dionysius Hal. habet, interpretamentum esse Scholiastæ docet expositio: "Ἦσω ὀρμήσω. ἡμὶ τὸ ὀρμῶ κ.τ.λ. Fortasse legendum ποῖ δ' ἦσω. Simili permutatione Soph. A. j. 629. ἀσεῖ pro ἦσει exhibet Suidas v. ἀηδάν. ERFURDT. — ποῖ δ'

ἦσω; Sequor Seidlerum, qui supplet ἑμᾶντόν, coll. Lobeckii annotatione ad Soph. Ajac. p. 258 sqq. ubi de intransitiva potestate verborum ab εἶναι compositorum agitur. PFLUGK.]

162. ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός Ald. et plures MSS. Quod editur, unus habet Kingii; Brunckius ex conjectura edidit ἢ τίς δ. ἐπ. Musgravius mavult, ἢ δαίμων νῦν ἔρ' ἀρωγός; Cant. habet, ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός; sed ἔστ' ἀρωγός ex emendatione ejusdem manus, unde et ἔστιν ἀρωγός, facere possis. ἔσται addit N.

[164. κάκ' ἐνεγκοῦσαι, malorum nuntia: quo sensu satis frequens verbum φέρειν, ut in Phœn. 1088. ὦ φίλτατ', ἢ που ἐνφορὰν ἤκεις φέρων; PFLUGK.]

167. τλάμων Ald. τλάμων ed. King. C. J. Lib. P. et Harl. M. a manu pr. uterque.

169. Aristoph. Nub. 1164. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, καί, ἔξελθ' οἴκων, αἶε σοῦ πατρός· ubi Schol. MS. in Bibl. publ. Cant. Nn. 3, 15. ἐνταῦθα παιζει τὸν Εὐριπίδην τοῦτο γὰρ ἐκείνου ἀπὸ τοῦ τῆς Ἐκάβης δράματος.

172. ἰδῆς Ald. εἰδῆς edd. King, Musgr. Brunck. Beck. accentu male posito.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

- ἰώ. μάτερ, μάτερ, τί βοᾷς; τί νέον 175
 καρύξας' οἴκων μ', ὥστ' ὄρνιν,
 θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας;
 ΕΚ. ὦ μοι, τέκνον.
 ΠΟΛ. τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά.
 ΕΚ. αἶ, αἶ, σᾶς ψυχᾶς. 180
 ΠΟΛ. ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρὸν.
 δειμαίνω, δειμαίνω, μάτερ.
 τί ποτ' ἀναστένεις;
 ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον
 μελέας ματρός. 185
 ΠΟΛ. τί τόδ' ἀγγέλλεις;
 ΕΚ. σφάζαι σ' Ἀργείων κοινὰ
 ξυντείνει πρὸς τύμβον γνώμα
 Πηλείδα, γένηνα.
 ΠΟΛ. οἷ μοι, μάτερ, πῶς φθέγγει 190
 ἀμέγαρτα κακῶν;
 μάνυσόν μοι, μάνυσόν μοι, μάτερ.
 ΕΚ. αὐδῶ, παῖ, δυσφήμευς φάμας·
 ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι
 ψήφῳ τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς. 195
 ΠΟΛ. ὦ δεινὰ παθοῦς', ὦ παντλάμων,
 ὦ δυστάνου μάτερ βιοτᾶς,

176. κηρύξας' Ald. Alterum mem-
 branæ et Mosq. 1. [ὥστ' ὄρνιν. Animal
 pavore conspicuum. Herc. F. 974. ἄλ-
 λος δὲ βωμόν, ὄρνις ὥς, ἐπτηξ' ὕπο.
 Cycl. 407. ἄλλοι δ' ὅπως ὄρνιθες ἐν μυ-
 χοῖς πύργους Πηγήσαντες εἶχον. Jungenda
 autem οἴκων μ' ἐξέπταξας. Ἐκπτήσσειν
 active dixit præeunte Homero II. ξ.
 40. Ceterum structura similis Ion. 635.
 οὐδὲ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ Πονηρὸς οὐδείς.
 PFLUGK.]

179. τί μοι M. Alterum μοι qmittunt
 M. N. [Quid de me loqueris ominosa?
 Conf. 193. et Heracl. 599. Matth. SCHAEF.

—φροίμιά μοι κακά. Usitata hæc for-
 mula, ubi quis ex alterius initio orationis
 mala nuntiatum suspicatur. Troad.
 707. τί δ' ἐστίν, ὥς μοι φροίμιων ἀρχαί
 κακῶν; cf. Phœn. 1356. Hipp. 568. Dor-
 vill. ad Charit. p. 443. PFLUGK.]

180. ψυχᾶς περί multi MSS. ex 174.
 vel 195.

187. 8. Ald. κοινᾶ γνώμα. Alterum
 habet Lib. P. cum aliis.

190. φθέγγεις Mosq. 4.

196. παντλάμων Ald. et multi MSS.
 Correxerit Brunckius, et sic Mosq. 1. et a
 prima manu G.

- οἶαν, οἶαν αὖ σοι λώβαν
 ἐχθίσταν ἀρρήταν τ'
 ὥρσέν τις δαίμων ; 200
- οὐκέτι σοι παῖς ἄδ'· οὐκέτι δὴ
 γήρα δειλαία δειλαίῳ
 ξυνδουλεύσω.
 σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐρειθρέπταν,
 μόσχον, δειλαία, δειλαῖαν 205
- εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν
 σᾶς ἄπο, λαμβότομόν τ' Ἀῖδα.
 γὰς ὑποπεμπομέναν σκότον,
 ἔνθα νεκρῶν μέτα
 ἀ τάλαινα κείσομαι. 210
- σέ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου,
 κλάω πανοδύρτοις θρήνοις·
 τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ',
 οὐ μετακλάομαι. ἀλλὰ θανεῖν μοι
 ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν. 215

[201. παῖς ἄδ', i. e. ἐγώ. V. Schaefer. Melet. Crit. p. 114. ΠΡΥΓΚ.]

202. Ald. δειλαίῳ δειλαία. Transposui auctoribus Aug. 1. 2. Harl. L. et tribus Mosqq.

204. Specie levem, re gravissimum errorem reliqueram, οὐρειθρέπταν. Recte οὐρειθρέπταν N. In Aristoph. Av. 277. Τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμεντις ἀτοπος ὄρνις ὀρειβάτης ; quod edidit Brunckius, habet MS. Ravennas, ὀριβάτης, sed est contra linguam. Fortasse legendum ἀρ', ut ὄρνις sit glossa, et distinguendum post ἀτοπος. Sic paullo infra 336. ὄρνιν male irrepsit : Πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἔστιν ὕστερος λόγος. Cum enim ὄρνις semper secundam producat apud Aristophanem, legendum, ope Suidæ : ἀλλὰ πρὸς τοῦτο μὲν ἡμῖν ἔστιν ὕστερος λόγος.

206. εἰσόψει Ald. et 207. σᾶς, ἀπολαμβότομόν τ'. Brunck. ex membr. σᾶς ἀπο, λαμβότομόν τ', quod vereor ut sit Græcan, certe conflatum est ex duabus lectionibus ab hæsitante librario, λαμβότομον et λαμβότομον.

208. σκότῳ King. et MSS. quidam.

211. Tres MSS. quibus adde M. pro

var. lect. N. in textu, habent δυστάνον βίον, unde fortasse legendum, δύστανε βίον. Etiam hic duplex lectio olim fuisse videtur, in aliis scilicet, καὶ σ', ὦ μᾶτερ, in aliis σέ μὲν, ὦ μᾶτερ. Sed ὦ Aldus et MSS. fere omnes nesciunt. Edidi Σέ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίον. Mox concinnius esset θρήνοις πανοδύρτοις.

[214. Malim κατακλάομαι, quo composito Euripides passim utitur. SCHAEFER.]

215. Ut legitimam clausulam habeat hoc systema, emendat Musgravius, ξυντυχία κρείσσων ἐκυρσε. Sed cur tantus illegitimo systemati habeatur honos, equidem nescio. Si quid mutandum, legerim ξυντυχία κρείσσωνι κύρσει, cui non parum favet lectio L. in versu præcedente, μετακλαύσομαι. Quidam MSS. ἐκήρυσσεν. Versum, ut editur, citat Eustathius ad Il. Ω. p. 1363, 57=1502, 2.

Cum in duobus systematibus, partim e conjectura, partim codicis K. auctoritate, sæpius ab Aldo discesserit Kingius, breviter præcipuas varietates notabo. V. 60. τὴν δ. omisso νῦν.—69. οὐτως et sic B.—72. τὰν in fine, mox 74. Πολυξείνης et εἶδον habet inter φίλης et θυγατρὸς, deinde legit, εἶδον γάρ Φ.—90. Post οἰκ-

ΧΟ. καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδὸς,
Ἐκάβη, νέον τι πρὸς σέ σημανῶν ἔπος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

γύναι, δοκῶ μέν σ' εἰδέναι γνώμην στρατοῦ,
ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω.
ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην 220
σφάζαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλεῖου τάφου.
ἡμᾶς δὲ πομπονὺς καὶ κομιστῆρας κόρης
τάσσουνσιν εἶναι· θύματος δ' ἐπιστάτης
ἱερεὺς τ' ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.
οἶσθ' οὖν δ δρᾶσον; μήτ' ἀποσπασθῆς βίβη, 225
μήτ' εἰς χερῶν ἄμιλλαν ἐξέλθης ἐμοί·
γίγνωσκε δ' ἀλκὴν, καὶ παρουσίαν κακῶν
τῶν σῶν. σοφόν τοι καὶν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.

τρῶς addit καὶ μὴν—155. καὶ δουλείας—156. οἶμοι οἶμοι. (sic)—161. ποῦ τις θεὸς,—164. ἐνεγκοῦσαί μοι—166. ἐν φάει ἀγαστός. Bellus sane ithyphallicus cum isto hiatus.—168. ἄγῃ μοι—174. περὶ Σᾶς ψυχᾶς αἰὼν φάμαν.—175. ἰὼ delet, et ὦ 184.—180. αἶ quater.—187. 8. κοινῇ τις—γνώμῃ—190. οἶμοι μοι μάτερ,—192. μάτερ delet, et τὰς 195.—199. Pro his ἀρρήτῃν tantum.—207. τὰς σᾶς, ἀπολαίμδοτον τ'—208. τῇ τὰς γὰς ὅ. σκότῳ.—212. θρήνοισιν.—215. κρείσσων συντυχί' ἐκύρησεν, elisione non permissa.

219. κραθεῖσαν inepte Schol. κυρωθεῖσαν Mosq. 1. quod, delete articulo, probum esset. [Merum, opinor, glossema. ψῆφος κυρωθεῖσα magis decet pedestrem orationem, ψ. κρανθεῖσα tragicam. Quod Orest. 1011. legitur κατακυρωθεῖς, ipsa cum praepositione compositio facit, ut verbi usus paulo altius assurgat. Nec puto jure opponi Electr. 1064. Seidl. τῆς θυγατρὸς πρὶν κεκρωσθαι σφαγᾶς. Nam κυροῦν σφαγᾶς locutio est inprimis tragica, non item κυροῦν ψῆφον, quae videtur oratoribus et historicis relinquenda esse. SCHAEFF.]

[223. Junge: θύματος δὲ τοῦδε ἐπιστάτης, &c. PFLUGK.]

225. δρᾶσεις Ald. et plerique MSS. sed Lib. P. codex Viteberg. apud Reisk. δρᾶσων, levi errore pro δρᾶσον, quod confirmant Gregorius p. 8. et Scholiastes,

cujus haec verba sunt: οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὀριστικῶν. Μένανδρος· Οἶσθ' ὅ, τι ποιήσων, ἀντὶ τοῦ ὅ, τι ποιήσεις· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ Εὐριπίδης, οἶσθ' οὖν δ δρᾶσον, ἀντὶ τοῦ δρᾶσεις, ἐξήνεγκεν. MS. E. primo δρᾶσεις habuit; deinde ab eadem manu δρᾶσων, errore pro δρᾶσον, ut liquet e scholio marginali, ubi Menandri et Aristophanis loca citantur. Pro var. lect. δρᾶσον Aug. 3. Codex B. notat, τινὲς γράφουσι δρᾶσον. [οἶσθ' οὖν δ δρᾶσον; Scisne igitur quid facere te velim? Originem hujus dictionis explicuit Hermanus ad Vig. p. 740. ex traiectione verborum, quorum hic ordo esse debuerat: δρᾶσον οἶσθ' ὅ; Exempla vide collecta ab Elmsl. ad Soph. Œd. T. 543.—ἀποσπασθῆς, ἀφαιρεθῆς. Sophocl. Œd. Col. 866. ὅς μ', ὃ κάκιστε, ψιλὸν δμῶ' ἀποσπάσας πρὸς δμᾶσιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίβη. Cf. Troad. 613. Xenoph. Eph. 1. 11. p. 20, 14. PFLUGK.]

[227. γίγνωσκε δ' ἀλκὴν. Considera, quid virum habeas, id est, reputa omni te destitutam praesidio. Androm. 126. γνῶθι τύχῃ, λόγισαι τὸ παρὸν κακόν. PFLUGK.]

228. τι edd. MSS. et Stub. p. 23. sed τοι habent Aug. 2. Eumathius de Ismeniae et Ismenes amoribus, iv. p. 144. et hanc particulam in gnominis amant tragicis.

- ΕΚ. αἶ, αἶ· παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἀγὼν μέγας,
 πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός. 230
 κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὐ μ' ἐχρῆν θανεῖν·
 οὐδ' ὠλεσέν με Ζεὺς, τρέφει δ', ὅπως ὁρῶ
 κακῶν κάκ' ἄλλα μείζον' ἢ τάλαιν' ἐγώ.
 εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι, τοὺς ἐλευθέρους
 μὴ λυπρὰ, μηδὲ καρδίας δηκτῆρια 235
 ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεῶν,
 ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.
- ΟΔ. ἔξεστ', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.
- ΕΚ. οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος,
 δυσχλαιναῖς ἄμορφος, ὁμμάτων τ' ἄπο 240
 φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;
- ΟΔ. οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψανσέ μου.
- ΕΚ. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνῃ κατέϊπ' ἐμοί.
- ΟΔ. μεμνήμεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
- ΕΚ. ἥψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὢν; 245
- ΟΔ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.
- ΕΚ. τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
- ΟΔ. πολλῶν λόγων εὐρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.
- ΕΚ. ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;
- ΟΔ. ὥστ' εἰσορᾶν γε φέγγος ἡλίου τόδε. 250

241. Videtur legendum φόβου. Musgrav. δόλου. Illud si probas, ad supplicem refer; si hoc, ad speculatorem. In Med. 265. φόνου dedit Aldus, licet alterum præbeant MSS., Lascaris, Stobæus, et Scholiastes Sophoclis. In versu præcedente si cui copula prior displiceat, pro δυσχλαιναῖς τ' ἄ. legat δυσχλαιναῖς ἄμορφος, quod elegantius est, et ab ipso Euripide usurpatum Hel. 424.

[243. Post ἐμοί item ponendum signum interrogandi. SCHÆF.]

246. Pro ἐνθανεῖν γε conjicit ἐντακῆ-
 ναι Brunckius. [Cf. Homer. Il. A. v. 513. Coray ad Heliod. p. 230. SCHÆF. —Particula γέ et hoc loco et sæpe in responsionibus ita ponitur, ut et confirmet quod alter dixerat, et novum quid ac sæpe majus adjungi indicet. Cf. v. 250. Or. 1120. Phœn. 1363. Plura sup-
 peditant Elmsleius ad Iph. T. 934. et

Fritzscheius Quest. Lucian. p. 119 sq. Manus autem dicitur ἐνθανεῖν πέπλοις, quippe tam firmiter inherens, ut ob-
 riguisse videatur. Magis proprie, sed accommodata tamen ad perspicendum verbi usum, Achilles Tatius III. 7. p. 64, 27. καὶ εἰκοασιν ἀποθνήσκειν οἱ δάκτυλοι. PFLUGK.]

247—250. In Ald. et MSS. plerisque hi versus ita ordinantur; γ' δ' α' β'. Sed Codex Viteberg. ordinem, quem vides, habet, probante Zeunio, quem nunc secutus sum. Eodem modo videtur habuisse G. licet ex eo notetur hic ordo; 3, 4, 2, 1.

249. σ' omittit Ald. sed habent Harl. MS. Reg. Soc. K. et complures alii.

250. γε om. Ald. Alii νῦν, alii δῆ addunt; sed γε habent Aug. l. 2. 3. B. Harl. tres Mosq. Kingii MS. Reg. Soc. et septem alii, quos ipse contuli.

D

ΕΚ. οὔκουν κακύνει τοῖσδε τοῖς βουλευμασιν,
 δς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα φῆς παθεῖν,
 δρῆς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ', ὅσον δύναι;
 ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
 ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γινώσκεισθ' ἐμοί, 255
 οἱ τοὺς φίλους βλάπτουντες οὐ φροντίζετε,
 ἦν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
 ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι
 εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὤρισαν φόνου;
 πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν 260
 πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;
 ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων,
 εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;
 ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἦδε γ' εἰργασται κακόν.
 Ἐλένην νιν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ προσφάγματα· 265
 κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει.
 εἰ δ' αἰχμάλωτον χρὴ τιν' ἐκκριτον θανεῖν,
 κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε·
 ἢ Τυνδαρίς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη,
 ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ἥσσον εὐρέθη. 270

253. Magis Attica forma, δύναι, quam nunc reposui pro δύνῃ. Schol. ad Il. II. 199. in codice Townleiano: δαμνᾶ· οἱ μὲν ὁμοίως τῷ περὶ ἐμείο γεραί· οἱ δὲ δῶριον ἀπὸ τοῦ δάμναμα· οὕτως Ἀρίσταρχος φησιν ἐπίστα (l. ἐπίσται) δύναι· ὅλον δὲ ἐπίστασαι:—Schol. ad Od. A. 220. in MS. Harl. 5674. περὶ ἐμείο γεραί καὶ ἐκφωνομένου τοῦ ἰ. ὡς τὸ δύναι παρ' ἀττικοῖς:—

254, 5. Eustath. ad Od. Θ. p. 1593, 47 = 304, 46. ubi respicit Soph. Aj. 523.

260. χρῆν Ald. et MSS. quod rectum videtur, si pro χρῆναι sumatur cum Eustathio ad Od. K. p. 1647, 37 = 381, 45. χρῆν ed. Brunck. Iterum Eustath. ad Il. I. p. 751, 54 = 652, 32. καὶ τὸ χρῆναι δὲ ἀπαρίμφοτον, δ καὶ χρῆν μονοσυλλάβως λέγεται παρὰ τὴν Εὐριπίδην καὶ Σοφοκλέα. Deinde ἀνθρωποσφαγεῖν pro ἀνθρωποκτονεῖν plures MSS. Eustath. Thomas Magister v. χρῆν. Sed ἀνθρωποκτονεῖν Eustath. ad Il. T. p. 1179, 38 = 1244, 53.

263. Male Canterus τῖνει, quod esset,

poenas ob eadem luit. τῖνει est dirigit, metaphora ab arcu sumta. In Æschyli loco Choëph. 649. τῖνει μύσος Ald. Robertsonell.

265. προσφάγμα Ald. προσφάγματα edd. recentes, quod confirmant Harl. Kingii MS. Reg. Soc. et septem alii. Ammonius autem, vir metri callentissimus, Aldinam lectionem reduxit. πρόσφαγμά τι sine causa conjicit Beckius. Vide ad Orest. 1051. [προσφάγματα. Notabilis Græcorum consuetudo appositionem ad nomen singularis numeri accommodatam plurali numero proferendi. Orest. 1051. καὶ μνημα δέξαιθ' ἐν, κέδρον τεχνάσματα, ubi v. Porsonus. Cf. Matth. Gr. § 431. ΠΕΛΛΕΚ.]

268. ὑπερβάλλουσαν J. Voluit ὑπερβάλλουσαν cum Aug. l. quod per se quidem bonum est, sed e glossa. ὑπερφέρειν pro excellere Sophocel. Œd. T. 381. C. 1007. Aristarchus Stobæi Ecl. Eth. p. 171. ed. Grot. Herodotea loca iv. 74. viii. 138. 144. ix. 96. concessit Portus. Eodem sensu προφέρειν Med. 1088.

τῷ μὲν δικάϊφ τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον·
 ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
 ἄκουσον. ἤψω τῆς ἐμῆς, ὡς φῆς, χερὸς,
 καὶ τῆσδε γραίας, προσπιτνῶν, παρηίδος.
 ἀνθάπτομαι σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγὼ, 275
 χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
 μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσης,
 μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἄλλης.
 ταύτῃ γέγηθα, κάπιλήθομαι κακῶν·
 ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παραψυχή, 280
 πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμῶν ὁδοῦ.
 οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεῶν,
 οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν αἰεὶ.
 κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι
 τὸν πάντα δ' ὄλβον ἡμαρ ἔν μ' ἀφείλετο. 285
 ἀλλ', ὧ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με,
 οἴκτειρον· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν,
 παρηγόρησον, ὥς ἀποκτείνειν φθόνος

[271. τῷ—λόγον, i. e. τῇνδε τὴν ἀμιλλαν λόγον ἀμιλλῶμαι τῷ δικάϊφ, cum jure pugno his verbis (gegen das Recht trete ich mit diesen Worten in die Schranken), i. e. his rationibus quod vobis vindictis jus revincam. Cf. Eur. Hipp. 971. τί ταῦτα σοῖς ἀμιλλῶμαι λόγοις; Rost.]

274. γειραιᾶς Ald. Fortasse legendum, cum Mosq. uno, τῆς γειραιᾶς. [Scrib. προσπιτνῶν. Sic etiam Orest. 1521. SCHAEF.]

[278. μηδὲ κτάνητε recte ad pluralem transit: nam ὁ ἀποσπάσων unus est Ulixes, οἱ ἀποκτενοῦντες omnes Græci, quorum consensu cædes decreta erat. PFLUGK.]

279. Orest. 66. Ταύτῃ γέγηθε κάπι-
 λήθεται κακῶν.

280. Simillimam ex alia Euripidis fabula sententiam habet Alexander Rhetor, p. 578, 2. ed. Ald. Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξίσωσεν ἥδε μοι τροφὸς, Μήτηρ, ἀδελφὴ, δμῳῇ, ἀγκυρὰ, στήγῃ.

282. χρὴ Edd. et MSS. δεῖ dedit Brunnkium ex conjectura, propter χρεῶν in vicinia. Eadem de causa 969. χρὴ in δεῖ mutavit. Quis post hæc credat in

Bacch. 507. (515.), quam fabulam una cum Hecuba edidit, relicturum fuisse Brunnkium, ὅτι γὰρ μὴ χρεῶν, οὗτοι χρεῶν Παθεῖν! χρὴ habet etiam Stobæus p. 435. ed. Grot. qui præterea τὸν κρατοῦντα; sed vulgata melior.

283. πράττειν MSS. non pauci. Mox pro οὐκ εἴμ' ἔτι J. οὐκέρ' εἴμι habet, δοῦλη σέθεν Harl. Barocc. 37. prave ex 797. πράττειν et οὐκ εἴμ' ἔτι Stobæus.

287. Et hic et infra 508. 519. Ἀχαϊκὸς ediderunt Brunnkium et Beckius, qua ratione impulsus, nescio. Atticum est alterum, in quo MSS. certe plerique consentiunt. Nam viri optimi Francisci Oudini, qui in Misc. Obs. Nov. Vol. v. p. 431. a in his verbis corripi contendit ex Attico isto *Judaicum* apud Juvenalem xiv. 101. nulla ratio habenda est. [Cf. Osann. Inscript. iii. p. 110. sq. SCHAEF.]

[288. φθόνος, i. e. δυσφημία, ignominia. Schol. distinguit φθόνος et μίμψις. Sed invidia et vituperatio indeque contracta rei ignominia arctissime inter se cohererent. Aliter Musgr. qui φθόνος vertit ira Deorum sive *Nemesis*, quod h. l. valde durum est. LANG.]

γυναῖκας, ἃς τοπρῶτον οὐκ ἐκτείνετε
 βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ᾤκτείρατε. 290
 νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
 καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
 τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν
 πείσει· λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν,
 κακ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει. 295
 ΧΟ. τίς ἐστιν οὕτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις,

293. λέγῃ omnes edd. vett. et MSS. cum Gellio xi. 4. et Stobæo p. 173. [Sic etiam Tzetzes suo in libro legit. Exeg. in Iliad. p. 5, 14. τὸ γὰρ ἀξίωμα τοῦτον κατὰ τὸν Εὐριπίδην, καὶ κακῶς λέγον, ἐπειθεν. SCHAEF.] Sed λέγῃς tacite correxit Muretus, Opp. Tom. III. p. 593. quod docti plerique probarunt. Cum enim personam circumlocutione significant Græci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur.* Homerus igitur nunquam ait, Βῆν' Ἡρακλεῖν, ἥπερ, sed Βῆν' Ἡρακλεῖν, ὅπερ. Exstat quidem Il. T. 415. Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πρὸς Ζεφύρου θίοιεν, "Ὦνπερ εὐαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι, sed Τόνπερ εὐαφρότατον præbet Scholiastes Apollonii Rhodii II. 276. [Similis diversitas scripturæ in Virg. Georg. i. 6. SCHAEF.] Sic paullo ante Hecuba, cum dixisset φίλον γένειον, intulit, ἰθὺν, non ἰθόν. Qui λέγῃ cum τὸ ἀξίωμα construunt, Euripidem Italorum vel Gallorum hodiernorum idiomate uti volunt. Si VOTRE GRANDEUR savois lire, ELLE verroit bientôt, que je ne lui ai rien dit que de véritable. Alia ratione vulgatam defendit Heathius, ut scilicet λέγῃ sit mediæ vocis. Sed exempla aliena affert ex Homero; nunquam λέγομαι pro λέγω dicunt Attici. In Sophoclis loco CEd. C. 1186. λέξεται est passivum, ut semper apud tragicos. Phœtus MS. Δίξεται. λεχθήσεται. Confer infra 895.

294. πείθει Aug. I. Brunnkii membr. et Harl. quod tempus convenit cum νικά Gellii. MS. E. quoque πείθει habet, sed

in rasura. Si hanc lectionem præfers, verte; vincere solet, non vincit. Hos tres versus ita reddidit Ennius; Hæc tu etsi perverse dices, facile Achivos flexeris; Nam opulenti quum loquuntur pariter atque ignobiles, Eadem dicta eademque oratio æqua non æque valet.

295. αὐτὸς sine articulo non valet idem, sed ipse. αὐτὸς igitur citat H. Stephanus in Præfatione ad Thesaurum Linguae Græcæ. Edidi autem αὐτὸς ex Dawesii præcepto et analogiæ rationibus. ὁ αὐτὸς citat Eustathius ad Il. B. p. 209, 10=168, 25. et alibi. [τῶν δοκούντων, i. e. ἐνδόξων, δόξαν ἔχόντων. Eustathius ad Il. VIII. p. 723, 55. cuius verba citavit Matthiæ, eodem modo pro ἀδοξούντων posuit μὴ δοκούντων. Ferrarus hic usus est participii δοκῶν nam solum participium sic dici puto. Sic solum participium ἔχων, sed usu satis frequentato, dicitur de divite. Scilicet participia, quando vice funguntur adjectivorum, a significatione vulgari verborum suorum nonnihil deflectunt. SCHAEF.]

296. Οὐκ ἴστιν Ald. et MSS. Sed Τίς habet Gregorius de Dialectis, p. 26. [Miror Græculum† memoriter citantem tantæ apud Porsonum auctoritatis fuisse. Talia enim ἀποφατικῶς dicas an ἰσχυματικῶς, cum ad sensum vix quicquam intersit, memoria citantis facillime labitur. Cf. Xenoph. Eccon. 2, 15. ubi utraque ratio nullo sensus discrimine obtinet. SCHAEF.] Sæpe interrogativam expulit negativa. Vide ad Orest. 792.

[* Homerus Odys. XIII. 20. sq. καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, αὐτὸς ἰὼν διὰ νηός. Notabilior locus Iliad. xi. 690. ubi reversio ad personam antegreditur: ἰθὺν γὰρ ῥ' ἐκάκωσε Βῆν' Ἡρακλεῖν. Sed hæc regula non semper servatur. Lucianus quidem ab ea deflectit Tragœdopod. v. 312. T. III. p. 662. qui locus sic scribendus videtur: Οὐτε Διὸς βρονταῖς Σαλμωνέος ἤρισε βία, ΑΛΛ' ἔθανε πολέοντι δαμῖσσα θεοῦ φρίκα βέλει, Οὐκ ἔρισας ἐχάρη Φοῖβῳ Σάτυρος Μαρσίας, Ἀλλὰ λιγὺ ψαίρει κείνου περὶ δέρματι πίτυς. Et conf. ipse Euripides mox v. 301. SCHAEF.]

[† "Tanti non est iste tenebrio, cuius ulla ratio habeatur." TOUPIUS.]

- ἦτις, γόνων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ ;
- ΟΔ. Ἐκάβη, διδάσκον, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
τὸν εὖ λέγοντα, δυσμενῇ ποιοῦ φρενί. 300
ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὗπερ ἠνύτχουν,
σώζειν ἔτοιμός εἰμι, κούκ ἄλλως λέγω.
ἀ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,
Τροίας ἀλούσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ. 305
ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὦν ἀνὴρ
μηδὲν φέρεται τῶν κακιόνων πλέον.
ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνὴρ. 310
οὐκουν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι ;
εἰεν· τί δῆτ' ἔρεϊ τις, ἦν τις αὖ φανῇ
στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίῳ τ' ἀγωνία ;
πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν, 315
τὸν καταθρόνῳ ὀρώντες οὐ τιμώμενον ;

298. Primo θρήνοις, deinde γλήνους conjicit Musgravius. Nihil opus. Tales pleonasmī apud tragicos abundant et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit θρήνων ὀδυρμοί. Sic κοίτας λέκτρον Med. 436. λέκτρον κοίτας Alc. 946. Singulare est Sophocleum Ant. 424. ὡς ὅταν κενῆς Εὐνῆς νεοσσῶν ὀφάνον βλέψῃ λέχος. Præterea γλήνους metrum vitaret. Dawesius canonem paullo temerius, ut solet, statuit, nullam syllabam a poetâ scenico corripi posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Hæc regula, plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. si tamen sanus est, chorici licentiæ concedendum ἔβλασεν. Troad. 1261. ἐλπίδας ἐν σοὶ κατέγναψε βίον, lege κατέκναψε. Electr. 1021. corruptum credo.

[299. διδάσκον. Docilem te præbe. Aristoph. Plut. 473. καὶ σύγε διδάσκον. —τῷ θυμουμένῳ, i. e. τῷ θυμῷ, propriè

iram. Attigat Reisigius Conject. i. p. 143. cf. Matth. Gr. § 570. Mox junge ποιοῦ φρενί, *existima*: ποιεῖσθαι enim i. q. ἡγείσθαι. Thucyd. iv. 82. Περδίκαν πολέμιον ποιοῦνται, hostem judicant. Sic δεινὸν ποιεῖσθαι Herodot. i. 127. Thucyd. i. 102. vi. 60. Plutarch. V. Thes. c. 7. Agathias Histor. ii. 10. p. 85, 19. ed. noviss. οὐκ ἀνασχετὸν ποιεῖσθαι Thucyd. i. 118. PFLUGK.]

309. Verte, *Dignus Achilles, qui a nobis honorem accipiat*. Alcest. 440. ἀξία δέ μοι Τιμῆς. Aristoph. Ach. 633. Φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἀξιος ὑμῖν ὁ ποιητής. Pac. 918. Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἀξιος Τρυγαῖος ἀθμονεὺς ἐγώ. Quæ duo Aristophanis loca male sollicitavit Dawesius, et in priore obsequentem habuit Brunnium. [Orest. 1151. πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγίην ἐφύ. V. Heindorf. ad Xenoph. Memor. init. in editione novissima Schneideri. SCHÆFF.]

312. ὄλωλε. Brunnius ex membr. edidit ἀπεισι.

καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
 κεῖ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι,
 τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
 τὸν ἐμὸν ὀραῖσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις. 320
 εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῆς, τὰδ' ἀντάκουέ μου.
 εἰσὶν παρ' ἡμῖν, οὐδὲν ἥσσον ἄθλαιοι,
 γραῖαι γυναιῖκες, ἡδὲ πρεσβῦται, σέθεν,
 νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητῶμεναι,
 ὧν ἡδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις. 325
 τόλμα τὰδ'. ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
 τιμᾶν τὸν ἐσθλὸν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
 οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους φίλους
 ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
 θαυμάζεθ', ὥς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς ἐντυχῇ, 330
 ὑμεῖς δ' ἔχθηθ' ὅμοια τοῖς βουλευμασιν.
 ΧΟ. αἶ, αἶ· τὸ δοῦλον ὥς κακὸν πεφυκέναι,
 τολμᾶν θ' ἂ μὴ χρῆ, τῇ βίᾳ νικῶμενον.

[317. Malim sic interpungere : ζῶντι μὲν, καθ' ἡμέραν κεί σ. ἱ. SCHAEF. Sine dubio post ζῶντι μὲν comma ponendum est et verba καθ' ἡμέραν cum κεί σμίκρ' ἔχοιμι copulanda : etsi pauca tantum dum vivo habere quotidie, s. ad victum quotidianum. Med. 1016. οἷα χρῆ καθ' ἡμέραν. v. Electr. 235. ἡ ποῦ σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ; cui similis est structura verss. 332. et 333. Infra quidem v. 626. κατ' ἡμᾶρ est in οἷα ; sed quis h. l. καθ' ἡμέραν cum ζῶντι conjungere et tautologiam statuere malit, quam illud sequentibus adnectere, et sic meliorem deprimere sensum ? Ineptam quidem vocat hanc interpungendi rationem Herm. sed causas adijcere illi non placuit. LANG. —Nihil mutandum. Junge : καθ' ἡμέραν πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι. Ed.]

318. σμικρὸν non pauci MSS. librariis aut credentibus priorem in σμικρὸς corripit, aut anapesto in secunda sede non offensit. Sic infra 336. τινα pro τι Cant. J. Sed σμίκρ' Eustathius ad Iliad. Δ. p. 462, 16=351, 49. ὅς ζῶν μὲν ἀνθρώπως ἔχει καὶ ἐπὶ μικροῖς.

319. ἀξιοῦν absolute positum pro honorare, ut Heraclid. 921. Sophocl. Aj. 1114. οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδέναις. Locum hunc laudans Eustathius ad Il. H. p. 666,

46=535, 12. K. 801, 53=720, 16. habet στεφανοῦμενον, utpote, opinor, ætati suæ familiarius, quanquam sumere poterat ex hac fabula supra 125. Glossa etiam in Cant. τιμώμενον, στεφόμενον. Locum sine varietate citat Thomas M. v. ἀξιώ.

323. "Homericum ἡδὲ (ait Valckenærius ad Phœniss. 1683.) non erat Attico obtrudendum tragico : " non meminerat vir summus se locum ex Herc. Fur. 30. 'Ἀμφίον' ἡδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διός, supra laudasse ad Phœniss. 609. (615.)

[326. εἰ κακῶς νομίζομεν : εἰ pravus est hic noster viros fortes honorandi mos. LANG.]

328. δὴ Edd. recentes. δὲ ex Ald. et MSS. reduxi.

331. εὐχῆτ' Priscian. Aldi p. 228. b. Omittit Putschius p. 1170.

332. πέφυκ' αἶνι vulgo, et Stobæus LXII. p. 237. πεφυκέναι Ald. et plures MSS. cum Eumathio VIII. p. 301. Sed omnes mox τολμᾶ, cui literalum addidi. Facillime enim ν omittitur, cum in MSS. sæpe per tenuem lineolam significetur. Deinde κρατούμενον Stobæus et pro var. lect. J. [Construe : ὥς κακὸν (ἔστι) τὸ δοῦλον πεφυκέναι. PFLUGK.]

ΕΚ. ὦ θύγατερ, οἱ μοι μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
 φρουδοί, μάτην ριφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνον· 335
 σὺ δ', εἴ τι μεῖζω δύναμιν, ἢ μήτηρ, ἔχεις,
 σπούδαζε, πάσας, ὥστ' ἀηδόνοσ στόμα,
 φθογγὰς ἰεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
 πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
 καὶ πεῖθ'· ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα 340
 καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖται τύχην.

ΠΟΛ. ὀρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἴματος
 κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
 στρέφοντα, μή σου προσθίγω γενειάδος.
 θάρσει· πέφενγας τὸν ἐμὸν ἰκέσιον Δία, 345
 ὥς ἔφομαί γε, τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,
 θανεῖν τε χρῆζουσ'. εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
 κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.
 τί γάρ με δεῖ ζῆν, ἣ πατήρ μὲν ἦν ἀναξ
 Φρυγῶν ἀπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου. 350
 ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
 βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
 ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἐστίαν τ' ἀφίξομαι·
 δέσποινα δ', ἡ δύστηνος, Ἰδαίαισιν ἦν
 γυναιξί, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα, 355

334. *δύμοι* Ald. pro quo *οἱ μοι* Brunckius, et ita Harl. neque in re levis momenti refragatus sum. Sed utrumque rectum puto, hoc per elisionem fieri, hoc per crasin.

335. *ριφέντες* mavult Brunckius, propterea quod aoristum primum praefere solent tragici. Et *ριφέντες* quidem habet E. sed θ partim eraso.

343. *τοῦμπαλιν* Ald. *ἐμπαλιν* MSS. multi et Eustathius ad Il. A. p. 129, 14 = 97, 31. nullo ad sensum discrimine, ad numeros maximo. Quid velim, melius fortasse intelligatur, si dicam, paucissimos apud tragicos versus occurrere similes Ionis initio, "Ἄλλας ὁ χαλκίοισι νότοις οὐρανόν." [Cf. not. ad Phoen. 1419. SCHAEF.]

345. Corrupte citat Priscianus Aldi xviii. p. 230. a. 37. sincere p. 226. b. 34. Neutrum locum in Putschii editione

reperies. [*πέφενγας τὸν ἐμὸν ἰκέσιον Δία*. Effugisti meum supplicem Jovem, i. e. non est quod verearis, ne supplicibus ego te verbis orans tuas erga Jovem pietati vim adhibere velle videar. Rost.]

346. *γε* (pro *σοι*, quod Aldus habet) ex membran. dedit Brunckius. *σε* habet N. et *σοι* suprascriptum. Nempe *γε* primo in *σε*, deinde *σε* propter constructionem in *σοι* mutatum. Imitatione sua *γε* confirmat Cleanthes apud Epictetum, *Enchir.* 77. "Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύγ' ἡ πεπρωμένη, Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμι διατταγμένος." Ὅς ἔφομαί γ' ἄσπινος· ἦν δὲ μὴ θέλω, Κακὸς γενομένος, οὐδὲν ἤσσαν ἔφομαι. Fortasse melius scripisset uterque, Κακὸς (κακῇ) φανοῦμαι, κοῦδὲν ἤσσαν ἔφομαι.

352. *γάμων* Ald. *γάμων* Brunckii membr. MS. Reg. Soc. M. N.

355. *παρθένοις τ'* Ald. Sed ex MSS.

ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον
 νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μὲν με τοῦνομα
 θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν·
 ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὤμων φρένας
 τύχοιμ' ἂν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται, 360
 τὴν Ἑκτορὸς τε, χιτῶν πολλῶν, κάσιν·
 προσθεὶς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
 σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι,
 λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει·
 λέχη δὲ τὰμὰ δοῦλος ὠνητὸς ποθὲν 365
 χροανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἡξιωμένα.
 οὐ δῆτ' ἀφίημι ὁμμάτων ἐλεύθερον
 φέγγος τόδ', Ἄιδῃ προστιθεῖς ἐμὸν δέμας.
 ἄγ' οὖν, Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων,
 οὗτ' ἐλπίδος γὰρ, οὕτε τον δόξης ὀρώ 370
 θάρσος παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πράξαι με χρή.

Kingius παρθένοις τ' et sic membr. Cant.
 J. M. N. R. παρθένοις sine copula alii.
 Canterus μέγα pro μέτα, sine causa.

356. Alii, θεοῖσι.

358. Rara participii substantivi cum
 alio participio conjunctio. Homerus ta-
 men, Il. T. 80. ἐπιστάμενόν περ ἰόντα.
 Aristophanes, Ran. 733. Οὐτε γὰρ τοῦ-
 τοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις. Me-
 nander Stobæi iv. p. 53, 38. Ἐπὶ ἐν
 ἀγαθοῖς εὐνοοῦμένους τις ὢν. Adde Ari-
 stot. Φυσ. Ἀκροάσ. III. 13. Frequens est
 apud recentiores. [Herodot. i. c. 60.
 ἰὸν καὶ δεξιότερον, καὶ εὐθιγὲς ἡλιθίου
 ἀππληγμένον μάλλον. Sed Pass. prius
 καὶ omittit: bene, opinor. Æschines c.
 Timarch. p. 69. Reisk. καίπερ ὁμολογου-
 μένου τοῦ πράγματος ὄντος.* Sed hic
 quoque al. omittunt ὄντος, delevitque
 Bekkerus. Certiora sunt Platonica, Leg.
 vi. p. 779. Hst. ἐν πόλει διαφερούσῃ τῶν
 πολλῶν ἱσομένων. XII. p. 963. ὢν δὴ δια-
 φέρων—πάντων τῶν ἐμφρόνων. Cete-

rum apparet, talia participia induisse
 naturam adjectivorum, ut conjunctio
 eorum cum participio verbi substantivi
 non habeat quod quis miretur. SCHÆF.]

[359. φρένας (κατὰ) ad ὤμων (ὤμων
 κατὰ φρένας), non ad τύχοιμι referas.
 Nam τύχῃ significatione consequi semper
 cum genit. construitur. Vid. ad v. 51.
 LANG.]

361. χιτῶν πολλῶν displicet
 Brunckio, qui conjicit, κάταθῶν πολλῶν.
 Frustra.

362. Sic Ald. Edd. quædam προθεῖς,
 quod sensui minus convenit.

369. ἄγ' οὖν μ' Ald. MSS. quidam,
 Ἄγου μ', proxime vero. Legendum
 enim, detracta lineola (μ μ) Ἄγ' οὖν
 cum Magistro v. διαχρῶμαι.

370. τις eodem modo collocatur in
 Æschyl. Prom. 21. Ἴν' οὕτε φωνήν, οὕτε
 του μορφῇν βορῶν Ὀψει. Soph. Tra-
 chin. 3. οὗτ' εἰ χρηστὸς, οὗτ' εἰ τῷ κακός.
 Vide infra 1161.

[* Longe diversa neque comparanda cum illis sunt hæc. Isæus pag. 148. Reisk.
 ὁμολογουμένη οὐσα δούλη. p. 151. ὁμολογουμένης οὐσας γνησίας. Ad priorem
 locum editor non offendit: offendit ad posteriorem, ubi cum vulgata recte expli-
 casset, continuo mirabile quid addit: "usus tamen loquendi potius adverbium
 ὁμολογουμένως h. l. subjicit." Atque hoc adverbium unius auctoritate codicis
 Bekkerus adeo in textum intulit. Nolle factum. Demosthenes p. 807. Reisk.
 τοῖς ὁμολογουμένοις καὶ ἐξεληγεμένοις οὐσι φαύλοις. ubi pariter turbatur: sed in
 vulgata nihil desidero. SCHÆF.]

- μητερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένη
λέγουσα, μήτε δρῶσα· συμβούλου δέ μοι
θανεῖν, πρὶν αἰσχυρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν, 375
φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ·
θανῶν δ' ἂν εἴη μάλλον εὐτυχεστέρος,
ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνοσ.
ΧΟ. δεινὸς χαρακτήρ, κἀπίσημος ἐν βροτοῖς,
ἐσθλῶν γενέσθαι, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται 380
τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.
ΕΚ. καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ· ἀλλὰ τῷ καλῷ
λύπη πρόσεστιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως
χάριν γενέσθαι παιδὶ, καὶ ψόγον φυγεῖν
ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε· 385
ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,
κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ ἵτεκον Πάριν,
ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλὼν.
ΟΔ. οὐ σ', ὦ γεραιὰ, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
φάντασμ' Ἀχαιοῦς, ἀλλὰ τήνδ', ὕψιστο. 390
ΕΚ. ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε,
καὶ δις τόσον πῶμ' αἵματος γενήσεται
γαῖα, νεκρῷ τε τῷ τὰδ' ἐξαιτουμένῳ.
ΟΔ. ἄλις κύρης σῆς θάνατος· οὐ προσοιστέος

372. *μᾶτερ* Ald. hic et alibi, quem Dorismum, ut et similes alios, auctoritate MSS. sustulit Kingius, probante Valckenærio ad Phœniss. 11.

373. *μὴ δέ* Ald. Variant MSS.

[377. *μᾶλλον εὐτυχεστέρος*. Particula comparativa in utraque lingua sæpe abundat. Noster Hipp. 486. *μᾶλλον ἀλγίων κτείνε*. Soph. Antig. 1210. *μᾶλλον ἄσπον*. Cf. Matth. Gr. § 458. Boissonad. ad h. l. et ad Aristænet. p. 430 sqq. Stallbaum. ad Platon. Phædon. p. 98. PFLUGK.]

378. *ζῆν ἐν κακοῖς* Stobæus p. 133. ed. Grot. sed *μὴ καλῶς* p. 501. pro *κακῶν* 375. *πόνων* habet Stobæus.

[380. *κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται* etc. *et maioris etiam est nobilitatis nomen iis, qui se dignos illa gerunt*. Sensus loci hujus est: Jam multum valet inter mortales, a nobilibus

ortum esse, sed plus etiam, nobili ortu se dignum præstare, ut Polyxena facit. LANG.]

381. *τοῦνομα* Ald. quod revocarunt Brunckius et Beckius. Sed recte Kingius *ὄνομα*, ex MS. proculdubio; sic enim Aug. 1. 2. 3. C. Cant. E. Harl. L. Mosq. 3. 4. Stobæi codices inter *οὔνομα* et *τ' ὄνομα* fluctuant. *οὔνομα* etiam habet N. 387. *ἔτεκον ἐγὼ* contra MSS. edidit Brunckius, quod vel cum MSS. pejus esset.

392. *πόμ'* MSS. et edd. sed hæc forma Atticis erat incognita; quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum *πῶμα* flagitet; nullum, ubi *πόμα* postulet; pauca, ubi admittat.

[394. *ἄλις κύρης σῆς θάνατος*. Orest. 1037. *ἄλις τὸ μητρὸς αἱμ' ἔχω*. Iphig.

E

- ἄλλος πρὸς ἄλλω· μηδὲ τόνδ' ὠφείλομεν. 395
 ΕΚ. πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.
 ΟΔ. πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότης κεκτημένος.
 ΕΚ. ὅποια κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἔξομαι.
 ΟΔ. οὔκ' ἦν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις.
 ΕΚ. ὡς τῆσδ' ἐκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι. 400
 ΟΔ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών.
 ΠΟΛ. μήτερ, πιθοῦ μοι· καὶ σὺ, παῖ Λαερτίου,
 χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις.
 σὺ δ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχον.
 βούλῃ πεσεῖν πρὸς οὐδας, ἐλκῶσαι τε σὸν 405
 γέροντα χρῶτα, πρὸς βίαν ὠθουμένη,
 ἀσχημονῆσαι τ', ἐκ νέου βραχίονος
 σπασθεῖς; ἂ πείσει. μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον.
 ἀλλ', ὦ φίλη μοι μήτερ, ἡδίστην χέρα
 δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρητῖδι· 410
 ὡς οὐ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον,
 ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι.
 τέλος δέχῃ δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.

T. 978. Seidl. ἄλις τὸ κείνης αἵμα. SCHAEF.]

395. ὠφείλομεν Ald. ὀφείλομεν edd. Barnes. King. Bruck. et sic Aug. 1. 2. H. J. N. Sed plures ὠφείλομεν, quod nunc tandem reduxi, Bruckio olim temere obsecutus. [μηδὲ τόνδ' ὠφείλομεν. Utinam ne hæc quidem cades nobis perpetranda esset! ad exprimendum votum, cujus compos fieri nequit. Idcirco ponitur μηδὲ, non οὐδέ, quemadmodum in negata optione ubique est μή. Rost.]

398. ὅμοια emendatio est Reiskii pro ὅποια, quod habent Aldus et MSS. a Bruckio et Beckio recepta. Pro ὅπως B. οὔτως. Sed, re perpensa, huic emendationi diffidere coepi, et vulgatam defendi posse hodie censo. Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia construitur, rarius cum prima. Aristophanes, Eccles. 296. "Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλῆσιοι καθιδύμεθα. Plene dixit post paullo, "Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τοῦδε τοῦς ἐξ ἄστεος. Antiphanes Athenæi III. p. 123. B. "Ὅπως ὕδωρ ἔψοντα μηδὲν ὀψομαι. Retinenda

etiam videtur vulgata Troad. 147. lectio, frustra a Musgravio sollicitata. Μάτηρ δ' ὡς τις πτανοῖς ελαγγάν "Ὅρῃσιν, ὅπως ἐξάρξω γ' ὡς Μολπῶν. [Conf. Aristophan. Nub. 257. ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε. SCHAEF.]

399. Sic plerique codices et Schol. Aldi lectio, Οὐ μὴν γε, vel hoc nomine vitiosa est, quod post Οὐ μὴν addit γε, nullo alio verbo interposito. Vide ad Phoeniss. 1638. In Bacch. 852. lege, Οὐκ ἠθέλησε.

[400. ὡς οὐ μεθήσομαι. Supple ἴσθι. Med. 609. ὡς οὐ κρινούμαι τῶνδ' εἰ σοὶ τὰ πλεονα, ubi v. Elmsleium. PFLUGK.]

401. Ald. μιν male. Alterum MSS. fere omnes.

404. σὺ τ' habent codd. quidam.

408. ἂ πείσει. Supple τοῖς κρατοῦσιν εἰ μάχῃ.

411. πανύστατα Ald. Hiatus tollunt multi MSS. et Ale. 205. ubi idem distichon repetitur.

413. δέχου Ald. edd. Sed δέχῃ (vel δέχη) Mosq. 1. 4. Cant. G. H. L. M. N. R. Eumath. vi. p. 202. δ' ἔχη C. E. δ' ἔχου pro var. lect. C. E. licet C. γρ. non

ὦ μήτερ, ὦ τεκοῦς', ἄπειμι δὴ κάτω.

ΕΚ. ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλεύσομεν; 415

ΠΟΛ. ἄννυμφος, ἄννυμέναιος, ὦν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.

ΕΚ. οἰκτρὰ σὺ, τέκνον· ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.

ΠΟΛ. ἐκεῖ δ' ἐν Ἄιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

ΕΚ. οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;

ΠΟΛ. δούλη θανοῦμαι, πατρὸς οὗς' ἐλευθέρον. 420

ΕΚ. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων.

ΠΟΛ. τί σοι πρὸς Ἑκτορ', ἡ γέροντ' εἶπω πόσιν;

ΕΚ. ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.

ΠΟΛ. ὦ στέρνα, μαστοὶ θ', οἳ μ' ἐθρέψαθ' ἠδέως.

ΕΚ. ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλία τύχης. 425

ΠΟΛ. χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμή,

præponat. ῥ' ἔχει Mosq. 3. δ' ἔχει Aug. 2. pro var. lect. C. H. uterque. Edidi igitur δέχει. Vide quam librariorum exerceat Attica forma, et confer Orest. 404. ubi ἀποτρέπει a manu prima habet E.

[416. ὦν. Scil. ὑμεναίων, quod ex adjectivo ἄννυμέναιος repetendum. Vide ad v. 23. PFLUGK.]

[419. ποῖ τελευτήσω βίον; Ποῖ, i. e. ἐς τι. Quum enim Græci dicant ἐς τι τελευτᾶν, usque ad locum aliquem aut modum rem ad finem deducere, τελευτᾶν etiam cum iis adverbis, quæ motum in aliquem locum significant, potest jungi. Sic Troad. 1029. ἰν' εἰδῆς, οἱ τελευτήσω λόγον. Plato Symp. p. 181. E. τὸ γὰρ τῶν παιδῶν τέλος ἀδελον οἱ τελευτᾷ κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε περὶ καὶ σώματος. Æsch. Pers. 741. πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; ubi cf. Blomf. in Addendis. Hinc probabilis in Æsch. Choeph. 1007. lectio Blomfieldii: ἀλλ' ὥς ἀν εἰδῆς, τοῦτ' ἀρ' οἷδ' ὅποι τελεῖ. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 43. PFLUGK.]

421. Ante Bruncium erat ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμμοροι δὴ τέκνων. Is ex membranis edidit, ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων. Nunc Ammonium audi: "Sed jure huic mutationi, quam nulli confirmant codices, se jam obijcit Steinbrychel." Ipse tamen, quæ est ejus vel peritia vel diligentia, edidit ἄμμοροι, spondeorum stabilitum, ut opinor, amore captus. Qui alibi ad MSS. Moesquenses provocat, quomodo ignorare potuit in 1. 3. ita legi hunc versum: ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων, qui-

buscum consentiunt E. R. δὴ omittunt L. N. Aug. 1. et a m. prima 2. Cum vero ἄμμοροι verbum sit suspectæ fidei, meliorem lectionem, quam quæ edita est ab ipso Brunckio, ei tribuit Beckius, ἄμμοροι. Totum versum, ne quid dubites, ita ut edidi, totidem apicibus exhibet Eustathius ad Iliad. Z. p. 639, 57 = 499, 6.

[423. Sic 589. ἀγγελεῖσά μοι γενναῖος, quibus miror non cumolata exempla futilis Bosianæ ellipsis participii ὦν. SCHAEF.]

425. Valde invenustum est duplex epitheton, ἀώρου ἀθλίας. Detraxi igitur literam, suadente Marklando ad Iphig. T. 1490. Orest. 1028. Ὡ μέλειος ἦβης σῆς, Ὀρίστα, καὶ πότμου, Θανάτου τ' ἀώρου.

426. ἔμοι Bruncius ex membr. sed ἐμή melius, ut puto, MSS. complures. Multi etiam codices χαῖρ' ὦ K. Deinde χαίρωσιν, quod pro χαίρουσιν dedit ex conjectura Kingius, solœcum est, neque poni potest aut pro χαίρουιν, aut pro χαίροιεν ἀν, aut pro χαιρόντων. Illum tamen secuti sunt Bruncius, Beckius, Ammonius. Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρος ἡ ποίησις δέκετο. In fine τὸδε pro χαρά MS. Leid. apud Valckenær. ad Phœniss. 621. Scholiastes, μητρὶ δ' οὐκ ἔστι τὸ χαίρειν δηλονότι. Cum Leid. consentit J. et supra τὸδε habet, ἦγον τὸ χαίρεσθαι, eleganti Datismo. [Poterat ἄλλοις τὸ χαίρειν, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τὸδε, ut Orest. 1081. οὐ γὰρ ἡμῖν ἔστι τοῦτο, σοὶ γε μήν. De conjunctivo

ΕΚ. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.

ΠΟΛ. ὦ, τ' ἐν φιλίπποις Θραξὶ Πολύδωρος κάσις.

ΕΚ. εἰ ζῇ γ' ἀπιστῶ δ' ὧδε πάντα δυστυχῶ.

ΠΟΛ. ζῇ, καὶ θανούσης ὄμμα συγκλείσει τὸ σὸν. 430

ΕΚ. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.

ΠΟΛ. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεὶς κᾶρα πέπλοις,

ὥς, πρὶν σφαγῆναί γ', ἐκτέτηκα καρδίαν

θρήνοισι μητρὸς, τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις.

ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομα ἔξεστί μοι 435

μέτεστι δ' οὐδὲν, πλην ὅσον χρόνον ξίφους

βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.

ΕΚ. οἶ' γώ· προλείπω· λύεται δέ μου μέλη.

ὦ θύγατερ, ἄψαι μητρὸς, ἔκτεινον χέρα,

δός· μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ'. ἀπωλόμην, φίλαι. 440

ὥς τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν,

Ἑλένην ἴδοιμι· διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων

αἴσχιστα Τροίαν εἶλε τὴν εὐδαίμονα.

ΧΟ. αὔρα, ποντιάς αὔρα,

στροφή ἄ.

ἄτε ποντοπόρους κομίζεις

445

χαίρων sic non ponendo conf. Schneider. ad Xenoph. de re equ. 12, 6. SCHAEF. —Hoc dicit: Illud χαίρει aliis acclamari oportebat, qui essent a gaudio haud alieni, non mihi, quae misera sum. Similia dicta Tragicorum collegit Valckenærius ad illa ex Phoen. 627. II. ἀλλὰ χαίρει μοι σὺ, μήτηρ. Ἰοκ. χαρὰ γοῦν πάσχω, τίκων. PFLUGK.]

432. Edd. Barnes. King. male πέπλοις κᾶρα.

435. Fr. Jacobus legit, ὄμμα' ἔρ' ἔστι μοι. Melius vero compositum composito opponitur, quam simpliciter. De ὄνομα et ὄμμα vide ad Orest. 1080.

[436. μήτεστι δ' οὐδὲν, scil. σου. Brevisimum tempus, ut opinor, significare voluit, quo vitale lumen adhuc adspectura esset Polyxena. Eequod autem brevius erat, quam dum inter sacrificii apparatus hinc gladium, quo transfigeretur, ex altera parte tumulum Achillis cerneret? Βαίνω autem i. q. βίβηκα, adeo. Nam quod vulgo de gladio Ulixidis intelligunt, recte hoc improbavit Bois-

sonadius, qui aliam eamque satis acutam excogitavit interpretationem. Jungit enim ξίφους καὶ πυρᾶς et "haec duo simul esse viæ terminum" putat. Retiuit igitur poeta eum locum, a quo processit Polyxena: quomodo Sophocles loco a Matthiæo laudato, (Ed. Col. 291. τὰ δὲ μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός dixit pro: μεταξὺ τούτου τοῦ χρόνου καὶ τοῦ παρῆναι τὸν ἡγεμόνα. PFLUGK.]

443. πρὶν pro τὴν G. Mosq. 1. in textu, E. in margine. Sed τὴν Eustath. ad II. B. p. 206, 5=156, 8.

444. αὔρα edd. fere omnes. Recte mutavit accentum Kingius, cum secunda hujus vocis producat. Aristoph. Ran. 317. Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτην quem locum citat Scholiastes. Tragicus apud Tatian. p. 35. Αὔρα θεῶν δχημα τιμώτατον. Sosicrates apud Athenæum xi. p. 474. Β. Αὔρα κόρη Σκείρωνος ἡσύχω ποδὶ.

445. "Αἷς invexere quidam, nimis de metro solliciti.

θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας,
 ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις ;
 τῷ δουλόσυννος πρὸς οἶκον
 κτηθεῖς' ἀφίξομαι ;
 ἡ Δωρίδος ὄρμον αἶας, 450
 ἡ Φθιάδος, ἔνθα καλλίσ-
 των ὑδάτων πατέρα
 φασὶν Ἀπιδανὸν γῆας λιπαίνειν,
 ἡ νάσων, ἀλήρει ἀντιστρ. ἀ.
 κώπη πεμπομένην τάλαιναν, 455
 οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
 ἔνθα πρωτόγονός τε φοίνιξ,
 δάφνα θ' ἱεροὺς ἀνέσχε
 πτόρθους Λατοῖ φίλα
 ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας ; 460

[446. *λίμνη*, quod proprie *lacum* significat, præeunte Homero, Tragicique quoque de *pari* dixerunt, quorum locos collegit Valck. ad Hipp. 141. ΠΕΛΟΥΚ.]

447. *τάλαιναν* MSS. quidam, certe N. et pro var. lect. M.

[450. Δωρίδος ὄρμον αἶας. Schol. "Οὐ πρὸς τὸ ἀφίξομαι τὸ ἡ Δωρίδος ἐστίν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πορεύσεις." Δωρίδος autem αἶας, Paraphrast. recte explicat ἡγουν γῆς Πελοποννήσου. Præterea observes, chorum de futura sede ambiguum, omnes quatuor Græciæ partes conjectando percurrere ; Peloponnesum hoc versu, Thessaliam v. 451—453. Hellada 464—472. Insulas denique 454—463. LANG.]

451. Vulgo, ἔνθα τὸν κ. Alii τῶν. Utrumque delevi. Sæpe articuli nullo jure in choros invasere.

453. τὰς γῆας vel γῆας alii. Reduxeram *πεδιά*, quod plerique habent MSS. Quod ad metrum attinet, hoc unum memento, *χρυσίαν* v. 463. esse disyllabon. Nunc contraxi quatuor versus in duo hendecasyllabos, et delevi τὰς.

454. νάσων. Sic postulat metrum ; sic habent N. Lib. P. et membr. a m. pr. Alii νάσον. [*Delum* insulam, natale Apollinis et Dianæ solum, designat, ubi, si forte, ἱεροδούλων munere functura erat. Ordo et structura verborum talis est : ἡ (πορεύσεις με) ἀλή-

ῃρει κώπη πεμπομένην τάλαιναν, οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις, νάσων ἔνθα etc. De genitivo νάσων, qui ab ἔνθα pendet, vid. Matth. Gr. § 324. Frequens mentio palmæ, ad quam Apollinem peperisse dicebatur Latona : v. Theogn. 5. (929. Welck.) Eurip. Iph. T. 1099. Ion. 919. cf. Spanh. ad Callim. Del. 210. Sacra arbor, qua gaudet proles Jovis et Latonæ, ἄγαλμα ὠδῖνος Δίας dicitur : nam ἄγαλμα est πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Nicander apud Athen. II. p. 52. E. φηγοὶ Πανὸς ἄγαλμα. Cf. Boeckh. Corp. Inscript. Vol. I. Fasc. I. p. 7.—462. Particula τε non suum locum tenet, qui erat post *χρυσίαν* : rejecta est autem post voc. Ἀπρίμιδος more haud infrequenti, quem illustravit Matthiæus. De v. ἄμπνξ Schol. κυρίως κόσμος τις χρυσῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένος, ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσιν. ΠΕΛΟΥΚ.]

459. Πτόρθους Λατοῖ φίλα. Hoc ordine omnes, puto, MSS. et omnes ante Brunckium editiones. Is, lectore celato, ut facere solet, cum alienas conjecturas adoptat, ex Heathii emendatione edidit Λατοῖ φίλα πτόρθους. Olivam addit Iph. T. 1108. non Ion. 937.

[460. Δίας. Al. minuscula littera Δίας, quod minus placet : est enim h. l. propria significatione *Jovialis*. Etiam in Æschyli Prom. 1035. Well. scribam τὸ Δίον. Cf. Æschyli Suppl. 575. 1043. Item in

ξὺν Δηλιάσιν τε κόυραις,
 Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
 χρουσέαν ἄμπυκα, τόξα τ' εὐλογήσω;
 ἢ Παλλάδος ἐν πόλει, στροφή β'.
 τᾶς καλλιδίφροι' Ἀθα- 465
 ναίας ἐν κροκέῳ πέπλω
 ζεύξομαι ἄρματι πώλους,
 ἐν δαιδαλαίσι ποικίλ-
 λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις,
 ἢ Τιτάνων γενεάν, 470
 τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
 κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας;
 ὦ μοι τεκέων ἐμῶν, ἀντιστρ. β'.
 ὦ μοι πατέρων, χθονός θ',
 ἃ καπνῷ κατερείπεται 475
 τυφομένα, δορίληπτος
 πρὸς Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
 ξείνῃ χθονὶ δὴ κέκλημαι
 δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν
 Εὐρώπας θεράπνυν, 480
 ἀλλάξας Ἀίδα θαλάμους.

Euripidis Suppl. 861. Matth. malim τὸ Δῖον. Hunc adjectivi Δῖος usum non erat cur Lexicographus egregius nuper addubitare. SCHAEF.]

461. κόυραισιν vulgo. κόυραις Mosq. 3. Harl. MS. Reg. Soc. et ceteri fere omnes; quod non moneo, quasi putem in his rebus quicquam auctoritatis MSS. habere; sed ne quis MSS. auctoritate vulgatam lectionem defendat.

465. Pro καλλιδίφροι, ut hiatum vitarem. Mox δαιδαλαίσι Ald. et 473. τοκέων male MSS. nonnulli.

476. Edidit Kingius e K. (ex codicibus, ut ipse ait) δορίληπτος, quod et ipse recepissem, nisi codex ille interpolationis suspicionem subinde præberet. Sed, cum ita habeat etiam Aug. 1. tandem recepi. Deinde ὕπ' omittunt MSS. fere omnes; quidam superscriptum pro interpretatione habent. Edidi igitur quod facile elapsum est propter literas præ-

cedentes. Supra 102. Δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν. Vide infra 762. In Æschylo Theb. 280. ubi δουρὺ πληθ' Ald. δορί-πληθ' MS. Barocc. 231. manifesto legendum δουρίληθβ'. At Robortellus δουρί-κτητ' edidit.

480. θεράπναιαν vulgo. θεράπνυν, quod metrum postulat, habent membranæ pro varia lectione.

481. Pro genitivo accipiunt Ἀίδα Scholiastes et Musgravius. Iota subscribunt editi. Sed in his rebus MSS. frustra appellantur. [ἀλλάξας ἄδα θαλάμους. Sensus: quum pro connubio viri connubium Orci acceperim, i. e. non viro ulli nuptura, sed innupta ad inferos transitura. Morituram Ἀιδης νυμφεύει Iphig. A. 451. (461.) Soph. Ant. 654. μέθες τὴν παῖδ' ἐν ἄδου τῇνδε νυμφεύειν τινί. Ib. 816. Antigone, Ἀχέροντι νυμφεύσω, inquit. Hinc νυμφεῖον Ἀῖδου ib. 1205. MATTHEL.]

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

- ποῦ τὴν ἄνασσαν δὴ ποτ' οὔσαν Ἰλίου
 Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρωάδες κόραι;
 ΧΟ. αὕτη πέλας σου, νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονί,
 Ταλθύβιε, κεῖται, ξυγκεκλεισμένη πέπλοις. 485
 ΤΑΛ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὄρᾱν;
 ἦ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
 ψευδῇ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος,
 τύχην δὲ πάντα τὰν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
 οὐχ ἦδ' ἄνασσα τῶν πολυχρόσων Φρυγῶν; 490
 οὐχ ἦδε Πριάμον τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
 καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορί,
 αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονί
 κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κára.
 φεῦ, φεῦ· γέρων μὲν εἰμ'· ὅμως δέ μοι θανεῖν 495
 εἶη, πρὶν αἰσχυρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.
 ἀνίστασ', ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
 πλευράν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κára.
 ΕΚ. ἔα· τίς οὔτος σῶμα τούμὸν οὐκ ἔᾱς
 κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπουμένην; 500
 ΤΑΛ. Ταλθύβιος ἦκω, Δαναιδῶν ὑπηρέτης,

[484. νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονί. Scilicet collapsam ad tantam malorum gravitatem excepisse Trojanas mulieres ac supinam reclinasse cogitandum est. PFLUGK.]

487. ἄλλως omnes MSS. αὐτοὺς ex Reiskii et Musgravii conjectura edidit Brunnkius. Sed non eo vitiosa est vulgata, quod ἄλλως et μάτην junguntur. Ipse enim Musgravius in supplemento ex Aristophane protulit *εἰκὴ ῥαδίως, διακενῆς ἄλλως, διάπαντος ἀεί*. Sed deesse pronomen aut nomen videtur; nisi dixeris, ἀνθρώπους supplendum *ἐκ κοινοῦ*, quod tamen durum esset. Si ἄλλως omnino mutandum est, melius paullo fore videtur ἡμᾶς.

[493. αὐτή. Imo αὐτή. Millies hæc confusa. Utrum quoque loco ponendum sit, non librorum auctoritas, sed tenor ostendit orationis. SCHAEF.]

495. ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἐχρηζον citat Hermias Scholias in Platonem apud Ruhnkenium ad Timæum v. οὐκ ἔρος, ut legisse videri possit, ὅμως δ' ἐχρηζον ἂν θανεῖν. H. Stephanus quoque Fragm. vet. Poët. Lat. p. 118. ἀλλ' ὅμως θανεῖν citat. Vitio memorie uterque. Vertit Ennius apud Nonium, v. *Evenat. Senex sum; utinam mortem oppetam, priusquam evenat, Quod in pauperie mea senex gravior gemam!*

499. ἔξ Valekenær. pro ἔξ ex Flor. ad Phœniss. 368. improbante ibi Brunckio. Sed sic et Cott. Quod olim negligebam, nunc reposui. Est autem constructio Homericæ, Il. K. 82. Τίς δ' οὔτος κατὰ νῆας ἀνά στρατὸν ἐρχεται οἴος; MSS. enim optimi cum Eustathio οὔτος pro οὕτω habent.

- Ἀγαμέμνωνος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέγα.
 ΕΚ. ὦ φίλτατ', ἄρα, κάμ' ἐπισφάζαι τάφῳ
 δοκοῦν Ἀχαιοῖς, ἤλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις.
 σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν ἡγοῦ μοι, γέρον. 505
- ΤΑΛ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψης, γύναι,
 ἦκω μεταστείχων σε· πέμπουσιν δέ με
 δισσοί τ' Ἀτρεΐδαι, καὶ λεῶς Ἀχαιῆκος.
 ΕΚ. οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους
 μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
 ὄλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἀρπασθεῖς' ἅπο·
 ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοῦπὶ σ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
 πῶς καὶ νυν ἐξεπράξατ'; ἄρ' αἰδούμενοι;
 ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον,
 κτείνοντες; εἰπὲ, καίπερ οὐ λέξων φίλα. 515
- ΤΑΛ. διπλᾶ με χρῆζεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι,
 σῆς παιδὸς οἴκτῳ· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ
 τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὤλλυτο.
 παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαιικοῦ στρατοῦ
 πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφαγᾶς. 520
 λαβῶν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς,
 ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ·
 λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανῖαι,
 σκίρτημα μύσχου σῆς καθεξόντες χεροῖν,
 ἔσποντο· πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβῶν δέπας 525
 πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
 χοᾶς θανόντι πατρί· σημαίνει δ' ἐμοί,
 σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρύξαι στρατῷ.

502. Nihil mutandum. Paullo tamen rarior utriusque pronomini ellipsis.

507. μεταστειχων omnino rectum. Notanda tamen lectio Harl. μεταστειλων.

509. MS. Reg. Soc. Aug. 3. θανουμένας. male. Meminerint tirones Dawesiani canonis; Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem.

[512. τοῦπίσ', i. e. τοῦπὶ σέ, quod

attinet ad te. Orest. 1338. Σώθηθ', ὅσον γε τοῦπ' ἐμ', ubi v. Porson. PFLUGK.]

[523. λεκτοί—ἐκκριτοι. Adverte ubertatem orationis, ne similia sollicites. SCHAEF.]

[526. ἔρρει. Active, fundebat. Theocr. v. 124. Ἰμῖρα ἀνθ' ὕδατος ρέτω γάλα, et v. 126. Ρέτω χά Σοβαρίτις ἱμῖν μέλι. PFLUGK.]

[528. κηρύξαι. Imo κηρύξει. Illud est optativus aor. SCHAEF.]

κάγῳ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
 σιγαῖτ' Ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς· 530
 σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.
 ὁ δ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατήρ δ' ἐμὸς,
 δέξαι χοάς μοι τάσδε κλητηρίους,
 νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ', ὥς πίης μέλαν
 κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα, 535
 στρατός τε, κάγῳ· πρευμενῆς δ' ἡμῖν γενοῦ,
 λῦσαι τε πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια
 νεῶν δὲς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
 νόστου τυχόντας, πάντας εἰς πάτραν μολεῖν.
 τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός. 540
 εἴτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν,
 ἐξεῖλκε κολεοῦ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ

533. *μον* edd. omnes, sed *μοι* citat Scaliger ad Propert. iv. 7, 36. quod cum habeant Aug. I. E. H. sic edidi. Constructio Homero familiaris, ut Iliad. B. 186. Δέξατό οἱ σκήπτρον. O. 87. Θέμισσι δὲ καλλιπαρῆς Δέκτο δέπας, et alibi. Pindarus apud Platonem Menone (et Stobæum de Republica) T. i. p. 458, 34. Ald. p. 338, 10. Bas. T. ii. p. 81. B. HSt. p. 16. G. Læmar. p. 415. B. Frf. Οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δέξηται.* Æschyl. Choëph. 760. 'Ορίστην ἐξεδεξάμην πατρί· ubi Hesiodi locum Theog. 480. laudat Abreschius. Ipse Euripides apud Clementem Alex. Strom. v. p. 688, 19. σὺ δέ μοι θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας δέξαι πλήρη προχυθείσαν. Idem apud eundem iv. p. 588, 1. Ἀγ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μοι δέξαι, γύναι. Sic omnes editiones. Sed *μοι* citat Valckenærius Diatrib. p. 213.

Astydamas apud Schol. Venet. ad Iliad. Z. 472. inducit Hectora dicentem, Δέξαι κοινὴν μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς. Locus satis corruptus, ejus priora certo, posteriora dubitanter corrigo. Δέξαι κοινὴν μοι πρόσπολ', ὥδε προσμολών, Δέξαι· φοβήθη παῖς. Quæ desumpta sunt ex Hectore, qua fabula Astydamantem vicisse e Plutarcho discimus, de Glor. Athen. p. 349. F. οὐδὲ ὅτε Καρκίνος Ἀερόπῃ συνῆν, ἢ Ἐκτορι Ἀστυδάμας. Probabiliter Ἀλόπῃ legunt viri docti, sed præterea legendum εὐνήμερι pro συνῆν, et totus locus ita fortasse refingendus: οὐδὲ ὅτε Καρκίνος Ἀλόπῃ ἢ Ἀγάθων Ἀερόπῃ εὐνήμερι, ἢ Ἐκτορι Ἀστυδάμας. [Aristoph. Lysistr. 204. Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενῆς· ubi ταῖς γυναιξὶν non minus regitur a δέξαι, quam ab εὐμενῆς.† *Es Corrig.*]

[* Inscriptio Columnæ Nanianæ: Παῖ Διός, Ἐκφάντῳ δέξαι τὸδ' ἀμεμφές ἀγαλμα. Vid. Villosion. Anecd. Gr. T. ii. p. 120. (1.) Fragmentum in Alcmænicis H. Stephani p. 338. Welekeri p. 55. (Hephæst. p. 34.) Κόλπῳ σ' ἰδέξανθ' ἄγναι Χάριτες Κρόνῳ. SCHARF.]

[† Sophocles El. 434. sq. Herm. σέψαι γὰρ, εἰ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ γέρα τὰδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκῳς. quod quomodo mihi videatur intelligendum esse, satis indicavi in nota Hermannii. Constructio perinde anceps in his Inscriptionibus. Pausan. p. 439. (Epigr. adesp. cxxxvii. Brunck.) Δέξο, ἀναξ Κρονίδα, Ζεῦ Ὀλύμπι, καλὸν ἀγαλμα Ἰλάφ θυμῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Polluc. Onomast. p. 401. sq. (Brunck. Lection. et Emendat. in Anal. p. 274. Epigr. adesp. cccxiii. b. Jac.) Ὑβλαίφ κήρυκι τὸδ' Ἀρχία, Εὐκλέος νιῶ, Δέξαι ἀγαλμ' εὐφρων, Φοῖβ', ἐπ' ἀπημοσύνῃ. ubi εὐφρων i. q. εὐμενῆς, ἴλαος. Miror autem, hoc Porsoni additamentum in edit. noviss. Lond. omissum esse. SCHARF.]

F

νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν·
 ἢ δ', ὥς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
 ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν, 545
 ἐκοῦσα θνήσκω· μή τις ἄψηται χροδς
 τοῦ 'μοῦ· παρέξω γὰρ δέρον ἐνκαρδίως.
 ἔλευθέραν δέ μ', ὥς ἔλευθέρα θάνω,
 πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
 δούλη κεκλήσθαι, βασιλῆς οὔσ', αἰσχύνομαι. 550
 λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
 εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
 οἱ δ', ὥς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὅπα,
 μεθῆκαν, οὔτερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.
 καὶ πὲρ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος, 555
 λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
 ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφαλὸν,
 μαστοὺς τ' ἔδειξε, στέρνα θ', ὥς ἀγάλματος,
 κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
 ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον· 560
 ἰδοὺ, τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
 παίειν προθυμεῖ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα

[556. ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος. Interpungatur olim commate post hæc verba, quod recte delendum censuit Huschkius ad Tibull. i. 10, 61. Conjungenda enim sunt cum verbo ἔρρηξε, participium autem λαβοῦσα quodammodo abundat. V. Schæfer. ad Soph. CEd. Col. 475. PFLUGK.]

557. λαγόνος εἰς μέσον plerique editi et MSS. λαγόνας MS. Reg. Soc. membr. et pauci alii; unde λαγόνας εἰς μέσας Brunnk.

558. ἀγάλματα e MSS. nonnullis male dedit Kingius. Mox εὐπρεπής codices quidam 563. quod deterius est. Sæpe confunduntur εὐπρεπής, εὐπρεπής, ἐκπρεπής. Non male supra 269. ἐκπρεπστάτη conjicit Brunnkius.

559. MSS. quidam, καθεῖσα, non male. [Xenophon de re equ. 7, 2. ὅταν δὲ περιενέγκῃ τὸν πόδα, τότε καὶ τῷ γλουτῷ καταθῆτω ἐπὶ τὸν ἵππον. Al. καθεῖτω, quod non repugnet si quis præferendum censeat. SCHÆF.] Cum dicebam, non male, haud volui receptæ

lectioni, quam sanam esse sciebam, hanc præferre; tantum hoc dicebam, καθεῖσα per se bene Græcum esse. Sed vir doctissimus et humanissimus (quem Aristotelei de Poëtica libri interpretem esse suspicor) censet, καθεῖσαι dici tantum de rebus quæ a nobismetipsis disjunguntur et separantur. Hujus igitur objectioni satisfacere conabor. Cum Latini dicant, *deponere corpus, corpus, latus, mentum, oculos, cultum*, quidni idem Græcis licuerit? Si hujus usus rariora sunt exempla, id fit non propter veram verbi vim, sed propter effectum, qui plerumque consequitur. Cum Pandarus arcum suum εὐ κατέθηκε ταυνοσάμενος, ποτὶ γαῖῃ Ἀγκλίας, Iliad. Δ. 112. non eum e manibus omnino dimittebat. Cum Diomedis equi Eumelo proximi instarent, ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθίντε περισθην, Iliad. Ψ. 381. an capita sua abscedebant atque abiciebant? Non opinor. [Similem Burmanni in Velleio cavillationem confutavit Ruhnkenius p. 309. SCHÆF.]

χρῆζεις, πάρεστι λαιμός εὐτρεπῆς ὄδε.
 ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οὔκτ' κόρης,
 τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρρόας· 565
 κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. ἡ δὲ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
 πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
 κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.
 ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
 οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον· 570
 ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χειρῶν
 φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν,
 κορμὸν φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων,
 πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά·
 ἔστηκας, ὦ κάκιστε, τῇ νεανίδι 575
 οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον, ἐν χεροῖν ἔχων;
 οὐκ εἴ τι δώσων τῇ περισσ' εὐκαρδίῳ,
 ψυχὴν τ' ἀρίστη; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω
 παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε
 πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὀρώ. 580

ΧΟ. δεινὸν τι πῆμα Πριαμίδαίς ἐπέζεσε,

565. Merito Dawesius (Misc. Crit. p. 217.) Kingium ridet, qui ex MS. Barocco. hiantem lectionem σιδήρῳ αἵματος prætulerit. Nempe αἵματος supra κρουνοὶ in versu sequenti scriptum (ut est in Cant.) librarii oculos irretivit.

568. κρύπτειν θ' ἃ κρύπτειν vulgati magno consensu. Membranæ, κρύπτουσά θ' ἃ κρύπτειν· unde fecit Brunckius κρύπτουσα θ' κρύπτειν. Feliciter sane; sic enim citant Clemens Alexandrinus Strom. II. p. 506, 14. Hermog. περὶ κακοζήλου p. 75, 40. ed. Ald. Eustathius ad Iliad. B. p. 216, 7=163, 40. Verba Hermogenis sunt; ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν τοῦτο σεμνῶς εἰπών, ἐπὶ ηὐγείαν εὐτελὲς καὶ κοινὸν καὶ κακόζηλον· Κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών. Quis sit iste, ab Eustathio memoratus, qui ἀνθρώπων pro ἀρσένων legerit, nescio; sed memini idem factum in ed. Lasc. Androm. 220. ubi recte ἀρσένων ceteræ.

[574. κακά. Probra, convicia. Soph. Phil. 374. κάγω χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν. Aristoph. Nub. 1371.

ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καίσχροισι. Eurip. Alc. 704. εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς ἔρεῖς, ἀκούσει πολλὰ καὶ ψευδῆ κακά. Cf. ad Med. 465. PFLUGK.]

578. λέγω conjecit Heathius, quod multo melius est ad sensum. Prope accedunt Harl. N. in quibus legitur λέγων. In Soph. Œd. T. 87. λέγων pro λέγω habet Stobæus Trincav. et Gesneri 1549. p. 570, 51. Sed, si imperfectum omnino retinere oportebat, non erat quod triumpharent augmenti hostes, cum legi posset, τοιάδ' ἔλεγον ἀμφὶ σῆς. Nodum solvit Kingius (Morellus dicere debebam. Eundem errorem corrige infra ad 728.) et, non monito lectore, edidit, τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος. Simile est quod infra 949. τῶγγανον habet MS. Reg. Soc. cum aliis.

579. εὐτεκνωτάτην Ald. et εὐτεκνότατε infra 618. Nihil igitur mirum si πόμα supra 392 admisit. Mox etiam 580 θ' omittit, quod habet MS. Reg. Soc. cum aliis. [Scrib. δὲ σὲ. Vix credas, quoties in pusillo hoc negotio, sed ad sensum orationis momenti nullius, editores etiam nunc labantur. SCHÆFF.]

F 2

πόλει τε τῇ μῃ θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.

- ΕΚ. ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ, τι βλέψω κακῶν,
 πολλῶν παρόντων. ἦν γὰρ ἄψωμαί τινος,
 τόδ' οὐκ ἔᾶ με· παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ 585
 λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
 καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν, ὥστε μὴ στένειν, πάθος
 οὐκ ἂν δυνάμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
 τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι
 γενναῖος. οὐκουν δεινὸν, εἰ γῇ μὲν κακῇ, 590
 τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὖ στάχυν φέρει,
 χρηστὴ δ', ἀμαρτοῦς ὧν χρεῶν αὐτὴν τυχεῖν,
 κακὸν δίδωσι καρπὸν; ἀνθρώποις δ' ἀεὶ
 ὁ μὲν πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
 ὁ δ' ἐσθλός, ἐσθλός, οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο 595
 φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεὶ;
 ἄρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
 ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς
 δίδαξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἦν τις εὖ μάθγ,
 οἶδεν τό γ' αἰσχροὺν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών. 600

586. διάδοχον κακὸν Heathius, δια-
 δόχοις κακῶν Musgravius conjiciunt.
 Utrumque bene nisi vulgata esset op-
 tima. Idem est ac si dixisset, ἢ κακὰ
 κακοῖς διαδέχεται. Similia sunt Sopho-
 clis Aj. 866. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει.
 Æschyli Pers. 1046. Δόσιν κακὰν κακῶν
 κακοῖς.

[589. τὸ δ' αὖ λίαν. Supplere possis
 στένειν, sed non opus. Sic in Antiopa
 fr. xx. ap. Stob. Vol. III. p. 62. αἰδεῖσθαι
 δὲ χρὴ, Γύναι, τὸ λίαν καὶ φυλάσσεισθαι
 πόνον. Phœn. 593. μίθετον τὸ λίαν.
 PFLUGK.]

591. Aldus et multi MSS. εὔσταχυν,
 male. Coactum enim et frigidum esset
 καρπὸν e 593 assumere. Callimach. H.
 in Dian. 130. Κεῖνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει
 στάχυν, εὖ δὲ γενέσθη Τετραπόδων.

[593. ἀνθρώποις. i. q. ἐν ἀνθρώποις.
 V. Matth. Gr. § 387. p. 709. Peculiarem
 hujus dativi vim ut percipiamus, aliis
 fortasse alibi verbis utendum erit; sed
 rationem usus eandem ubique animad-
 vertere licet: ut in Bacch. 310. μὴ τὸ
 κράτος αὐχὶ δύναμιν ἀνθρώποις ἔχειν.

402. ἴν' οἱ θελέϊφρονες νέμονται θνατοῖ-
 σιν Ἐρωτες. PFLUGK.]

[596. διέφθειρ'. V. ad v. 701. SCHÆF.]

598. ἔχει γέ τοι τι Ald. Aug. 2. C.
 Cant. L. ἔχει μέντοι Schol. altero loco.
 M. Mosq. 1. Schol. ined. in Homer. Odys.
 Γ. 43. ἔχει γέ τοι E. H. Mosq. 2. 3. ἔχει
 γέ τι Aug. 1. 3. altero loco Schol. ἔχει γέ
 μέν τι J. ed. King. ἔχει γέ μέντοι N. P.
 R. ut recte edidit Barnesius. Sæpissime
 hæc tres particulae in Sophocle et Euripide
 junctæ occurrunt, γέ τοι τι nunquam.
 Locus Homerici Scholiastæ hic est;
 ὑποφαίνει οὖν ὁ ποιητής, ὅτι ἔχει μέν
 τοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν
 ἐσθλοῦ. Antiphanes quidem Σοφὸν γέ
 τοι τι πρὸς τὸ βουλευεῖν ἔχει Τὸ γῆρας
 apud Stobæum cxiv. p. 585. (cxvi. p.
 477.) sed ibi τι congruit eum σοφόν· nisi
 et illic mavis, Σοφὸν γέ μέντοι. Ceterum
 de hoc loco vide Supplem. Præf. § E.

599. μάθοι Aldus. μάθγ postulat syn-
 taxis, et ita plures MSS.

600. Quanquam scio Euripidem paullo
 esse negligentem in iisdem vocibus re-
 petendis, hic tamen scripsisse eum puto

καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην·
 σὺ δ' ἔλθῃ, καὶ σήμνηον Ἀργείοις τάδε,
 μὴ θιγγάνειν μου μηδέν', ἀλλ' εἴργειν ὄχλον,
 τῆς παιδός. ἔν τοι μυρίῳ στρατεύματι
 ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία 605
 κρείσσων πυρός· κακὸς δ', ὃ μὴ τι δρῶν κακόν.
 σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαία λάτρι,
 βάψας' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἀλός,
 ὥς παῖδα λουτροῖς τοῖς παννυστάτοις ἐμὴν,
 νύμφην τ' ἀννυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον, 610
 λούσω, προθῶμαί θ'. ὥς μὲν ἀξία, πόθεν;
 οὐκ ἂν δυναίμην· ὥς δ' ἔχω, τί γὰρ πάθω;
 κόσμον τ' ἀγείρας' αἰχμαλωτίδων πάρα,
 αἶ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
 ναίουσιν, εἴ τις, τοὺς νεωστὶ δεσπότης 615
 λαθοῦς', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων.
 ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
 ὦ πλείστ' ἔχων, κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε

μετρῶν. Electr. 52. Γνώμης πονηρᾶς κανόνιν ἀναμετροῦμενος ἴστω τὸ σῶφρον. Sic et Aristoph. Av. 1005. Apollon. Rhod. i. 724. Et sane, si quid mutandum, nihil dubito, quin μετρῶν verum esset. Nunc autem in vulgata acquiesco. Codicis Townleiani Schol. ad Iliad. Z. 351. εἰ ἡΐδει πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι μὴ ἐμπίπτειν εἰς αὐτά· οἷδε τὸ γ' αἰσχροὺς κανόνιν τοῦ καλοῦ μαθῶν.

601. δὲ in editiones incuria irrepsit. Aldus recte δὴ, cui accedunt H. R. et ceteri omnes, ut opinor. Eustathius ad Iliad. N. p. 930, 42=900, 44.

[603. μόν. Præstat, opinor, μοι. Xenophon Cyrop. iv. 6, 8. τιμωρήσειν σοι τοῦ παιδὸς τὸν φόνει. SCHAEF.]

604. ἐν γὰρ μ. Aldus. ἐν τοι MSS. perlique.

605. Sic omnes edd. et MSS. et Eustathius vii. p. 257. Μάε ἀταξία Dio Chrysostom. Orat. xxxii. p. 389.

[608. ποντίας ἀλός genitivus est paritativus, αἰκνιδ αἰκνῶ. Schol. ὅμοιον δὲ τοῦτο τῷ ἔφαγε τοῦ ἄρτου καὶ ἐπιε τοῦ οἴνου. LANG.]

609—612. Parenthesi inclusos puta, et βάψασα, ἀγείρασά τε junges. [Fal-

litur. Sic enim famula juberetur, non modo vase in mare intincto, sed etiam collecto a captivis ornatu, aquam afferre. Sensus: προθῶμαί θ' ἐκ τῶν ἐνότων καὶ κόσμον ἀγείρασα —. SCHAEF.]

[610. παρθένον τ' ἀπάρθενον. Hoc ἀπάρθενος substantivum est tragicum diversissimum ab adjectivo ἀπάρθενος, quo vulgaris sermo utitur: idemque discriminis obtinet inter substantivum tragicum ἀγαμος adjectivumque vulgare ἀγαμος. Compares Æschyli νᾶες ἀναεῖς et Euripidis χάριν ἄχαριν. Talia fere sunt μονόπτωτα alia, alia δλιγόπτωτα, quippe apta certis locutionibus: quod cum Lexicographi parum animadvertissent, fabricati sunt perimras voces, qualis est ἀναεῖς. SCHAEF.]

611. ἀξίαν Aldus. ἀξία recte plures MSS. et Schol.

618. Distinctionem incautus posueram non post ἔχων, ut debui, sed post κάλλιστά τ'. Sed κάλλιστα εὐτεκνώτατε dictum est, ut μέγιστον ἐχθίστη Med. 1320. πλείστον ἐχθίστης Soph. Phil. 631. πλείστον κάκιστος (Ed. C. 570. κάκιστα δυσσεβεστάτων (Ed. C. 1190. ut recte edidit Brunckius e priori Toupil con-

Πρίαμε, γεραία θ' ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
 ὥς εἰς τὸ μηδὲν ἤκομεν, φρονήματος 620
 τοῦ πρὶν στερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,
 ὁ μὲν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
 ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.
 τὰδ' οὐδέν· ἄλλως φροντίδων βουλεύματα,
 γλώσσης τε κόμποι. κεῖνος ὀλβιώτατος, 625
 ὅτψ κατ' ἡμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

ΧΟ. ἐμοὶ χρῆν ξυμφορὰν,   στροφή.
 ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι,
 Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
 Ἀλέξανδρος εἰλατίναν 630
 ἐτάμεθ', ἄλιον ἐπ' οἶδμα ναυστολήσων
 Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλ-
 λίσταν ὁ χρυσοφαῖς
 Ἄλιος αὐγάζει.
 πόννοι γὰρ, καὶ πόνων   ἀντιστροφή. 635
 ἀνάγκαι κρείσσονες, κυκλοῦνται.

jectura.* In Antigon. 86. πλείον ἐχθίων
 si legea, Joannis Clerici (Præf. ad Phil-
 argyr. Cantab. p. 31.) cadet objectio.
 Potes et μάλλον, sed illud melius. [Recte
 interpungitur post κάλλιστά τε: πλείστα
 κάλλιστά τε dictum ut πολλά καὶ κακά
 Androm. 953. et quæ plurima hujus
 generis reperiuntur. Vide Herm. ad
 Vig. p. 838. Matth. Gr. § 444. 4. Wyt-
 tenb. ad Plutarch. Mor. i. p. 178. Sic
 etiam Horatius Epist. i. 8, 3. *nulla et
 pulcra minantem*. Porsonus jungi volebat
 κάλλιστα *εὐτεκνώτατε*, sed, ut recte mo-
 nuit Matth., neque καλῶς *εὐτεκνος* dicitur,
 et multo minus κάλλιστα *εὐτεκνώτατος*.
 Cf. Reisig. ad Soph. Œd. Col. p. 342.
 PFLUGK.]

[624. F. τὰ δ' οὐδὲν ἄλλ' ἢ φ. β. Conf.
 Bast. Comment. Pal. p. 780. sq. SCHARF.
 —ἄλλως φ. β. *Vana orinisionum com-
 menta*. Lucian. Phalar. i. § 12. εἰ μὴ
 κενὴ ἄλλως ὑπόσχεις ταῦτά ἐστι. de

Gymn. § 32. λῆρος καὶ παιδιὰ ἄλλως.
 Dio Chrysost. Or. LV. p. 286. R. οἱ δὲ
 πολλοὶ μάτην οἴονται τὰ τοιαῦτα λέ-
 γεσθαι καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαρίαν
 ἡγοῦνται. Eurip. Cycl. 316. ὁ πλοῦτος,
 ἀνθρωπίσκε, τοῖς σοφοῖς θεός. Τὰ δ' ἄλ-
 λα κόμποι καὶ λόγων εὐμορφία. Ælian.
 H. A. VII. 1. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἄλλως
 κόμπος τὸ εἰρημένον, μάρτυς ὁ λόγος.
 Ibid. VII. 29. οὐ μυθοποίημα, οὐδὲ κόμ-
 πος ποιητικός. PFLUGK.]

625. Ald. et MSS. quidam, *κεῖνος δ'*
 ὁ. Sed hujusmodi particulis addendis,
 mutandis, delendis, millies metrum cor-
 rumpitur. Sic mox 677. Harl. *κούκέρ'*,
 qui tamen hic δ' ignorat. Ennium apud
 Cic. de Fin. II. 13. *Nimium boni est, ovis
 nil mali est*, comparat Muretus V. L. v.
 13. a Brunekio citatus.

[636. ἀνάγκαι. *Mala inevitatis*. Cf.
 Soph. Aj. 486. Eurip. Andr. 132. Mat-
 thæus interpretatur *calamitates fatales*,

[* Plurimum differunt τὸν ἀληθέστατα σοφώτατον in Epinom. quæ Platonis
 dicitur p. 992. HSt. et quæ sunt ejusdemmodi. In his enim prior superlativus non
 augeat vim posterioris, neque cum eo tanquam coalescit, sed ambo seorsum intel-
 ligendi sunt. SCHARF.]

κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
κακὸν τῇ Σιμωνντίδι γᾶ
ὀλέθριον ἔμολε, συμφορά τ' ἀπ' ἄλλων.
ἐκρίθη δ' ἔρις, ἂν ἐν Ἰδα 640
κρίνει τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνὴρ βούτας,
ἐπὶ δορὶ, καὶ φόνῳ, καὶ ἐμῶν ἐπ' ἠδός.
μελάρων λῶβα·
στένει δὲ καὶ τις ἄμφι τὸν 645
εὐροον Εὐρώταν
Λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα·
πολίον τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ
τέκνων θανόντων τίθεται
χέρα δρύπτεται τε παρειὰν, 650
δαίμον ὄνυχά τιθεμένα σπαραγμοῖς.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
ἢ πάντα νικῶσ' ἄνδρα, καὶ θῆλυν σποράν,
κακοῖσιν; οὐδείς στέφανον ἀνθαιρήσεται.
ΧΟ. τί δ', ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς; 655
ὥς οὐποθ' εὐδὲ λυπρὰ σον κηρύγματα.
ΘΕΡ. Ἑκάβη φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
οὐ ῥάδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.
ΧΟ. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ὕπερ
ἥδ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις. 660

quæ non video quomodo satis recte
πόνους opponantur. PFLUGK.]

644. Cum levi errore citat Hesychius.
Μελάρων λῶβαι. τῶν οἰκῶν αἱ βλαβαί.

646. εὐρῶον Ald. εὐροον MSS. ple-
rique. Recte εὐροον Hermannus.

655. Scholiastes ita interpretatur; τί
ἔστι τὸ βούλημα τῆς σῆς κακοφύμου
βοῆς; unde Fr. Jacobus legere vult, τί δ'
αὐτὸ τὸ λῆμα σῆς—. Sed vulgatæ lectionis
verba præponit Scholiastes, neque eum
puto aliter legisse; ellipsin autem pro
captu suo explere voluisse. Neque credo

λῆμα unquam, nisi de personis, dixisse
Græcos.

659. δόμων ἀπο. Membranæ a m. pr.
ὑπερ, et sic R. pro var. lect. M. in
marg. γρ. ὑπερ, ἐπέκεινα, ἥγουν ἐξω.
Recte interpretatur ἐπέκεινα. Vide Mus-
gravium ad Orest. 1377. (1365.) In
margine Cant. ἀντὶ τοῦ πρὸς, ὑπέρ. J.
habet ὑπέρ in textu, ἀπὸ suprascripto.
Mosq. 3. ὑπερ. Mosq. 1. ὑπο pro var.
lect.

660. σοῖσι Ald. et MSS. Male edd.
quædam τοῖσι.

ΘΕΡ. ὦ παντάλαινα, κᾶτι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποιν', ὀλωλας· κούκέτ' εἰ βλέπουσα φῶς,
ἄπαις, ἀνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη.

ΕΚ. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ' ὠνείδισας.
ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης
ἦκεις κομίζουσ', ἥς ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν;

ΘΕΡ. ἦδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλὰ μοι Πολυξένην
θρηνεῖ· νέων δὲ πημάτων οὐχ ἄπτεται.

ΕΚ. οἶ γὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κᾶρα
τῆς θεσπιποδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;

ΘΕΡ. ζῶσαν λέλακας· τὸν θανόντα δ' οὐ στένεις
τόνδ'· ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ,
εἴ σοι φανῆται θαῦμα, καὶ παρ' ἐλπίδας.

ΕΚ. οἶμοι, βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὃν μοι Θρηξ' ἔσωζ' οἴκοις ἀνὴρ.
ἀπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ' εἰμὶ δὴ.

ὦ τέκνον, τέκνον,
αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθῆς κακῶν.

[661. κᾶτι μᾶλλον ἢ λέγω. i. e. ἡ τά-
λαινα. Hipp. 914. φίλους γε κᾶτι μᾶλ-
λον ἢ φίλους. Alc. 1082. ἀπώλειέν με
κᾶτι μᾶλλον ἢ λέγω. El. 1185. ἅλαστα,
μέλεα καὶ πέρα παθοῦσα. Infra v. 1121.
ἀπώλεισ', οὐκ ἀπώλεισ', ἀλλὰ μειζόνως.
Cf. Fritzscheii Quæst. Luc. p. 121.
PFLUGK.]

662. Non male Lib. P. κούκετι βλέ-
πεις φάος. οὐκέτ' Cant. L. M. R. copula
omissa, quæ sane omitti potest. [Mallem
omissam; suspicorque natam esse e præ-
cedente c. Cf. Ind. ad Apollon. Rhod. p.
664. b. SCHÆF.] κούκ' ἐτι pro κούκέτ'
ei Aug. 2. κούκετι Mosq. 3. [Verissime
monuit Reisigius Synt. Crit. p. 9. sq. ei
βλέπουσα non esse per periphrasin dic-
tum pro βλέπεις, sed ei h. l. ὑπαρξιν
significare. Hoc si teneas, non opus est
post ei interpungi: neque Græci inter-
punterunt, ipsa pronuntiatione, qua ei
acuatur, tanquam vicem fugiente inter-
punctionis. Conf. Orest. 380. οὐ γὰρ ζῶ
κακοῖς. φάος δ' ὀρώ. SCHÆF.]

665. νεκρὸς masculino genere pro ca-
davere semper dicitur. Sed Ammonius,
ἀνὴρ οὐχ ὁ τυχῶν, suspicatur legendum
esse, νεκρὸν τῷδε, quoniam in v. νεκρὸν,
ubi pro cadavere sumitur, semper intel-
ligendum est σῶμα, ait, docente Bosio.
Deinde pergit; "Favet mutationi etiam
metrum." Imo hac emendatione me-
trum corrui, nisi insuper transponas,
τόδε Πολυξένης ἐμοί.

666. ἀπηγγέλη Aug. 3. Cant. Exstat
ἡγγέλης Iph. T. 939. ubi ἡγγέλης legi
possit. Vide ad Phœniss. 986.

667. χερῶν M. R.

[672. ζῶσαν λέλακας, de viva loqueris.
Vid. not. ad Theocrit. xxv. 179. SCHÆF.]

674. Sic Ald. MSS. quidam ἐλπίδα.

678. ὦ τέκνον, τέκνον. Sic Ald. Alii
addunt ὦ, alii omittunt τέκνον.

679. 680. νόμων βακχείων Ald. Alte-
rum habent MS. Kingii et Eustathius
ad Il. B. p. 241, 23 = 182, 46. νόμον
βακχείων Priscian. xviii. p. 231. b. 11.
ed. Ald. Quidam γόνων pro νόμων.

ΘΕΡ. ἔγνωσ γὰρ ἄτην παιδὸς, ὧ δύστηνε σύ;

ΕΚ. ἄπιστ' ἄπιστα, καινὰ καινὰ δέρομαι.

ἕτερα δ' ἀφ' ἐτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ·

οὐδέποτε' ἀδάκρυτος, ἀστένακτος,

685

ἀμέρα μ' ἐπισχήσει.

ΧΟ. δεῖν', ὧ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακὰ.

ΕΚ. ὧ τέκνον, τέκνον ταλαίνας ματρὸς,

τίνι μόρῳ θνήσκεις, τίνι πότμῳ κεῖσαι;

πρὸς τίνος ἀνθρώπων;

690

ΘΕΡ. οὐκ οἶδ'. ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.

ΕΚ. ἔκβλητον, ἧ πέσημα φοινίλου δορός;

ΘΕΡ. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ

πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.

ΕΚ. ὧ μοι, αἶ αἶ,

695

ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων ἐμῶν

ᾧψιν, οὗ με παρέβα φάσμα

μελανόπτερον, ἂν ἐσεῖδον

ἀμφὶ σ', ὧ τέκνον, οὐκέτ'

ὄντα Διὸς ἐν φάει.

700

ΧΟ. τίς γὰρ νιν ἔκταν'; οἷσθ', ὄνειρόφρον, φράσαι;

ΕΚ. ἐμὸς, ἐμὸς ξένος, Θρήκιος ἱππότας,

ἵν' ὁ γέρων πατὴρ ἔθετό νιν κρύψας.

ΧΟ. ὧ μοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὥς ἔχοι κτανών;

ΕΚ. ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,

705

οὐχ ὅσιά τ', οὐδ' ἀνεκτά. ποῦ δίκαια ξένων;

682. Alii σοῦ pro σύ, minus recte.

684. ἀμφ' ἐτέρων, vel ἐφ' ἐτέρων alii, et 686. ἀδάκρυτος, ἀστίνακτος.

686. Addunt codices nonnulli αἶ αἶ κακῶν vel αἶ αἶ τῶν κακῶν.

692. φοινίλου Ald. contra metrum.

[ἐκβλητον, e mari ejectionem; i. e. utpote qui in mari periit et ad litus ejectionis est. LANG.]

696. ὀμμάτων τ' ἐμῶν Ald. Copulam omittunt multi MSS.

701. ὄνειρόφρον alii. ἔκτειν' MSS. complures. Contra διέφθορ' Aug. l. supra 596. quod edidissim, si plures consentirent. [Quid in his sit contrarii,

non intelligo: certe in temporibus nihil est. SCHARF.]

702. ἐμὸς semel tantum Ald. et multi MSS.

[703. ἵνα referendum ad Θρήκη, quod latet in adjective Θρήκιος. Nam cum persona, vehementer dubito, an non possit conjungi. Andr. 652. οὐσαν μὲν Ἡπειρώτιν, οὐ πειρήματα Πηλίοισθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῇ νεκρῶν. PFLUGK.]

705. πέρα R. et pro v. l. M. Sic πέρα δεινῶν Pausan. iv. 5. p. 291. (471.) quod recte tuetur Facius.

706. τ' om. Aug. l. 2. 3. Harl. Mosq. 4. οὐχ ὅσιά γ' habent M. R. et alii.

ὦ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσω
χρῶα, σιδαρέω τεμῶν φασγάνῳ
μέλεα τοῦδε παιδὸς, οὐδ' ὤκτισας.

ΧΟ. ὦ τλήμων, ὡς σε πολυπονωτάτην βροτῶν 710
δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστὶ σοι βαρὺς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότην δέμας
'Αγαμέμνονος· τούνθενδε σιγῶμεν, φίλαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

'Εκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ
ἐλθοῦς', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἠγγεilé μοι 715
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν' Ἀργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῷμεν, οὐδὲ ψάθομεν·
σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θανμάζειν ἐμέ.
ἦκω δ' ἀποστελῶν σε· τάκειῖθεν γὰρ εὖ
πεπραγμέν' ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς. 720
ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὀρῶ
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι
δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι.

ΕΚ. δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε, 725
'Εκάβη, τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ
'Αγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;

ΑΓ. τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίναςα σὸν

707. ὦ Ald. et alii MSS.

709. ὤκτισω Ald. Variant MSS.

[712. τοῦδε. hic. Sic fere nominativus et accusativus pronominis usurpantur, raro ceteri casus. SCHAEF.—δέμας circumscriptio in servit. Or. 107. τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμόδους πέμπεις δέμας; Iph. A. 936. οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκάς Ἐγὼ παρίξω σὺ πόσι τοῦτον δέμας. Iph. T. 1440. ἀδελφῆς τ' Ἀργος ἐσπέμψων δέμας. Cf. Matth. Gr. p. 798. Rost. § 97, 2. b. PFLUGK.]

[713. τούνθενδε. jam, nunc. Simile Herodoti τὸ ἐνθεῦτεν, quod ratione adhuc inusitata interpretatur Edvardus Wunderus Advers. in Sophocl. Philoct. p. 99. SCHAEF.]

719. ἦκω μεταστειλῶν σε praefert Valckenaerius ad Phoeniss. 1327. (1337.)

cui favere forsitan videatur Harleiani lectio supra 507. Sed particula minus recte omittitur, et ἀποστελῶν ad sensum melius. Mendose μεταστειλῶν in Phoenissarum edd. quibusdam, quam disjunctionem non patiuntur tragici senarii. Si quid aliter fertur, prava distinctione laborat, ut Aeschyl. Prom. 67. τῶν Διὸς τ' ἐχθρῶν ὑπὲρ Στένεις. Joco dixit Euripolis, Ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ-βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μίγα apud Hephaest. p. 15. [τάκειῖθεν, quae ex illa parte agenda erant: ne ἐκεῖθεν pro ἐκεί positum habeas. SCHAEF.]

[722. οὐ γὰρ Ἀργείων. Sc. αὐτόν εἶναι. Cf. El. 516. sq. PFLUGK.]

724. Hunc versum habet X. II. 60. [Imo λέγουσα σέ. SCHAEF.]

- δύρει, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἐσθ' ὁδε;
 ΕΚ. ἀλλ' εἴ με, δούλην πολεμίαν θ' ἡγούμενος,
 γονάτων ἀπώσαιο, ἄλγος ἂν προσθίμεθ' ἄν. 730
 ΑΓ. οὐ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων
 ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.
 ΕΚ. ἄρ' ἐκλογίζομαι γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
 μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;
 ΑΓ. εἴ τοί με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι, 735
 εἰς ταυτὸν ἤκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.
 ΕΚ. οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
 τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί στρέφω τάδε;
 τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχῳ, κἂν μὴ τύχῳ.
 Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γοννάτων, 740
 καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
 ΑΓ. τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον
 αἰῶνα θέσθαι; ῥᾶδιον γὰρ ἐστί σοι.

728. δούρη Aldus et omnes MSS. quod cum metro repugnaret, sensus jactura in ὁδὸν mutavit Kingius (Morellus). Debat saltem ὁδὸν. Sed recte Musgravius δούρη, advocato Hesychio, δούρεσθαι, δδύρεσθαι. Hesychium frustra erroris insinulat Taylorus, Lect. Lysiae. cap. 9. Eadem opera accusare Etymologum debet p. 192, 43. 291, 23. Eustathius ad Il. B. p. 218, 19 = 165, 20. εὐρίσκειται δὲ καὶ τὸ δδύρεσθαι δύρεσθαι. Neo magis mirum utrumque δύρεσθαι et δδύρεσθαι Atticis in usu fuisse, quam utrumque κἄλλειν et ὀκἄλλειν, μόργνυμι et ἐμόργνυμι, cum similibus non paucis. Æschylus Prometh. 271. Καὶ μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχῃ. Male ibi elisionis, qualem nesciunt Attici, signum apponunt editiones. Apud eundem Pers. 584. metrum flagitat, Δυρόμενοι γέροντες. In Nostri Med. 159. 'δυρομένη edidit Brunnkii, quasi o ab ou elidi posset. Initium est versus Euripidei, Androm. 397. Ἀράρ τί ταῦρ' δδύρομαι; cui simillimus alter ex Neophronis Medea apud Stobæum Grotii p. 107. Καὶ πρὸς τί ταῦρ' δδύρομαι; Quidni, inquit? Quoniam Tragicum nunquam ita senarium disponunt, ut pedes tertius et quartus unam vocem efficiant. Legendum igitur cum in Euripide, tum in Neophrone, δύρομαι.

730. ἄλγος ἂν προσθίμεθα. Sic Aldus et pleræque edd. Sed ἂν recte duplicant Brunnkii membr. Harl. MS. Reg. Soc. Mosq. 3. et plures alii. Pro secundo ἂν J. Mosq. 1. ἀλγει. Brunnkii edidit, ἄλγος αὐ π. ἂν. male.

[732 Herodotus III. 156. extr. ἐπισταμαι δ' αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων. VII. 234. extr. σὺ γὰρ ἔχεις αὐτῶν τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων. SCHÆP.]

[733. ἐκλογίζομαι πρὸς τὸ δυσμενὲς φρένας τοῦδε ad verbum: *numpe adnumero inimico s. inimici, i. e. inimicum mihi habeo ejus animum s. in numerum inimicorum refero?* Nam ἐκλογίζομαι est *computare*, ergo *numerare*, et sequente πρὸς *adnumerare*. Schol. ἀρα ἐκλογίζομαι καὶ ὑπολαμβάνω τὰς φρένας τοῦδε πρὸς τὸ δυσμενὲς καὶ τὸ ἐχθρὸν μᾶλλον ἢ τὸ φίλάνθρωπον. LANG.]

[736. ἐς ταῦτόν ἤκεις. Scil. ἐμοί, *idem sentis atque ego*, eadem utrique nostrum mens est. In Orest. 1274. parti chori, satis omnia, qua speculetur, explorata nuntianti respondet altera pars: *εἰς ταῦτόν ἤκεις· καὶ γὰρ οὐδὲ τῷδ' ὄχλος.* PFLUGK.]

740. γονάτων Ald. et MSS. nonnulli. De ellipsi præpositionis πρὸς vide ad Orest. 663.

- ΕΚ. οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη,
αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω. 745
- ΑΓ. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκεσιν καλεῖς;
ΕΚ. οὐδέν τι τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
ὀρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ;
ΑΓ. ὀρώ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΕΚ. τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, κᾶφερον ζώνης ὕπο. 750
- ΑΓ. ἔστιν δέ τις σῶν οὗτος, ὃ τλήμων, τέκνων;
ΕΚ. οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίφ.
ΑΓ. ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνους, γύναι;
ΕΚ. ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ', ὃν εἰσορᾷς.
ΑΓ. ποῦ δ' ὧν ἐτύγχαν', ἠνίκ' ὦλλυτο πτόλις; 755
- ΕΚ. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀρρωδῶν θανεῖν.
ΑΓ. ποῖ, τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
ΕΚ. εἰς τήνδε χώραν, οὐπερ εὐρέθη θανών.
ΑΓ. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός;
ΕΚ. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ φύλαξ. 760
- ΑΓ. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών;
ΕΚ. τίνος πρὸς ἄλλον; Θρήξ νιν ὤλεσε ξένος.
ΑΓ. ὃ τλήμων, ἥπου χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;
ΕΚ. τοιαῦτ', ἐπειδὴ ξυμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.

744. Ridet Plautus Asinar. II, 2, 8. *Ætatem velim servire, Libanum ut contentiam modo*; quod notavit vir egregius, Josias Mercerus, ad Nonium v. *Meret*.

746. *ἐπάρκειαν* Ald. et edd. *ἐπάρκεσιν* MS. Reg. Soc. quod præferendum videtur. *ἄρκεσις* occurrit apud Sophoclem, Œd. Col. 73. *ἐπάρκεσις* 447. Alteram formam apud Tragicos non memini invenisse. Edidi igitur *ἐπάρκεσιν*, cum postea in J. M. N. invenerim.

[747. οὐδέν τι τούτων. Scil. αἰροῦμαι vel *μαστρεύω*, aut simile quid. PFLUGK.]

748. Hunc versum sic convertit Ennius apud Nonium v. GUTTATIM. *Vide hunc, meæ in quem lacrumæ guttatim cadunt*.

752. Τῶν οὐ θ. edidit Brunckius ex conjectura, qua nihil opus esse videtur.

[754. Constr. *ἔτεκον καὶ τόνδε, ὃν εἰσορᾷς, ἄλλ' ἀνόνητα, peperī et hunc, quem vides, sed frustra*. LANG.]

759. Sic editi recentes. *Πολυμήστορα*

Aldus. Male insuper *τῆσδε* omittunt Harl. M. R. In K. videtur primo fuisse *Πολυμήστορα*, deinde in alterum mutatum. Sed *Πολυμήστωρ* M. a m. pr. Cant. N.

762. Istud γε, quod nihil ad sensum aut elegantiam confert, omittunt Mosq. 1. 4. δ' habet J. Legendum videtur, *Τίνος πρὸς ἄλλον*, quod et melius quaestioni respondet. Supra 690. *πρὸς τίνος ἀνθρώπων*; Suppl. 404. οὐ γὰρ ἄρχειται 'Ενός πρὸς ἀνδρός. Sic habent edd. At Valckenærius ad Phœniss. 396. citat 'Ενός ὑπ' ἀνδρός. In Lucian. Anachars. 9. omnes MSS. et edd. consentiunt in *ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων*, in 11. unus MS. habet *ἀγχομένους ὑπὸ* (ceteri *πρὸς*) *τῶν ἀντιπάλων*. In Iliad. T. 133. ubi vulgatur ὑπ' Εὐρυσθέος ἀέθλων, codices nonnulli, inter quos Venetus, πρὸς Εὐρυσθέος. Confer X. II. 1314. cum Med. 1410. In Arrian. Exp. III. 12. p. 120, 4. MS. apud Gronov. ὑπὸ pro πρὸς.

- ΑΓ. εὔρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν ; 765
 ΕΚ. ἦδ', ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
 ΑΓ. τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον ;
 ΕΚ. λούτρ' ὥχετ' οἴσουσ' ἐξ ἀλὸς Πολυξένη.
 ΑΓ. κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος.
 ΕΚ. θαλασσόπλαγκτόν γ', ὥδε διατεμὼν χροά. 770
 ΑΓ. ὦ σχετλία σὺ τῶν ἀμετρήτων πόνων.
 ΕΚ. ὀλωλα, κούδεν λοιπὸν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.
 ΑΓ. φεῦ, φεῦ· τίς οὕτω δυστυχῆς ἔφν γυνή ;
 ΕΚ. οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.
 ἀλλ' ὥνπερ οὐνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ, 775
 ἄκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
 στέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τοῦμπαλιν, σύ μοι γενοῦ
 τιμωρὸς ἀνδρὸς, ἀνοσιωτάτου ξένου,
 ὅς, οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν, οὔτε τοὺς ἄνω
 δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον, 780
 κοινῆς τραπέζης πολλακίς τυχὼν ἐμοὶ,
 ξενίας τ' ἀριθμῶ πρώτος ὦν ἐμῶν φίλων·

767. ματεύουσ' Aldus et multi MSS. ματεύουσ' Mosq. 4. et a m. pr. C.

770. γ' a MSS. quibusdam abest. [Male. Gravius enim et foedius est ἐκβάλλειν θαλασσόπλαγκτον, quam simpliciter ἐκβάλλειν. SCHAEF.] Pro κακῶν 772. nonnulli κακόν.

[771. Comma post σὺ delevi. SCHAEF.]

774. λέγεις alii, quod si repones, non gravabor. Comparat Bruncnius Terentianum ; *Ipse si cupiat Salus, Servare prorsus non potest hanc familiam*. Aptius videtur illud Trabes apud Ciceronem, Tusc. Disp. IV. 31. *Fortunam ipsam antebio fortunis meis*. [Præstat scribi Τύχην. SCHAEF.]

779. τοὺς prius alii omittunt, alii in τῆς mutant.

782. ξένων pro φίλων multi MSS. male. Aldus et omnes fere MSS. *πρῶτα τῶν ἐμῶν*. Bruncnius ex membr. suis edidit τὰ *πρῶτα*, tantum duplici anapæsto delectatus, quantum alii offenduntur. Sed is liber manifestis glossis non caret ; supra enim 607. *τάγος* pro *τεύχος* habet cum M. Mosq. l. N. R. Merum igitur scholion τὰ *πρῶτα*, ut liquet vel ex eo, quod in MSS. quibusdam articulus suprascriptus est pro in-

terpretatione. ξένια conjecit Musgravius, quod frigidum et obscurum est. Distinctionem, post ἐμοὶ sublatam, post ξενίας reponit Beckius, quo quid proficiatur nescio. Omnino post τυχὼν aliud participium, quod duo sententiæ membra connectat, requiritur. Ac poteras quidem legere, ξενία τ' ἀριθμῶν πλεῖστα τῶν ἐμῶν φίλων, nisi hoc a vulgata nimis recederet. Dedi igitur *πρῶτος ὦν* pro *πρῶτα τῶν*. Cum semel scriptum esset, *πρῶτος ὦν τῶν ἐμῶν φίλων*, aut, *litera tantum una addita, πρῶτος τῶν ἐ. φ.* aliquis metri studiosus vulgatam inde lectionem effinxit. Simili mendo Aristophanis locum Vesp. 1249. Bruncnius contaminavit. Sæpius *ἱππικῇ* et *μουσικῇ* sine articulo adhibent Attici. Recte igitur legimus, *Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τριβῶν ὦν ἱππικῇς*, ut et Suidas v. *τριβῶν*. Hoc autem Bruncnius ignorans, participium, quod erat necessarium, eiecit ; articulum, qui non erat necessarius, inseruit. *Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τριβῶν τῆς ἱππικῆς*. Si quis objiciat, non verisimile videri, lectiones leviter corruptas, *πρῶτος τῶν ἐμῶν φίλων, πρῶτος ὦν τῶν ἐμῶν φίλων*, ulterius depravatum quonquam, cum tam expeditus ad rec-

τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν,
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,

tam viam reditus pateret, is nescit, quam proclivi lapu vocēs atiam notissimas nonnunquam in maculas degenerent, quibus eluendis hominum vel aditissimorum ingenia frustra defatigantur. Verbis utor Hemsterhusii ad Arist. Plut. p. 349. quæ uno aut altero exemplo libet confirmare. In Cratini Dionysalexandro apud Macrobi. Sat. v. 21. versum addit ex MS. Thuanæo Jacobus Gronovius; Στολὴν δὲ δὴ τιν' εἶχε τοῦδ' ὁμόχροον. Sic ille dedit ex patris conjectura, margini adscripta scilicet, non edita, cum MS. haberet ΤΟΥΔΟΜΟΙΦΡΑΣΟΝ. Tantulum mendum huius loci veram lectionem abolevit. Lege, τοῦδ' μοι φράσον. Exstat luculentum Pindari de Delo fragmentum apud Strabonem, x. p. 743. A. (485. B.) cuius partem duntaxat transcribam; Ἄλλ' αὖ Κοιογενὴς ὁπότ' ὤδι- νουσι θοαῖς ἀγχιτοκοῖς ἐπέβα νιν, δὴ τότε τίσσαιρες ὄρθαι πρέμων ἀπώρουσαν χθονίων, ἀν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπίδολοι κίονες, ἐνθα τεκοῖσ' εὐδαίμων' ἐπόψατο γένναν. Vulgo ἀλλά καὶ ὁ γένος, unde bene Barnesius, κοῖον γένος, sed paullo melius e codice Strabonis Mosq. qui καινογενὴς habet, κοιογενὴς elicias. Pro ὀδύναισι θειαῖς MS. ὠδύναισι θοαῖς. Deinde ἀγχιτοκοῖς, quod excidit editionibus plerisque, habent Ald. et MS. Mox ἐπιβαίνειν edd. ἐπιβαίνειν MS. Statim πρόμων mendose MSS. sed egregie Mosq. ἀν δ' ἐπὶ κράνοις σχέθον πέτραν, si levem distinctionis errorem tolles. Editum est, ἀν δ' ἐπὶ κραναῇ σχεδὸν πέτρα. Recte σχέθον conjecit Casaubonus, cetera non tetigit. Verte, COLUMNÆ vero basi adamantina innixæ rupem capitulis sustinere. Eodem sensu vox occurrit

Iph. T. 51. Eustathius ad Iliad. H. p. 700, 64 = 582, 44. ἐπικρανόν. ὅπερ ἰστί κεφαλῇ κίονος. Cratino et Pindaro addamus Aristophanem, Ran. 1076. Οὐδ' οὐδ' εἰς ἤντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα. Sic cum semel corruptus esset locus, medicinam facere conati sunt librarii, alii δὲν, alii γὰρ addentes. Non vulgaris lectionis errores ambitiose ostendam, neque Invernizii ineptias exagitem; melius erit, verbo monere, veram lectionem a codice Ravennate servari; Οὐδ' οὐδ' οὐδέις ἤντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα. Vides tria loca, quæ in editionibus corrupta quidem erant, sed tam leviter corrupta, ut nihil emendatu planius unquam aut facilius fuerit. At, dices, participium ὦν subaudiri potest. Sane potest; ut Hippol. 234. et alibi; sed non ubi duo membra sententiæ ita, ut hic, conjunguntur. Exempla rem aptam facient. Aristoph. Plut. 751. Οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἡσπάζοντο. Vesp. 505. αἰρίαν ἔχω ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὦν, καὶ φρονῶν τυραννικά. Pac. 633. Ἄλλ' αὖ ὦν ἀνεν γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχυράς, Ἐβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας. 685. Ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὦν, τοῦτον τίως τὸν ἀνδρα περιέζωσται. Menander Stobæi LXX. p. 299. (sic male ed. Grot. pro 291.) "Ὅταν κίνης ὦν, καὶ γαμῖν τις ἐλόμενος, τὰ μετὰ γυναῖκος ἐπιδέχεται χρήματα, αὐτὸν διδῶσιν, οὐκ ἐκείνην λαμβάνει. Euripid. Androm. 499. Μητρὸς λεχίων, ὃς ὑπερθνήσκεις, οὐδὲν μετίχων, οὐδ' αἰτίος ὦν βασιλεύσιν. Ex horum locorum quocunque participium ὦν ejicies, durissimam certe, si non soloseam, orationem effeceris*. Er-

[* Eandem in struenda oratione concinnitatem studiosæ, ni fallor, sectantur scriptores posteriores, certe horum οἱ ἀκριβέστεροι. Diodorus Sic. xx. c. 62. προήγαγε τὴν στρατιάν, τῷ μὲν ἀριθμῷ βραχὺ λειπομένην τῶν ἐναντιῶν, τῇ δ' ἀρετῇ πολλὴν καταβεστέραν οὖσαν. ubi Wesselingius: "οὖσαν omittit Basil." fortasse recte addens: "neque necessaria vox est." Nam quantumvis Græci hanc structuram probent, non tamen aversantur alteram, quam Porsonus parum absuit quin soloseam diceret. Ipse Euripides Orest. 451. sq. ὁ Σπαρτιάτης Τυνάδρεως μελάμπλοκος, κοῦρῃ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος. 1590. sq. δῶμων δ' ἐπ' ἄκρων τοῦσδε περηγρομένους, εἶφος δ' ἡμῆς θυγατρὸς ἐπύθρουρον δῖρρ. Mod. 735. λόγους δὲ συμβάς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος. Homerus Il. X. 342. sq. ἡ νήσους ἐπισκοπος ἡμετέρρην, ἥ τινα συλήσων. — (Paulo ante 331. scrib. ἀλλὰ σέ φημι —: nam σὲ et ἄλλος ἀνὴρ inter se opponuntur.) Herodotus I. 60. μέγας δὲ ἀπὸ τεισέων πηχίων ἀπολείπονσα τρεῖς δακτύλους, καὶ ἄλλως εὐειδής. Ibid. 66. ἀδελφίδου μὲν ἰωωτοῦ, βασιλεύοντος δὲ Σπαρτηγέων. Dionysius Hal. A. R. IV. 73. μεγάλη καὶ εὐδαίμων καὶ πολλῶν ἀρχονσα ἀνθρώπων. SCHAEF.]

οὐκ ἤξιωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.
ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε, κάσθενεῖς ἴσως·

785

ravit ergo Valekenærius ad Herodot. i. 59. ὡς pro ὦν in Vespasum loco legens. Sed recte ὦν retinet Suidas vv. Et kai νῦν ἐγώ. Ξυνομήτης. recte utrobique τυραννικά habet pro τυραννίδα. Quid tamen si contendam, librarii errore πρῶτα pro πρώτος scriptum his turbis occasionem dedisse? Certe nihil proclivius, quam a pro ος scribi. Cum enim sigma hoc fere signo c exprimitur, manifestum est, si o et c coaluerint, figuram τῷ a non dissimilem effectum iri. In Homer. Odys. A. 157. πρῶτα, τὸν in textu habet MS. Harl. 5674. et pro varia lectione πρώτος ὦν habet suprascriptum. In hac fabula supra 546. tali modo στρατός exaravit M. ut prima facie cuivis στρατὰ videatur. In Scholiis ad Aristoph. Nub. 508. habent Aldus et Junta ἐξ ὑποβόργα νινος, quod in ὑποβόργος mutavit Gelenius. Clemens Alexandr. Quis dives εὐδοῦται, p. 940, 44. ἀμέλει ὁ πάντα τὰ τοῦ νόμου πληρώσας ἐκ νέότητος, καὶ τὰ ὑπέρογκα φρουράμενος, ἐν τούτῳ πραθῆναι τοῖς ὅλοις οὐ δεδύνηται, τὸ τοῦ σωτήρος ἐξαιρετον, ἵνα λάβῃ ζωὴν αἰώνιον, ἣν ἐπόθει. Quid est istuc πραθῆναι! Vertunt acquirere. Muta A in OΞ, et lege προσθῆναι. Si quis erit, qui πραθῆναι τοῖς ὅλοις interpretetur, sequæ suæque omnia vendere, tantum dicam eam interpretationem mihi coactam et contortam videri. Addamus Pausaniam, VIII. 25. p. 651. καθότι δὲ αὐτὸς ὁ Λάδων ἐκίδωσιν ἐς τὸν Ἄλφειόν, Κοράκων ὀνόμασται Νᾶσος. Οἱ δὲ ἡγνται τὴν Ἐνίστην καὶ Στρατὶν τε καὶ Ῥίπην τὰς ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου κατελεγεμένας γενέσθαι νήσους ποτὲ ἐν τῷ Λάδωνι ὑπὸ ἀνθρώπων οἰκουμένας· ὧ οἱ πεπιστευκότις μάταια ἴστωσαν. Quod coniecit Sylburgius pro ὧ οἱ π. edidit Facius e codice Mosquensi, δ οἱ π. Neutrum recte; utrumque enim corruptum est ex ὅσοι. At vero, si ita lege, quæ erit verborum constructio, quæ sententia? Nulla. Ὅσοι enim hic delendum et supra pro οἱ substituendum, ut totus locus ita legatur: — κοράκων ὀνόμασται νᾶσος. ὅσοι δὲ ἡγνται — οἰκουμένας, πεπιστευκότις μάταια ἴστωσαν. Primus scilicet librarius cum οἱ exarasset, duabus literis, quæ bis ponendæ erant, semel tantum, ut fit, positis, errorem ipse suum in margine statim correxerat, ascripto ὅσοι. Secundus autem librarius dupliciter erravit: nam et

hanc vocem pro additamento, non pro correctione, habuit; et in sedem non suam forte temere intulit. Deinde alii duo librarii, alter in δ οἱ, alter in ὧ οἱ, depravarunt. Sic autem dedisse Pausaniam, ex ipso Pausania clare patebit. v. 12. p. 404. Ὅσοι δὲ ἀνθρώπων τὰ διὰ τοῦ στόματος ἐς τὸ ἐκτὸς [add. τοῖς. SCHAEFF.] ἐλέφασιν ἐξίσχοντα δόδοντας τῶν θηρίων εἶναι, καὶ οὐ κέρτα ἡγνται, τούτοις ἐστὶν ἀπιδεῖν μὲν ἐς τὰς ἄλκας. VI. 13. p. 482. Εὐθείας μὲν δὴ μετέχουσι καὶ ὅσοι Χίονιν αὐτὸν ἀναθεῖναι τὴν στήλην, ἀλλ' οὐ λακταμογνίων ἡγνται τὸ δημόσιον. Paullo ante in hoc ipso capite VIII. 25. Ὅσοι δὲ Θέμιδος, καὶ οὐ Δήμητρος τῆς Λουσίας, τὸ ἀγαλμα εἶναι νομίζουσι, μάταια ἴστωσαν ὑπειληφότες. In Athenæi Dionysio IX. p. 381. D. Ἰχθύς ἀδρὸς πάρεστι ταῦτός· ἐστὶ σός, præclaram Grotii emendationem, τάντός ἐστι σά, confirmavit MS. Venetus. Satis diu me tenuit hæc disputatio, necdum tamen discedere licet. Potest enim aliquis eorum, Οἱστισιν ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντός ὁμοίως, Ὅρθως δ' ἀντιλέγειν οὐκίτι τοῦτ' ἐν ἔθει, defendere τυγχάνειν pro εἶναι in Aristophane simpliciter positum; cui respondeo, primum hoc non licere ex emendatione contra omnes codices in textum inferre; deinde unum tantummodo locum (Euripid. Andr. 1116.) protulit vir loco et doctrina illustris, Baro Locella, ad Xenophontem Ephesium, IV. p. 93, 6. nam in loco Sophoclis Aj. iungenda sunt τυγχάνει στάζων. Cæd. C. 1490. ἡνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμεν male cepere interpretes. Sensus est, quam promisi, si ipse a Theseo id quod peterem consequeretur. Loca Libanii et Herodiani nihil ad nos; e Platonis verbis facillime elabi poterat ὦν et δν, post similem præsertim terminationem; quocirca recte puto ὦν addidisse Fischerum in Apolog. Socratis; in Republ. II. p. 369. B. HSt. addendum puto et sieubi aliud quid ejusmodi occurrit, cum nihil hoc participio facilius omittatur. Recte editur in Theæteto p. 151. F. γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει δν, sed citantes Suidas v. Ἀνεμιαῖον, et Scholiastes ad Aristoph. Av. 696. participium omittunt. Restat locus Aristophanis Eccles. 1137. Καὶ τῶν θεατῶν εἰ τις ἐννοῦς τυγχάνει. Sed ibi legendum, Καὶ τῶν θεατῶν ὦν τις ἐννοῦς τυγχάνει, quæ verba iisdem sedibus po-

ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χῶ κείνων κρατῶν
νόμος. νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγοῦμεθα,
καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὠρισμένοι.
ὃς εἰς σ' ἀνελθὼν, εἰ διαφθαρήσεται, 790
καὶ μὴ δίκην δώσουσιν, οἵτινες ξένους
κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχροῦ θέμενος, αἰδέσθητί με.
οἴκτειρον ἡμᾶς, ὥς γραφεύς τ' ἀπυσταθεῖς 795

sita reperiuntur Plut. 33. Τὸν δ' ὦν, ὅσπερ ὦν μόνος μοι τυγχάνει. Facile autem kai in kai mutari, facillime ὦν excidere potuit. Quid igitur versu Euripideo, τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις, facimus! Equidem, si ποιητικῶς ἀδείξω tribuendum et condonandum putabis, non intercedam; si tamen ab ejus ætatis consuetudine prorsus alienum esse statues, per me legere poteris, ἐνυχε δ' ὦν ἐν ἐμπύροις. (Sed vide J. N. Dawesii Epistolam in Addendis*). In Æschyli Choëph. 112. καὶ pro kai recte, sed frustra emendat Canterus; sic enim tres editiones quæ Stephanicam præcesserant.

783. ὅσον MSS. nonnulli. [καὶ λαβὼν προμηθίαν, εἰ ubi curam s. tutelam Polydori in se suscepit. Sic Alcest. 1057. ἐγὼ δὲ σὺν προμηθίαν ἔχω, ego tuo tui providam curam gero. Eodem modo vers. hunc explicat Herm. Cf. Valcken. ad Phœniss. p. 496. LANG.— λαβὼν προμηθίαν vix aliter interpretis, nisi hoc modo: *quum magna cura observantiaque cultus sit a nobis.* PRUGK.—An verba sic accipienda: *τυχῶν ὅσων*

δαὶ εἰς τὸν παρόντα χρόνον, καὶ εἰς τὸν ἰσόμενον εὐρὺν ἡμᾶς προμηθεομένους! Sed verior scriptura προθυμίαν (i. e. κηδεμονίαν), quam Herm. reposuit. JACOBS.]

787. Respicere Euripidem ad Pindari dictum, νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, monet Wytenbachius in Biblioth. Crit. Vol. I. Part. iv. p. 35.

788. θεὸς ἡγήσθαι dixit etiam Noster, Bacch. 1327. Electr. 587. Aristophanes, Eq. 32. Βρίτας; τὸ ποῖον ἱερόν; ἡγεῖ γὰρ θεοὺς;

[790. εἰς σ' ἀνελθὼν, quod ad te pertinet s. per te si violabitur. Suppl. εἰς ἐμ' ἐλθὼν, per me. ubi εἰς i. q. h. i. ἀνά. LANG.]

793. Hunc versum etiam adhibuit Euripides in incerto dramate apud Stobæum, ed. Grot. p. 165.

795. Ejicere hunc versum et deinde legere vult ἰδοῦ τε Wytenbachius p. 36. Male.† ἰδοῦ με habent omnes MSS. et Eustathius. ἀνάθροισον quod habent M. R. prave scriptum est etiam in Eustathio ad Iliad. I. p. 752, 4=653, 5. Supra etiam 673. ἀθροισον M. Mosq. 4.

[* Minus caute Porsonus, cautissimus ille alioqui, probat Phrynichi præceptum illud p. 120. οἱ ἀμειλῆς οὕτω λέγουσι, φίλος σοι τυγχάνω, ἐχθρὸς μοι τυγχάνεις· δεῖ δὲ τῷ ῥήματι τὸ ὦν προστιθέναι, φίλος μοι τυγχάνεις ὦν, ἐχθρὸς μοι τυγχάνεις ὦν· οὕτω γὰρ οἱ ἀρχαῖοι ἐχρήσαντο. Non meminerat Sophoclei loci Electr. 46. ὁ γὰρ Μένιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Unde factum, ut Aristoph. Eccles. 1137. et Eurip. Andr. 1116. sine caussa et justo audacius mutaret, Sophoclei autem Ajacis v. 9. τυγχάνει στάζων conjungeret, quæ ratio a nexu loci aliena esse videtur. ΕΡΕΥΡΑΔΤ. Cum illo loco Eurip. Andr. recte componas quod in nostra tragedia legitur v. 957. ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ'· neque enim Porsono assentior, cui hic versus spuris videtur. Add. Lobeck. ad Phrynich. p. 277. SCHÆEF.]

[† Conf. Lucian. T. I. p. 702. ταῦτ' οὖν συνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἰ τις ἀποστάς, [f. add. καὶ] ἀκριβῶς κατανεοηκῶς αὐτοῖς ἐτραγῳθεῖ καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Anonymus Hecubæ Ammonis exemplo, quo olim utebar, adscripsit hæc: “ἦν μὲν πάννυ ἐγγύθεν σκοπῶμεν τι, καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβῆς διαγιγνώσκομεν” ἦν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὐ καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. Lucian. Imag. T. II. p. 491. Senec. Nat. Quæst. [L. I.] c. v.” SCHÆEF.]

ἰδοῦ με, κἀνάθρησον οἷ ἔχω κακά.
 τύραννος ἦν ποτ'· ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν·
 εὐπαις ποτ' οὔσα, νῦν δὲ γραῦς, ἅπαις θ' ἅμα,
 ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.
 οἶμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα; 800
 ἔοικα πράξειν οὐδέν· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
 τί δῆτα θνητοὶ τᾶλλα μὲν μαθήματα
 μοχθοῦμεν, ὥς χρη, πάντα, καὶ μαστεύομεν,
 πειθῶ δὲ, τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,
 οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν, 805
 μισθοὺς διδόντες, μανθάνειν, ἴν' ἧ ποτὲ
 πείθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
 πῶς οὖν ἔτ' ἂν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
 οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσὶ μοι·
 αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι· 810
 καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκονθ' ὀρῶ.
 καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
 Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.

800. "An legendum ποῖ μετεξάγεις; Quamquam corripitur syllaba, licet μ' pro μοι ponatur," inquit Musgravius. Imo μ' pro με ponitur. Sensus esse videtur; Quo meum pedem subducis, i. e. quo me cogis te sequi? Nempe Agamemnon, Hecubæ nolens annuere, nec tamen palam negare ausus, pedetentim a scena recedere conatur. Duplex accusativus neminem offendet, nisi qui in Atticis poetis hospes sit. Exemplis tamen a Brunckio allatis, ad Æschyl. Theb. 836. et alibi, unum adde, Aristoph. Thesm. 491. Στροφήος μ' ἔχει τὴν γαστέρα. [Fraudem facit similitudo loci Sophoclei Ed. Col. 113. σιγήσομαι τε καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα Κρύψον: qui quidem posset comparari, si sensus esset is, quem tribuit Euripidis verbis Porsonus. Quæ explicatio neminem fugit quam sit contorta ac longe quæsit. ὑπεξάγειν πόδα dixisse videtur Euripides pro vulgari φεύγειν, cui accusativus ex more adjungitur, ut aliis similibus. Lucian. Tox. § 36. ὑποχωροῦμεν ἐπιόντας. Demosth. adv. Androt. § 76. p. 617. R. εἰσφύρων δ' ἐκ τῶν ἰδίων οὐδένα πώποτε κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. Mu-

sonius Stobæi Floril. Vol. II. p. 16. τὰ μὲν ἀληθῶς κακὰ πάσῃ μηχανῇ ἐκτρέψασθαι. Cf. Lobeck. ad Soph. Aj. 82. p. 231. PFLUGK.]

804. Hunc locum in animo habuisse videtur Quintilianus I. 12. 18. *illam (ut ait non ignobilis tragicus) reginam rerum orationem*. Non hunc locum, sed Ciceronis de Oratore II. 44. in animo habuit Quintilianus; Cicero autem a Pacuviana Hermione sumsit, *O flez anima atque omnium regina rerum oratio*. Et Ciceronis et Pacuvii verba citat Nonius v. *Flez anima*. Nostrum respexit Pacuvius. *Hæc pro O MS.*

[806. Junge ἐς τέλος μανθάνειν, *perfecte*, consummate discere. Iph. A. 161. θνητῶν δ' ὁλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς. PFLUGK.]

809. οἱ μὲν γὰρ ὄντες παῖδες M. N. R. quæ notabilis lectio. Mox 810. ἐπ' ἐχθροῖς G. et 812. μὲν omittunt quidam. Non male legeretur γε.

[810. ἐπ' αἰσχροῖς. Ita ut indigna pristina fortuna patienda sint. Iph. A. 29. οὐκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐόντεσσι ἀγαθοῖς, Ἀγάμεμνον, Ἀτρεΐδης. PFLUGK.]

πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
 ἡ φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες. 815
 ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δέλξεις, ἀναξ,
 ἡ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
 χάριν τιν' ἔξει παῖς ἐμὴ, κείνης δ' ἐγώ ;
 ἐκ τοῦ σκότου γὰρ, τῶν τε νυκτέρων πάνν
 φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις. 820
 ἄκουε δὴ νῦν. τὸν θανόντα τόνδ' ὀρᾷς ;
 τοῦτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεστήν σέθεν
 δράσεις. ἐνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.
 εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
 καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει, 825
 ἡ Δαιδάλου τέχναισιν, ἡ θεῶν τινός,
 ὥς πάνθ' ὁμαρτῇ σὼν ἔχοιτο γουνάτων,
 κλάοντ', ἐπισκῆπτοντα παντοίους λόγους.

814. σῶσι πλευρῶς Ald. et edd. Sed neutrum habet MSS. Leid. teste Valeknaerio, Brunckii membranæ et alter MS. a prima manu. Sic etiam K. Αὐτ σοῖσι aut πλευροῖς alii, retinentes hi πλευραῖς, illi σῶσι. In Sophoclis Ajac. 1253. vulgo Μίγας δὲ πλευράς βοῶς. MSS. plures πλευράν. Sed recte MS. apud Brunckium, Stobæus, et Eustathius ad Od. E. p. 1524, 51=208, 51. habent πλευρά.

816. Hunc locum citans Scholiastes ad Sophoclis Ajac. 520. hac nota perstringit ; ὁ δὲ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἐκάβην λίσσαν. Sed hac re nihil offensus Ennius vertit ; Quæ tibi in conubio verecunde et modice morem gerit, apud Nonium in v. modicus. [Talia in veterum scriptis e nostro sensu non judicanda sunt : plurima enim de hoc genere illi graviter scripserunt, quæ recentiorum humanitas an elegantia morum exhorrescat. Conf. Xenoph. Sympos. extr. SCHÆF.]

818. κείνης δ' ἐγώ, Ald. et, ut puto, omnes MSS. Sed edidit Brunckius, κείνης δὲ σύ, vereor ne μαστροπικώτατα.

819. Edidit Aldus ; Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλὰ χάρις unde Reiskius et Tyrwhittus legunt ὁμοῦται sed omnes fere MSS. habent ut edidi. πάντων pro πάνν habet codex Brunckii, unde ille edidit—τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς Φ. μ. γ. πάντως χάρις. Pro πάνν

navult Musgravius ὁμοῦ ex Ald. Ceterum σκότου ut magis Atticum dedi ex Brunckii membr. E. et Mosq. 3. βροτοῖς bis M. alterum pro πάνν. Pro πάνν habet βροτοῖς N. et pro βροτοῖς mox θνητοῖς. Non valde usitata tragicis est vox πάνν occurrit tamen apud Sophoclem (Ed. C. 144. Philoct. 650. Æschylum Pers. 929. Agam. 1465. Choëph. 861.

[824. εἰ. Utinam. Soph. (Ed. T. 863. εἰ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὐσεπτον ἀγγείαν λόγων. Eur. Suppl. 620. ποτανὸν εἰ μὲ τις θεῶν κτίσαι. Helen. 1478. δι' αἶρος εἰ ποτανοὶ γενοίμεσθα Λίβυες οἰωνοί. PFLUGK.]

825. Pro κόμαισι primo κόραισι, deinde κνήμαισι conjicit Musgravius. Accuratio oppositio esset, si legeremus κώλοισι. Sed cum omnes MSS. et edd. tum Etymologus M. p. 26, 54. et Tzetzes Chil. i. 515. vulgatam lectionem confirmant. Est et alia ratio, quæ κόραισιν excludat. Primo optat Hecuba vocem habere in iis partibus, quæ natura vocem non habent ; deinde ut partes istæ simul fiant et loquantur. At κόραι, cum natura ad flendum aptæ sint, ab hac enumeratione abesse debent. [Adde quod κόμαισι est significantissimum : sunt enim πολλαί. Orest. 543. σὴν ταρβῶ τριχα. SCHÆF.]

827. ἔχοιντο A. Aug. 2. 3. Cant. J. H. L. Mosq. 2. 3. N. Vide infra ad 1141.

- ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἑλλησιν φάος,
πιθοῦ, παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβυτίδι 830
τιμωρόν, εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως.
ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.
- ΧΟ. δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ,
καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν, 835
φίλους τιθέντες τοὺς γε πολεμιωτάτους,
ἐχθρούς τε, τοὺς πρὶν εὖμενεῖς, ποιοῦμενοι.
- ΑΓ. ἐγὼ σέ, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας σέθεν,
Ἐκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἵκεσίαν, ἔχω,
καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὐνεκ', ἀνόσιον ξένον, 840
καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην,
εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς,
στρατῶ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
Θρηῆκης ἄνακτι τόνδε βουλευῆσαι φόνον.
ἔστιν γὰρ ᾗ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι. 845
τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατὸς,

830. *πάρασχε* Ald. et MSS. quod temere barbarum vocat Brunnkii, cum sit analogiæ regulis consentaneum. Non valde usitatum esse fateor; occurrit tamen *κάρασχε* in Herc. Fur. 1211. Sed vide ad Orest. 1330. Infra 863. *ἐπίσχ* Aug. 3.

[834—837. *δεινόν γε, θνητοῖς, &c.* *Mirum est, ut omnia (præter spem) hominibus accidunt, et ut leges fatales (νόμοι) necessitudines hominum (ἀνάγκας) definiunt, amicos reddentes inimicissimos, et inimicissimos, qui antea benevoli fuerunt.* Agamemnon, antea hostis, factus est Hecubæ amicus, et Polymestor, antea amicissimus, conversus est in hostem. Sic Ammon et bene puto. *Νόμοι*, in genere *lex*, significare posse *fatum*, s. id quod nos dicimus *casum*, per se quisque facile concedet; *ἀνάγκαι* vero *necessitudines* sunt. LANG.]

835. οἱ χρόνοι ex conjectura Musgravi edidit Brunnkii.

838. *ἔγωγε* N. R. non male.

[839. δι' οἴκτου—ἔχω. I. e. οἰκτεῖρω. Suppl. 194. δι' οἴκτου τὰς ἐμὰς λαβεῖν τύχας. Iph. T. 683. ταῦτ' οὖν φοβούμαι

καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω. Cf. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 183. ΠFLUGK.]

[841. Offendit primo ad aspectu demonstrativum *τήνδε*, quum Hecuba de certo supplicii genere nondum locuta sit. Ammon *τήνδε* accipit pro simplici *τῇν*. Facilis quidem esset τοῦ *τήνδε* in *τόνδε* mutatio, (*ἀνόσιον ξένον τόνδε*) sed redit v. 844. *τόνδε φόνον*. Est igitur *τήνδε* explicandum: *hanc, quam in animo habes, pœnam*; et quum Agamemnon dicit v. 844. *τόνδε φόνον*, e sua ipsius ibi sententia loqui cogitandus est. Liceret tamen scribere *τόνδε*, si v. 844. ut suspicatur Herm. legeremus τῶδε pro *τόνδε*. LANG.]

842. Ald. *φανείην γ' ὥστε σοι καλῶς ἔχειν*. *φανείη* membr. Brunnkii codex et Mosq. 3. cum aliis. *σοί τ' ἔχειν καλῶς* plerique MSS. In Sophoclis Aj. 313. facillimam emendationem *φανείη* pro *φανείην* prætervidere viri docti, quam tamen adsumere potuerat e MS. Brunnk. *φανείην* contra linguam et metrum est, *φανοίην* contra linguam. [*ὥστε σοι καλῶς ἔχειν* verum puto. Sic structura verborum complanatur. SCHAEF.]

846. φίλον Aldus. φίλιον Lib. P. ut H 2

τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρόν· εἰ δὲ σοὶ φίλος
 ὁδ' ἔστι, χωρὶς τοῦτο, κοῦ κοινὸν στρατῷ.
 πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὥς θέλοντα μὲν μ' ἔχεις
 σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι, 850
 βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.

EK. φεῦ. οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.
 ἡ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἡ τύχης,
 ἡ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἡ νόμων γραφαὶ
 εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις. 855
 ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄγλῳ πλέον νέμεις,
 ἐγὼ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.
 ξύνισθι μὲν γὰρ, ἣν τι βουλευσῶ κακὸν
 τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· συνδράσῃς δὲ μή.
 ἣν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἡ πικουρία, 860
 πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηκὸς οἷα πείσεται,
 φανῇ τις, εἴργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
 τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

ΑΓ. πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα, φάσγανον χερὶ
 λαβοῦσα γραίᾳ, φῶτα βάρβαρον κτενεῖς, 865
 ἡ φαρμάκοισιν, ἡ πικουρίᾳ τίνι;

τίς σοι ξυνέσται χεῖρ; πόθεν κτήσει φίλους;

EK. στέγαι κεκεύθασ' αἶδε Τρῳάδων ὄχλον.

ΑΓ. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν;

EK. ξὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι. 870

timide coniecit Barnesius. Idem mendum in Ald. infra 921.

852. οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν Aristot. Rhet. II. 21. Μοχ πόλεως multi MSS. solenni errore. Arrian. in Epictet. II. 13. Οὐκ ἔστι δ' ἐν σοὶ πόλεος ἡγεμὼν ἀνὴρ. Versus est senarius. Ibi vulgatum πόλεως in levem errorem induxit Uptonum.

[862. μὴ δοκῶν, scil. εἴργειν, dissimulans mea gratia te eos arceri. Med. 67. ἡκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν. Iph. T. 956. ἤλγουν δὲ σιγῇ κάδοκουν οὐκ εἰδέναι. PFLUGK.]

[863. Malim cum Reiskio sic interpungere: τὰ δ' ἄλλα, θάρσει, πάντ' ἐγὼ

θήσω καλῶς. SCHAEF.]

868. κεκεύθουσ' MSS. quidam; quod, si Graecum est, est Doricum.

870. φονία. Ultimam hujus vocis, quae ex grammaticorum monito produci debebat, ter corripit Euripides, hic et Electr. 599, 763. quibus addit Piersonus ad Mœrin p. 192. Euphionem apud Athenæum XI. p. 503. A. Addo ipse Philemonem ibid. VII. p. 307. E. ubi κεστρί' ὁππὶν occurrit; vocalis enim elidi non posset, nisi corripetur. [V. Draco p. 115. Correptio ex Ionica dialecto in Atticam videtur transiisse. SCHAEF.]

ΑΓ. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος ;

ΕΚ. δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δόλῳ τε δύσμαχον.

ΑΓ. δεινόν· τὸ μέντοι θῆλιν μέμφομαι γένος.

ΕΚ. τί δ' ; οὐ γυναιῖκες εἶλον Αἰγύπτου τέκνα,
καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξώκισαν ; 875

ἀλλ' ὥς γενέσθω. τόνδε μὲν μέθες λόγον·
πέμψον δέ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
γυναῖκα. καὶ σὺ, Θρηκί πλαθεῖσα ξένῳ,
λέξον· καλεῖ σ' ἄνασσα δὴ ποτ' Ἰλίου

Ἑκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος, 880

καὶ παῖδας, ὥς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους

τοὺς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς

Πολυξένης ἐπίσχες, Ἀγάμεμνον, τάφον,

ὥς τῷδ' ἀδελφῷ πλησίον μιᾷ φλογί,

δισσῇ μερίμνῃ μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί. 885

ΑΓ. ἔσται τάδ' οὕτω. καὶ γὰρ, εἰ μὲν ἦν στρατῷ

πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·

νῦν δ', οὐ γὰρ ἦσ' οὐρίους πνοᾶς θεὸς,

μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὀρῶντας ἥσυχον.

γένοιτο δ' εὖ πως· πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε, 890

ἰδίᾳ θ' ἐκάστω, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν

κακὸν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρηστὸν εὐτυχεῖν.

ΧΟ. σὺ μὲν, ὦ πατρίς Ἰλιάς, στροφὴ ἄ.

τῶν ἀπορθήτων πόλις

οὐκέτι λέξει· τοῖον Ἑλ-

895

876. γενίσθαι τόνδ' ἔμοι Ald. γενέσθω edidit Brunckius ex membr. τόνδε μὲν fere omnes MSS. Per ellipsin fortasse defendi posset lectio vulgata, sed, quoniam et alibi variatur, Iph. T. 807. Troad. 727. γενέσθω nunc admisi.

878. πλαθεῖσα Ald. et MSS. Sed altera forma, quæ alibi apud Euripidem occurrit, melior videtur, et ita Brunckius.

885. δισσῇ μερίμνῃ Ald. [φλογί—κρυφθῆτον χθονί. Compares cum prosaico θάπτειν πυρὶ s. διὰ πυρός, de quo v. Hemsterh. ad Xenoph. Eph. p. 238. Peerlk. SCHAEFER.]

888. ούρίας Aldus et plerique MSS. ούρίους Brunckii membr. Mosq. 2. Supra 886. ἔστω τάδ' Paraphrastes. ἔστιν pro ἔσται male Iph. A. 1039. ἔστω Soph. Phil. 893. ubi Brunckius recte ex Aldo ἔσται.

895. τοῖονδ' Aldus et MSS. Sed δ' deleuit Kingius. [λίξει. Passive, ut apud Soph. CEd. Col. 1186. ἀ μὴ σοι ξυμφέροντα λίζεται. Nostri Alc. 322. ἀλλ' αὐτίκ' ἐν τοῖς οὐκέτ' οὐσι λίξομαι, et semper apud Tragicos, monente Porsono ad Hecub. 279. Quamquam, si Schaeferum audias Appar. ad Demosth. T. I. p. 500. genuina. hæc est simplicium

λάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει,
 δορι δὴ, δορι πέρσαν.
 ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
 πύργων, κατὰ δ' αἰθάλων
 κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι, 900
 τάλαιν'· οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.
 μεσονύκτιος ὠλλύμαν, ἀντιστρ. ἀ.
 ἥμος ἐκ δέλπνων ὕπνος
 ἡδὺς ἐπ' ὅσσοις κίδναται.
 μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χοροποιῶν 905
 θυσιᾶν καταπαύσας,
 πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
 ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ,
 ναύταν οὐκέθ' ὀρῶν ὕμιλον
 Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα. 910
 ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις στροφῇ β'.
 μίτραισιν ἐρρύθμιζόμεν,
 χρυσέων ἐνόπτρων
 λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς,

passivi futurorum forma, et falluntur, si
 qui aut hoc aut alia ejusdem generis
 futura medii esse existimant. — τοῖον
 Ἑλλάνων νέφος. De sententiarum co-
 pulandarum ratione monitum est ad
 Med. v. 716. Andr. 1073. οὐκ ἔστι σοι
 παῖς παιδός, ὡς μάθης, γέρον Πηλεῦ·
 τοιάσδε φασγάνων πληγὰς ἔχει. Νέφος
 de multitudine posuit Homer. Il. δ. 274.
 ἄμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν. cf. π. 66.
 ρ. 243. Eur. Phœn. 257. Jacobs. ad Anth.
 Gr. i. l. p. 233. PFLUGK.]

896. καλύπτει Ald. κρύπτει Brunckii
 membr. E. K. M. N. R.

899. αἰθάλων al. αἰθάλων καπνοῦ Ald.
 et multi MSS. καπνοῦ omittit K. et ex
 emend. Mosq. 4.

900. οἰκτροτάτα Ald. et MSS. Qui-
 dam οἰκτροτάταν. nominativum G. J. ut
 ex A. P. dedit Musgravius.

904. σκίδναται M. N. Mosq. duo.
 Aneeps de hoc judicium; sed nemo du-
 bitare possit, quin κίδνατο male ediderit
 Kingius. Virgil. Æn. ii. 268. Tempus
 erat, quo prima quies mortalibus ægris In-
 cipit, et dono Divom gratissima serpit.

[905. μολπᾶν δ' ἄπο. Præpositio

abundat. El. 1108. νεογνῶν ἐκ τόκων
 πεπανμένη. cf. ad Med. 46. — κατα-
 παύσας. Activum pro medio. Hom.
 Od. δ. 659. παῦσαν αἰθλῶν. Eurip.
 Hel. 1336. ἔπαυσε πόνων. Ion. 522.
 παῦε. Heracl. 732. ἔπαυε. cf. Eubul.
 ap. Athen. xiv. p. 622. F. Matth. Gr.
 § 496. 5. PFLUGK.]

906. θυσιᾶν MSS. quidam. θυσιῶν
 Ald. χαροποιὸν θυσιᾶν ex prima membr.
 lectione Brunckius, χαροποιῶν Ald. sed
 C. a m. pr. ut edidi. Vide ad Phœnissa.
 800.

909. ναυτᾶν Valckenærius, quod mi-
 nus poeticum est; imo "metro refraga-
 tur," si Ammonio credimus!

910. Ald. et MSS. ἐμβεβαῶτα.

911. ἐγὼ δὲ τοι MSS. non pauci con-
 tra metrum.

913. ἐνόπτρων Eustath. ad Il. H. p.
 690, 41 = 568, 20.

914. εἰς Ald. MSS. quidam et edd. ἐς
 contra metrum. [ἀτέρμονας consensus
 Schol. et Eustath. ad Il. η. p. 690, 41.
 explicant κυκλοτερεῖς, in quo acquiescen-
 dum videtur. Χρύσεια ἐνοπτρα comme-
 morat etiam Troad. 1107. PFLUGK.—

ἐπιδέμνιον ὥς πέσοιμ' ἐς εὐνάν. 915
 ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·
 κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστν Τροί-
 ας τόδ'· ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε
 δὴ, πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν
 πέρσαντες, ἤξετ' οἴκους; 920
 λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος ἀντιστρ. β'.
 λιποῦσα, Δωρὶς ὥς κόρα,
 σεμνὰν προσίζουσ',
 οὐκ ἦνυσ', Ἄρτεμιν, ἃ τλάμων·
 ἄγομαι δὲ, θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν 925
 τὸν ἐμόν, ἄλιον ἐπὶ πέλαγος,
 πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ
 νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα,
 καί μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος, 929
 τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει· [φδός.
 τὰν τοῖν Διοσκούροις Ἑλέναν κάσιν, Ἰ- ἐπ-
 δαῖόν τε βούταν αἰνόπαριν, κατάρρα
 διδοῦσ', ἐπεὶ με
 γᾶς ἐκ πατρώας ἀπώλεσεν
 ἐξέφικσέν τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ' 935
 ἀλάστορός τις οἰζύς·
 ἂν μήτε πέλαγος ἄλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
 μήτε πατρῶν ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

ἀτέρμων, *infinitus*, i. e. *sine fine*, s. *fundamento carens*, quæ est natura speculi. *ἀτέρμονας ἐς αὐγὰς ἐνόπτρων* pro *ἐς αὐγὰς ἀτερμόνων ἐνόπτρων* (per enallagen). *Herm.* in notis *ἀτέρμονας αὐγὰς ingentem splendorem* interpretatur. Aliter *Stägerus*, quem vide. LANG.]

915. *Levissima menda tamdiu servari non debebat, ἐπιδέμνιος. Lege ἐπιδέμνιον, et verte, torum vestibus stratum.*

919. Ἰλιάδος Ald. Ἰλιάδα omnes fere MSS. et Eustath. ad *Iliad. B. p. 206, 13 = 166, 14. Proöm. p. 5, 21 = 4, 18.*

920. ἤξετ' ἐς οἴκους Ald. et MSS. Præpositionem recte deleverunt viri docti.

921. φίλα Ald. et multi MSS. ut falli putem Kingium, cum ait, se ex cunctis

codicibus edidisse φίλια, quanquam ita quoque satis multi.

[923. sq. σεμνὰν — Ἄρτεμιν. Hæc, interpunctione deleta, arcte jungenda videntur, ut ἦνυσ' sit i. q. *ἐφθασα. currens ad aram Dianæ non præverti, sed inter currendum capta et abducta sum* etc. SCHÆF. — οὐκ ἦνυσσα, *nihil effecti*. LANG.]

931. Διοσκούροις Brunckius ex membr. Ald. et ceteri Διοσκούροις.

[935. ἐξέφικσέν τ' οἴκων. Vulgaris hæc constructio. Insolentior supra 875. SCHÆF.]

936. οἰζύς scripsi, ut semper Attici, non οἰζύς.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

- ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, Πρίαμε, φιλτάτη δὲ σὺ,
 Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν, 940
 τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
 φεῦ. οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστόν, οὔτ' εὐδοξία,
 οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς.
 φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσσω,
 ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὥς ἀγνωσίᾳ 945
 σέβωμεν αὐτούς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
 θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν;
 σὺ δ' εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
 σχέξ' τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρηγκῆς ὄροις
 ἄπων, ὅτ' ἤλθες δεῦρ'. ἐπεὶ δ' ἀφικόμην, 950
 ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἶρουτί μοι
 εἰς ταυτὸν ἦδε συμπιτνεῖ δμῶϊς σέθεν,
 λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.
 ΕΚ. αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
 Πολυμήστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς. 955
 ὅτῃ γὰρ ὦφθην εὐτυχοῦσ', αἰδῶς μ' ἔχει,
 ἐν τῷδε πότμῃ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,

941. ἔκγονον MSS. pars, ut fere semper in similibus.

944. αὐθ' οἱ θεοὶ Ald. et MSS. Sed recte Hermannus deleuit articulum.

945. ὥς ἀν ἀγνωσία MSS. non pauci. Harl. etiam pejus, ὥς ἀν ἀναγνωσία.

[947. προκόπτοντ', nihil promoventem et tanquam ad finem malorum progredientem. Alc. 1079. τί δ' ἀν προκόπτοις, εἰ θέλεις αἰετίνευν; Hipp. 23. τὰ πολλὰ δὲ Πάλαι προκόνασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.—εἰς πρόσθεν attigit de praepositionum cum adverbis copulatione agens Lobeck. ad Phryn. p. 48. ΠΕΛΟΥΚ.]

950. ἐπεὶ γ' edd. quaedam. ἐπεὶ δ' Ald. et MSS.

951. Singularis lectio in G. ἔλκοντι μοι.

957. Hic versus spurius videtur. Tolerabilior paullo videretur, si aut post 958. poneretur, aut hic legeretur κὰν pro ἐν, ibi οὐκ pro κούκ. [Partici-

pium τυγχάνουσα, si quid constructio verborum postulaverit quærimus, non recte conjungi potest cum illis αἰδῶς μ' ἔχει: requirebatur enim τυγχάνουσαν. Sed quod ipsum per se vitiosum videatur necesse est, culpa vacat propter vim consuetudinis. Etenim latissime patet in Græca syntaxi illa ratio, ut similis significationis loquutiones inter se permisceantur, neque magis ad id, quod grammatica ratio postulabat, quam quod mente complectuntur, structuram verborum scriptores accommodent. Sic hoc loco nominativum posuit Euripides, plane illum convenientem non cum eo, quod expressit, αἰδῶς μ' ἔχει, sed cum illo, quod cogitavit, αἰδοῦμαι. Ejusdem generis est locus Hippolyti, quem ad v. 947. adscripsi; et Cycl. 330. Δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν ἐμὸν καὶ πῦρ ἀναίθων, χιόνος οὐδὲν μοι μέλει, quod est idem ac si dixisset οὐδὲν φροντίζω. Lucianus

κοῦκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.

ἄλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,

Πολυμήστορ· ἄλλως δ' αἰτιόν τι καὶ νόμος, 960

γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.

ΠΟ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. ἀλλὰ τίς χρεῖα σ' ἐμοῦ ;

τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα ;

ΕΚ. ἴδιον ἐμαντῆς δὴ τι πρὸς σέ βούλομαι,
καὶ παῖδας εἰπεῖν σοῦς· ὁπάονας δέ μοι 965

χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων.

ΠΟ. χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἦδ' ἐρημία.

φίλη μὲν εἶ σὺ, προσφιλές δέ μοι τόδε

στράτευμ' Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σε χρῆ,

τί χρῆ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ 970

φίλοις ἐπαρκεῖν· ὥς ἔτοιμός εἰμ' ἐγώ.

ΕΚ. πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς

Πολύδωρον, ἐκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,

εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.

ΠΟ. μάλιστα· τοῦκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος. 975

ΕΚ. ὦ φίλταθ', ὥς εὖ καξίως σέθεν λέγεις.

ΠΟ. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ ;

ΕΚ. εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τί μου.

Demosth. Encom. § 1. ἀσπί γάρ τοι τῶν
νικητῶν ἱκαναστὰς ἰδοῦσι μοι χρῆναι τοῖς
'Ομήρου γενεθλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρ-
ξασθαι. Plura vid. in Matth. Gr. § 556.
not. 3. PFLUGK.]

958. Eandem locutionem usurpavit
etiam Euripides Iph. A. 856. Χαῖρ', οὐ
γὰρ ὀρθοῖς ὀμμασὶν σ' ἐρ' εἰσορῶ. Paulo
diversus est loci Sophoclei Œd. T. 528.
sensus, 'Ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ
ὀρθῆς φρενός. diversus etiam Ovidiani
Met. II. 776. *Nusquam recta acies*. Pro
intrepido cultu occurrit apud Lucanum
IX. 904. *Qui potuere pati radiis et lu-*
mine recto Sustinere diem, quem nimis
serviliter imitatur Claudianus Præf. ad
III. Consulatus Honorii. *Et recto flammas*
imperat ore pati. Hæc addas iis, quæ
vir summus Bentleius congestit ad Horat.
Carm. I. 3. 18. Quod ibi Hesychio re-
stituit, *ἀτάρμυκτον* quam proxime habet
codex unicus a Schowio collatus. Citat
quidem Albertus *ἀτάρβήτρους προσώποις*
ex Empedocle apud Plutarch. de Defectu

Orac. p. 400. B. quæ verba si Wyttén-
bachius a prosa oratione separasset, et
sic edidisset, 'Ανταγεῖν πρὸς Ὀλυμπον
ἀτάρμυκτοῖσι προσώποις, alios nescio;
ego certe non irascerer.

[962. τίς χρεῖα σ' ἐμοῦ; Exemplo
Homeri dixit Il. λ. 605. τί δέ σε χρεῖω
ἐμεῖο; et alibi. Vide doctam annota-
tionem Porsoni ad Or. 659. PFLUGK.]

[963. τί χρῆμ'. Sic 880. σὸν οὐκ
ἐλασσον ἢ κείνης χρεῖος. SCHAEF.]

968. φίλη μὲν ἡμῖν εἰ σὺ Ald. Sed
ἡμῖν omittunt plures MSS. manifesto ex
quatuor præcedentibus literis natum.
τόδε imperite et mala fide delevit Bar-
nesius.

969. χρῆ Ald. et MSS. δέ Brunnicius
ex conjectura. Vide supra ad 282.

[975. τοῦκείνου μέρος, quantum ad
illum attinet. Rhes. 405. Ἑλλησιν ἡμᾶς
προὔπιες τὸ σὸν μέρος. cf. Plat. Criton.
p. 45. D. et alibi. PFLUGK.]

978. Virgil. Æn. III. 341. *Æqua tamen*
puero est amissæ cura parentis? BARNES.

- ΠΟ. καὶ δεῦρό γ' ὥς σὲ κρύφιος ἐζήτει μολεῖν.
 ΕΚ. χρυσὸς δὲ σῶς, δν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων; 980
 ΠΟ. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.
 ΕΚ. σῶσόν νυν αὐτόν, μῆδ' ἔρα τῶν πλησίον.
 ΠΟ. ἦκιστ' ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι.
 ΕΚ. οἶσθ' οὖν δ λέξαι σοί τε καὶ παισὶν θέλω;
 ΠΟ. οὐκ οἶδα· τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ. 985
 ΕΚ. ἔστω φιληθείς, ὥς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ.
 ΠΟ. τί χρῆμ', δ κάμει καὶ τέκν' εἰδέναι χρεῶν;
 ΕΚ. χρυσοῦ παλαιὰ Πριαμιδῶν κατῶρυχες.
 ΠΟ. ταῦτ' ἔσθ', ἃ βούλει παιδὶ σημήναι σέθεν;
 ΕΚ. μάλιστα, διὰ σοῦ γ'. εἴ γὰρ εὐσεβῆς ἀνὴρ. 990
 ΠΟ. τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
 ΕΚ. ἄμεινον, ἣν σὺ κατάνης, τούσδ' εἰδέναι.
 ΠΟ. καλῶς ἔλεξας τῇδε, καὶ σοφώτερον.
 ΕΚ. οἶσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα στέγαι.
 ΠΟ. ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί; 995
 ΕΚ. μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
 ΠΟ. ἔτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;
 ΕΚ. σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς ξυνεξῆλθον, θέλω.
 ΠΟ. ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψας' ἔχεις;
 ΕΚ. σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σώζεται στέγαις. 1000
 ΠΟ. ποῦ δ'; αἶδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί.
 ΕΚ. ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτῖδων στέγαι.
 ΠΟ. τάνδον δὲ πιστὰ, κάρσένων ἐρημῖα;

979. κρυφίως Ald. κρύφιος multi MSS. et sic edidit Kingius. Sæpe adverbia et adjectiva commutantur. In Aristoph. Eccl. 283. ὀρθρίους pro ὀρθρίως lege ex ed. Juntina 1515. et Suida v. ὑπαποτρέχειν.

982. τοῦ πλησίον Eustath. ad Il. A. p. 52, 23=39, 29. K. p. 792, 19=707, 10. Ψ. 1312, 20=1429, 42. Videtur τοῦ πλησίον Schol. apud Arsenium legisse; sic certe habent G. M. N.

984. Ald. δ. Harl. δ. In versu sequenti omnes τοῦτο præter membr. in quibus ταῦτα.

986. φιλεῖ Mosq. 4. et η super εἰ. [ἔστω φ. Scholiastes ad Polydorum re-

fert, quod nullo modo licet. Referendum ad nomen proximum, λόγος. Sensus: Quæ tibi dicam, tanto studio accipe, quanto studio ego te nunc amo. Scilicet gravissimam rem summique faciendam se cum Polymestore communicaturam esse dicit. SCHAEFF.]

994. Ἰλίας. Sic plerique MSS. Levi errore Aldus Ἰλιάς. Hoc adjectivum e Steph. Byzantino recte se habere Brunckius ostendit.

999. Ald. ἐντὸς ἢ κ. Leve vitium sustulit Valckenærius.

1002. Ald. Ἰδίγ. Alterum Brunckius ex membr.

- ΕΚ. οὐδείς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
 ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν 1005
 λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα·
 ὥς πάντα πράξας, ὧν σε δεῖ, στείχης πάλιν
 ξὺν παισίν, οὔπερ τὸν ἐμὸν ᾤκισας γόνον.
- ΧΟ. οὔπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην·
 ἀλγμένον τις ὥς ἐς ἄντλον πεσὼν 1010
 λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καρδίας,
 ἀμέρσας βίον· τὸ γὰρ ὑπέγγυνον
 δίκῃ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπιτυνεῖ,
 ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν.
 ψεύσει· σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς, ἣ σ' ἐπήγαγε 1015
 θανάσιμον πρὸς Ἀΐδαν, ὧ τάλας·
 ἀπολέμφ δὲ χειρὶ λείψει βίον.
- ΠΟ. ὦ μοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας.
- ΗΜΙΧ. ἡκούσατ' ἀνδρὸς Θρηγκὸς οἰμωγὴν, φίλαι·
- ΠΟ. ὦ μοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυστήνου σφαγῆς.
- ΗΜΙΧ. φίλαι, πέπρακται καὶν' ἔσω δόμων κακά. 1021

1005. ἀλλ' omittit R.

1007. ῥέας pro πράξας N.

1010. ἐς Ald. et sic, vel εἰς, omnes prope MSS. Delent Brunkius et Beckius, omittit Mosq. 1. Forsan, ἐς ἄντλον πεσὼν, non ἐμπεσὼν. Et sic dedi e N. Jam versus 1010. 1011. 1016. 1017. sunt ejusdem speciei, et versus 1012. 1013. ejusdem generis, ut alteri pro alteris, Bacchio in Pæonem quantum resoluto, usurpari queant. ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν familiari propius est sermoni; sed illud apud Tragicos usitatum. Vide supra 50. 915. Aristoph. Pac. 139. τί δ' ἦν ἐς ὕγρον πόντιον πῖσιν βάθος; Thesm. 1133. Πισίην ἐς εὐνήν καὶ γαμήλιον λέχος· quorum versuum prior e Nostri Bellerophonte, secundus ex Andromeda desumptus videtur. Mox poteris quidem legere ἐκπεσῇ, sed melius ἐκπέσῃ, ut ἦν vel ὅταν subaudiatur. [De hac ellipsi, quam Porsonus mire confinxit, in libro Bosiano p. 764. sic scripsi, ut satis appareret, quid de ea judicarem. Nunc, ne carpenti mei occasionem relinquam, aperte profiteor, virum egregium, omnino in ellipsis admittendis justo faciliorem, errasse. SCHAEF.] Brunkius, qui ἐκπίσῃ retinuit, *exoides* interpretatur;

Hermannus, qui ἐκπεσῇ edidit, pro *tertia* persona capit. ἐκπεσῇ E. F. Versus 1014. est dimeter iambicus. Ceterum Ἀΐδαν 1016. est Creticus, quod in choro licet, quodque semel in senario admisisset videtur Euripides apud Lucian. Nectom. T. i. p. 456, 14. Οὐκ ἀλλ' ἔρ' ἐμπνουν Ἀΐδης μ' ἰδέετο. Euripides fortasse secutus est Simonidem Stobæi xcvi. (xcviii.) p. 403. Grot. 529, 36. Gesn. Πίμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός.

1012. βίον dedi pro βίονον. Mox enim 1017. βίονον M. N. Idem mendum alibi, ut supra 213. βίονον C. licet contrarium sit multo frequentius. [τὸ γὰρ ὑπέγγυνον δίκῃ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπιτυνεῖ, δ. δ. κ. Ὅβι i. e. in quo vel in quem cadit et concurrat, ut ob orimen commissum simul et humane justitiæ et deorum vindictæ sit obnoxius ac velut oppugnatus, illi certissimum exitum imminet. Musgr.]

1013. θεοῖς οὐ Ald. δὲ πῖναι Cott. οὐ omittit L. Recte Musgravius οὐ, recte etiam θεοῖσιν M. N.

1016. ἰὼ τάλας Ald. Πολ. ἰὼ τάλας· Χορ. ἀπολέμφ MS. Reg. Soc. cum quibusdam aliis.

1020. τέκνων contra metrum MSS. non pauci.

- ΠΟ. ἄλλ' οὔτι μὴ φύγητε λαιψήρῳ ποδί·
βάλλων γὰρ οἰκῶν τῶνδ' ἀναρρήξω μυχούς.
ΗΜΙΧ. ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὀρμάται βέλος.
βούλεσθ' ἐπεισπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ 1025
Ἐκάβῃ παρεῖναι, Τρωάσιν τε συμμαχους;
ΕΚ. ἄρασσε, φείδου μηδὲν, ἐκβάλλων πύλας.
οὐ γὰρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις,
οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὐδ' ἔκτειν' ἐγώ.
ΠΜΙΧ. ἦ γὰρ καθεῖλες Θοῤῃκα, καὶ κρατεῖς ξένου,

1022. ἄλλ' οὔτι με φύγητε Ald. Musgravii MSS. omnes, ipso teste, μὴ φύγητε quibus accedunt C. K. Mosq. 3. 4. μοι φύγοιτε Mosq. 1. μοι φύγητε G. με φύγητε MS. Reg. Soc. in textu, sed μὴ superscripto. μὴ φύγηται E. Correxerat aliquis in vulgatis μ' ἐκφύγητε, unde Dawesius sagaciter, licet minus recte, hanc scilicet MSS. lectionem esse ratus, eliecit μὴ κφύγητε. Cyclop. 662. 'Ἄλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας.

1025. ἐπισπείσωμεν Ald. [βούλεσθ' ἐπισπείσωμεν. Vid. Matth. Gr. 516. 3. ἀκμὴ idem fere, quod alibi καιρός, tempus tale, ubi, ut cum vetere poeta loquar, οὐχ ἔδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Herc. F. 532. εἰς ἀκμὴν ἔλθων φίλοις, quæ comparæ cum Hecub. v. 660. Sophocl. El. 1337. εἰσω παρέλθεθ', ὡς τὸ μὲν μίλαιν κακὸν 'Ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἐστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή. V. Bergler. ad Aristoph. Plut. 255. Cf. Ruhnk. in Auctar. Emen-datt. ad Hesych. p. 194. ΠΕΛΥΓΚ.]

1030. Θοῤῃκα in textu omittunt Mosq. 4. R. sed addit R. inter lineas. Sanissima est vulgata. Idem est ac si scripsisset, καθεῖλες Θοῤῃκα ξένου καὶ κρατεῖς. Herc. 842. Γινώ μὲν τὸν 'Ηρας οἷός ἐστ' αὐτῷ χόλος. apud Athen. xiv. p. 641. C. Stobæum li. p. 197. ed. Grot. 355, 22. Gesn. 'Ορᾷ τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος; Sophocl. Trach. 97. 'Ἄλιον αἰτῶ τοῦτο καρῦκα, τὸν 'Ἀλκμήνας πόθι μοι, πόθι παῖς Ναιΐα ποτ' ubi cum suppleat παῖδα post 'Ἀλκμήνας Scholiastes, Aldus vero πόθι μοι, πόθι μοι παῖς habeat, potes ejicere παῖς et legere πόθι μοι, πόθι μοι. Sed alterum melius. [Similis

trajectionis exempla non rara sunt. Supra v. 759. πρὸς ἀνδρ', δς ἀρχαί τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός. it. 972. sq. Orest. 1182. Phœn. 184. 955. Med. 298. Sthen. Fragm. i. (Aristot. Rhet. ii. 21, 1.) Conf. ipse Porsonus ad Orest. 1645. Theocritus Idyll. vii. 50. sq. εἰ τοι ἀρέσκει (hic modus unice probandus) τοῦθ' ὅ, τι πρὶν ἐν ὄρει τὸ μελῦδριον ἔξεπύνασα. Vid. Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 121. ad Theæt. p. 366. Add. Il. i. 132. (274.) 263. Odys. A. 70. T. 523. Non mirer igitur, si quis Odys. ζ. 175.* suspicietur scribendum esse Τηλέμαχον. Sed vulgatam ibi scripturam tueretur Il. i. 665. quam structuram probabat Aristarchus etiam v. 132. et 274. ejusdem Rhapsodiæ. Sophocles Aj. 1044. τίς δ' ἐστίν, ὄντιν' ἀνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ; Aristophanes Ran. 889. ἔτεροι γὰρ εἰσιν, οἷσιν εὐχομαι θεοῖς. Brunckius ex membr. dedit οἷσιν εὐχομαι, θεοί. Vereor ut jure. Pausanias ii. c. 31. εἰοί δέ, δς 'Ἀθηναῖοι Τροϊζηνίους γυναικάς καὶ τέκνα ἰδῶκαν σώζειν. (In iis quæ præcedunt, mutato accentu, scribendum: λίθου καὶ αὐταὶ καὶ οἱ παῖδες. ubi vitium accentus Siebelisius intactum reliquit.) Idem v. c. 12. in. ὁδοῦς δέ οὐκ ἐστίν ὅτῳ δεύτερα παρίεσται ζῶν τῶν γε ἡδὴ τελείων. Add. Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 343. et 331. Vides, in his locis substantivum trajici. Sed idem accidit epithetis. Homerus Il. ζ. 172. τὸ ρά οἱ τεθυρωμένον ἦεν. Euripides Orest. 844. οὗς σοι δυστρυχεῖς ἦκω φέρων. Theocritus Epigr. iv. extr. ἄρνα, τὸν ἰσχω σακίταν. (Elegantissima est in illo carmine voti conversio, quam In-

[* Ibid. 183. leg. ἀλώγ (it. Il. i. 592. ubi vera scriptura non fugit Heynium T. v. p. 732. Conf. Æschyl. S. c. Th. 259. Br.) et 184. φύγῃ, ὑπέρσχη, quos duo sub-junctivos Porsonus e Cod. Harl. enotavit. Conf. Il. i. 701. add. ibid. 619. Od. Σ. 465. Sic Il. X. 246. scrib. δαμείγ (Wolf. in edit. noviss. dedit δαμήγ. et Od. N. 202. φανείγς s. φανήγς. SCHÆF.)]

- δέσποινα, καὶ δέδρακας, οἷά περ λέγεις; 1031
 ΕΚ. ὅφει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος
 τυφλὸν, τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδὶ,
 παίδων τε δισσῶν σώμαθ', οὗς ἔκτειν' ἐγὼ
 ξὺν ταῖς ἀρίσταις Τρωάσιν· δίκην δέ μοι 1035
 δέδωκε· χωρεῖ δ', ὡς ὀρᾷς, ὅδ' ἐκ δόμων.
 ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κάποστήσομαι
 θυμῷ ζέοντι Θρηκὶ δυσμαχωτάτῃ.

- ΠΟ. ὦ μοι ἐγὼ,
 πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω, 1040
 τετράποδος βάσιν θηρὸς ὄρεστέρου
 τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἵχνος;

terpretes aut plane non intellexerunt, unde gravis Heinsii et Valckenarii error vulgatum *ἀνανεύσθ* perperam sollicitantium, aut minus lucide illustrarunt. Primum aliquid, quod petenti iucundum sit, a Priapo, victimā mercedis loco promissā, expetitur: deinde *παρὰ προσδοκίαν*, si ille preces non audiat petensque potatur contrario, multo luculentior merces Lampsaceno spondetur. Nihil in his, quod ingenium Priapeium prodat, poterantque eadem preces non minus eleganter aliis numinibus de grege petulantium adhiberi, etsi Priapo proprie et tanquam jure adhibentur.) 'Alia congesti Lobeck. l. c. p. 382. Sed utut hæc sunt, omnia, ut vere monuit Matthiæ, ab Euripideo loco, de quo hic agitur, discrepant. Nihil autem ei similis adhuc reperi, quam quod legitur Orest. 571. *ἐζημιώσε πατέρα κάπτεκριν' ἐμόν*. SCHÆF.] *Θρηξ* ζέοντος vocatur Polymestor etiam 762. 878. Male etiam R. omittit *πατήρ* 703. Sæpe verba ad sensum non necessaria inculcant scribæ, nec tamen raro omittunt voces, sine quibus sententiam bene procedere opinantur. Omittunt *Θρηκί* in hac ipsa fabula 19. Aug. 1. 'Εκάβη 1269. Aug. 4. [Non excusissent, opinor, interpretes eruditionis suæ thesauros, si, quo loco nunc legitur ζέοντος, scriptum fuisset aut per metrum scribi licuisset *τοῦ ἀνδρός*: quod vocabulum haud raro, ut apud Latinos *vir*, vice fungitur pronomini. Nunc quum Polymestor vv. 762. 878. dicatur *Θρηξ* ζέοντος, falso sibi persuaserunt easdem voces hoc

quoque loco conjungendas fuisse, diremtas autem exquisita quadam ratione loquendi. Quidni enim dicere potuerit Euripides: *ἡ γὰρ καθέλεις Θρηξ καὶ κρατεῖς αὐτοῦ*; Pronomen languidum, in fine præsertim sententiæ, cum significantiore commutavit vocabulo ζέοντος. PFLUGK.]

1033. Exemplis, quæ conduxī ad Phœniss. 1722. adde Lycophron. 1102. *Τυφλαῖς ματεύσει χερσὶ κροσσῶτος ῥάφας*. 1038. *ζέοντι* Ald. edd. et MSS. plures. ζέοντι Barnesius vel ex MS. vel ex conjectura. *θυμὸν ζέοντι* Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 224. ed. nov. Edidi ζέοντι, cum sit in Harl. ζέοντι quoque C. unde, ut opinor, sumsit Barnesius. *θυμῷ* defendi posse videtur loco e Sophocli. Trachin. 446. infra citato ad 1117. Phot. Lex. MS. *Ζέσας θυμῷ: ἐξαφθεις τῇ ψυχῇ*. Concinnior tamen est Ruhnkenii emendatio, quam recepissem, si vel unus codex diserte repræsentaret. Favet aliquatenus Aug. 2. *θυμῶν*. [*θυμῷ ζέοντι* Θρ. *Thraci ira ferido*. Paullo aliter Soph. Cœd. C. 434. *ὀπηνίς' ἔξει θυμός*. Cf. Jacobs. ad Anthol. Gr. Vol. II. P. II. p. 203. PFLUGK.]

1042. *κατ' ἵχνος* interpretatur glossa, *ὁμοίως τῷ ἵχνι*. Sed legendum videtur, *καὶ κατ' ἵχνος*, ut *ἵχνος* simpliciter pro *pede* capiatur. Bacch. 1122. *ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην, ἡ δ' ἸΧΝΟΣ αὐραῖς ἀρβύλαις· γυμνοῦσι δὲ Πλευρὰ σπαραγμοῖς*. [Orest. 1472. sq. *ποδὶ τὸ χρυσοσάνδαλον ἵχνος ἔφερον* ubi de *planta pedis* dicitur. SCHÆF.] Catull. Nupt. Fel. et Thet.

ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,
 τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρήζω
 Ἰλιάδας, αἶ με διώλεσαν ; 1045
 τάλαιναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν·
 ὦ κατάρatoi, ποῖ καί με φυγᾷ
 πτώσσουσι μυχῶν ;
 εἴθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
 ἀκέσαι, ἀκέσαιο, τυφλὸν, Ἄλιε, 1050
 φέγγος ἀπαλλάξας.
 ᾧ ᾧ. σίγα· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι
 τᾶνδε γυναικῶν.
 πᾶ πόδ' ἐπάρξας, σαρκῶν ὀστέων τ'
 ἐμπλησθῶ, θοίναν ἀγρίων θηρῶν 1055
 τιθέμενος, ἀρνύμενος λῶβαν,
 λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς ; ἰὼ τάλας.
 ποῖ, πᾶ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπῶν

LXIII. 162. *Candida permulcens liquidis vestigia lymphis.* (Nunc malim καὶ tantum pro κατ'.) [ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἵχνος. Sine copula, quam desiderabat Porsonus absorptam existimans voc. κατ', paullo melius dicuntur, ut in oratione commo- tiore: quemadmodum apud Terent. Andr. IV. 1, 53. *conari manibus, pedibus.* Ἴχνος simpliciter pro pede, ut in Anthol. Palat. v. 92. *ἦν ποτὶ καὶ στεφάνους προθύρων ὑπὲρ ἱκκρεμάσσωμαι, ὄργισθείσα πατεῖ τοῖς σοβαροῖς ἱχνεῖν.* Adde, quem laudavit Porsonus, Bacch. v. 1132. Nisi, quod non decerno, addendum sit cum Seidlerio ποδῶν, vid. ad v. 1039. Ceterum expectabas, ejusmodi fere formam orationis: *θηρὸς δίκην βάσιν τιθέμενος* (i. e. βαίνων) ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἵχνος: aut, ut aliter dicam, βάσιν τιθέμενος bis cogitandum est, primum ad θηρὸς, deinde ad hæc ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἵχνος. Quæ quod brevius eloquutus est poeta, miris ea res commentis interpretum dedit occasionem, ut et constructionem verborum perturbarent et sollicitarent scripturam sanissimam. PFLUGK.]

1043. τήνδ' Ald. τάνδ' MSS. quidam.

1047. ὦ ὦ κατάρatoi Ald. alterum MSS. Mox σίγα bis Ald.

[1050. sq. τυφλὸν—φέγγος. Male reprehendit Scholiastes Florentinus. Sed isti homines insolentiam et vim lyricæ

orationis non capiunt. Sic Ajax apud Sophoclem σκότος vocat suum φάος et ἔρεβος sibi φαεινότερον esse dicit. V. Seidleri nota ad Euripid. Troad. 566. ubi etiam noster locus comparatur. SCHAEF.]

1053. γυναικῶν Ald. Quanquam plerumque proniores sunt librarii ad delenda quam retinenda dialectorum discrimina, aliquando tamen, ut nunc, nimio Dorismi studio peccare videas. [Bentleius in Phalarideis p. 29. ed. Lond. 1777. "The Dorians never turn ων into αν in that declension: for they say τᾶν φρενῶν, not τᾶν φρενᾶν." ad q. I. Salterus p. 447. "Theocritus has τᾶν αἰγῶν Idyll. VIII. 49. if it be not a false print." Legebatur item Idyll. v. 148. Sed utrobique Kiesslingius correxit. Idem, sed invecum illud ex emendatione, reperias etiam in Epigramm. Adesp. XL. 2. In Euripidis Hel. v. 385. Aldina item habet θηρᾶν, quod Musgraviana, invito, opinor, editore, retinuit. Idem e Pindari Isthm. IV. 78. expulit Heynium, quem vide. SCHAEF.] τᾶνδε γυναικῶν Priscianus Aldi XVIII. p. 226. a. sed locum omisit Putschius.

[1058. sqq. Longius a tentorio digressus, ubi liberorum cadavera reliquerat, vereri incipit Polymestor, ne illa a mulieribus in cædem ac foedissima facinora furentibus (βάκχαις Ἀιδου, conf. Cycl. 397. Ἀιδου μάγιστρος), simili credo ace-

Βάχχαις "Αιδου διαμοιρᾶσαι,
σφακτὰν κυσὶν τε φοινίαν 1060
δαῖτ' ἀνήμερον, ὀρείαν τ' ἐκβολάν;
πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω, πᾶ βῶ,
ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασιν
λινόκροκον φάρος στέλλων,
ἐπὶ τάνδε συθεῖς, 1065
τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
ὀλέθριον κοίταν;

ΧΟ. ὦ τλήμων, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά·
δράσαντι δ' αἰσχροῖς, δεινὰ τὰπιτίμια
δαίμων ἔδωκεν, ὅστις ἐστὶ σοι βαρὺς. 1070

ΠΟ. αἶ, αἶ, ἰὼ Θρήκης
λογχοφόρον, εὐοπλον, εὐπιπρον,
"Αρει κάτοχον γένος.

lere, ut Orpheum olim ac Pentheum Bacchæ laceraverant, discerperentur. Itaque navis instar, contractis quasi velis (λινόκροκον φάρος στέλλων) gressum cohibuit, et ad custodienda carissima corpora revertitur.—Πείσματα hoc loco non sunt retinacula navis, sed rudentes, ut monuit Schol. PFLUGK.]

1060. Sic Mosq. 3. et, opinor, alii. φονίαν Ald.

1061. οὐρείαν τ' Ald.

1062. πᾶ στῶ, πᾶ βῶ, πᾶ κάμψω, G. quod si probas, insuper transponendum, πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, ut supra 1040. Hæc verba junxit etiam Sophocles, Aj. 1237. Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος; ubi Ποῖ βάντος recte habere videtur Brunckii codex, licet ceteri et Schol. ad 1273. ποῦ dent. Philoct. 833. ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει. Noster Alceste. 876. Ποῖ βῶ; πῇ στῶ; ubi ποῖ στῶ Lasc. quod fortasse ex πᾶ depravatum. Ποῦ enim quietem notat; ποῖ motum; πᾶ in utramvis partem sumitur, ut monuit Scholiastes ad Aristophan. Plut. 447. ubi hujus dramatici versum 1040. citat. Sæpissime in his et similibus terminationibus variant librarii. Sunt etiam loca, in quibus fere dubites utrum præferas. Paulo supra 1008. legi etiam posset οἷπερ. Iph. T. 113. 119. ὅποι accipiendum, quasi esset ἐκείσε ὅπον, quomodo in Sophocl. Philoct. 481. ἐμβαλὸν μ' ὅπη θέλεις ἄγων, εἰς ἀντλίαν, εἰς πῶραν, εἰς πῶρναν, ὅποι

"Ἡιστα μέλλω τοὺς ξυρόντας ἀλγυνεῖν. Sed ποῖ cum verbo εἶναι conjunctum non tolerandum arbitror. [Diversum horum adverbiorum usum cum perpetua eorum in libris commutatio obscurum fecit, tum multo magis etiam obscuravit recentiorum fingendo mirabiliter exsultantium doctrina. Hæc tenebræ non prius poterunt dispelli, quam casuum obliquorum ratio et usus aliquanto magis perspectus fuerit: sunt enim illa omnia pronominum obsoletorum casus obliqui. Conf. quæ monui ad Sophocl. Cæd. C. 227. in Passovii Lexico s. v. ποῖ et ad Phalar. Epist. p. 296. a. SCHAEFF.]

1064. φάρος στελὼν Hesychius, suo vel librarii errore, quem correxit Albertus.

1065. ἐπὶ τάνδ' ἐσυνθεῖς Ald. Sed συθεῖς, quod grammaticæ leges flagitant, multi habent MSS. Vide Valckenaer. ad Theocr. p. 266.

1070. δέδωκεν Ald. et MSS. pars. Sed mollius alii ἔδωκεν. Porro ἔθηνεν Lib. P. quod per se bonum esset. Sed sumtum est ex v. 711. alterum confirmant Sophocles Electr. 1382. Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι ΤΑΠΙΤΙΜΙΑ Τῆς δυσσεβείας οἱ ΔΩΡΟΥΝΤΑΙ θεοί. Herodotus iv. 80. τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοῦς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι.

1072. εὐοπλον Ald. et MSS. Sed εὐοπλον Eustath. ad Iliad. B. p. 358, 32 = 271, 33.

ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεΐδαι.

βοᾶν, βοᾶν αὐτῷ, βοᾶν.

1075

ἴτ', ἴτε, μόλετε, πρὸς θεῶν.

κλύει τις, ἥ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;

γυναῖκες ὤλεσαν με,

γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.

δεινὰ, δεινὰ πεπόνθαμεν.

1080

ὦ μοι ἐμᾶς λώβας.

ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;

αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον,

ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον, Ὠρίων

ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας

1085

ἀφίησιν ὄσσων αὐγὰς;

ἦ τὸν ἐς Ἀΐδα μελανοχρῶτα

πορθμὸν αἰζῶ τάλας;

ΧΟ. ξύγγνωσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ

πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζόης.

1090

ΑΓ. κραυγῆς ἀκούσας ἤλθον· οὐ γὰρ ἦσυχος

πέτρας ὀρέας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν

Ἥχῳ, διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν

πύργους πεσόντας ᾗσμεν Ἑλλήνων δορί,

1076. ἴτε bis Ald. recte. Quidam, ἴτε, alii ὦ ἴτε semel, alii bis.

[1089. ξύγγνωσθ'. Pluralis adjectivi pro singulari. Med. 491. ξυγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους. 701. ξυγγνωστά μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι. cf. Phoen. 1008. Matth. Gr. § 443. —κρείσσον' ἢ φέρειν, graviora quam quae ferri possint; cf. Matth. Gr. p. 842. PFLUGK.]

1090. Aldus et MSS. ζωῆς. Alteram formam reposui ob metrum ex C. qui ζωῆς habet, sed o eadem manu superscriptum. Si quis cum Brunnio primam in ζωῆς corripere contendat, iudicio suo fruatur. Incertus tragicus apud Stobaeum, p. 483. ed. Grot. Οὐδὲν γὰρ ἄλογον, οἷον ἢ πολλὴ ζόη. Ibi quoque editur ζωῇ. Ibid. p. 481. in Herodis choliambis male ζωῆς pro ζόης, sed integri versus digni sunt propter singularem elegantiam, qui ascribantur. Ἐπὴν τὸν ἐξηκοστὸν ἥλιον κάμψης, Ὡ Γρύλλε,

Γρύλλε, θνήσκε καὶ τέφρῃ γίγνου. Ὡς τυφλὸς οὐπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ· Ἡδὲ γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται. Sic etiam adjectivo ζοδὸς utebantur. Archilochi locum in Stobaei ceteris editionibus male, in Grotiana pessime habitum, Serm. ult. sic lege; Οὐτις αἰδοῖος μετ' ἀστῶν, καίπερ ἰθὺιμος, θανὼν Γίγνεται. χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν Οἱ ζοοὶ, κάκιστα δ' αὐτῷ τῷ θανόντι γίγνεται. [Sic dedit Gaisfordus in Archiloeis Poët. Min. Gr. T. III. p. 101. editionis novae, quam utilissimis auctariis locupletatam Dindorfio nostro debemus. SCHAEF.]

1091. ἦσυχος Ald. et MSS. pene omnes, ἡσύχως N. ut Brunnicius ex membranarum varia lectione.

1093, 4. Ἀχῶ et Ἑλλάνων Ald. et 1098. δύσανε.

1094. ἴσμεν Ald. et MSS. Sed ᾗσμεν Etymologus M. p. 439, l. Nempe pro ᾗδμεν, ᾗδεῖτε, ᾗδεσαν, Attici contracte

- φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος. 1095
 ΠΟ. ὦ φίλτατ', ἡσθόμην γάρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
 φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν ;
 ΑΓ. ἔα· Πολυμῆστορ ὦ δύστηνε, τίς σ' ἀπώλεσε ;
 τίς ὅμμ' ἔθηκε τυφλόν, αἰμάξας κόρας,
 παῖδάς τε τοῦσδ' ἔκτεινεν ; ἦ μέγαν χόλον 1100
 σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.
 ΠΟ. Ἐκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν
 ἀπώλεσ'· οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.
 ΑΓ. τί φῆς ; σὺ τοῦργον εἰργασαί τὸδ', ὥς λέγει ;
 σὺ τόλμαν, Ἐκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον ; 1105
 ΠΟ. ὦ μοι, τί λέξεις ; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που ;
 σήμερον· εἰπὲ ποῦ 'σθ', ἴν' ἀρπάσας χεροῖν
 διασπάρσωμαι καὶ καθαιμάξω χροά.
 ΑΓ. οὔτος, τί πάσχεις ; ΠΟ. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
 μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα. 1110
 ΑΓ. ἴσχ'· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον
 λέγ', ὥς ἀκούσας σοῦ τε, τῇσδὲ τ' ἐν μέρει,
 κρίνω δικαίως, ἀνθ' ὅτον πάσχεις τάδε.
 ΠΟ. λέγοιμ' ἂν· ἦν τις Πριαμίδων νεώτατος
 Πολύδωρος, Ἐκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ 1115
 πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
 ὑποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἀλώσεως.

dicebant, ἦσμεν, ἦστε, ἦσαν, quas formas multis locis restituit Piersonus ad Moerin, p. 174. et Addend.

1095. παρίσχειν Ald. et MSS. παρίσχ' ἂν primus reponendum monuit Heathius. παρίσχειν ἂν N. et Dorv.

1101. σοὶ τε καὶ MSS. nonnulli.

[1109. οὔτος, τί πάσχεις ; *Heus tu, quid ceptas ?* Eadem formula apud Aristoph. Vesp. 1. Av. 1044. Noster Alc. 776. οὔτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις ; cf. Ruhnck. ad Tim. p. 279. sq. Reisig. Conject. i. p. 166. PFLUGK.]

[1110. μαργῶσαν, *cædis avidam, sævientem*. Phœn. 1172. ἄλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίον θεοῦ Περικλύμενος παῖς. 1262. μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰέναι δόρυ. cf. Soph. Aj. 50. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαμῶσαν φόνου ; PFLUGK.]

[1111. τὸ βάρβαρον, *iræ impoten-*

tiam. Plutarch. V. Artax. 6. φύσει βαρύθυμος οὐσα καὶ βάρβαρος ἐν ὀργαῖς. PFLUGK.]

1117. ὑποπτος active. [Sic passim usurpatur. Plutarchus Mor. T. iv. p. 213. Wytł. θηρίον ὑποπτον. Add. not. ad Phalar. Epist. p. 371. b. Demosthenes p. 381. extr. R. δυσκόλως τε ἔχειν καὶ ὑπόπτως πρὸς τὸν Φίλιππον. SCHAEF.] Æschylus Prom. 890. τοῖς πεδαρσίοις κτύποις Πιστὸς, τινάσσων χειρὶ πυρπνόον βέλος. Soph. (Ed. C. 1031. Ἄλλ' ἴσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε. Trach. 446. Ὡστ' εἰ τι τῷ μὲν τάνδρῃ τῇδε τῇ νόσῳ Αἰθόβντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι. Vide Phœn. 216. et adde ἀμφιπλήκτων Soph. Phil. 688. [ἀδελφός active usurpatum legi in Galeno T. vi. p. 634. ed. Lips. SCHAEF.]

τοῦτον κατέκτειν'· ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτεινά νιν,
 ἄκουσον, ὥς εὖ καὶ σοφῇ προμηθίῃ.
 ἔδεια μὴ σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς 1120
 Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν·
 γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,
 Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις αἵροιεν στόλον,
 κᾶπεια Θρήκης πεδία τρίβοιεν τάδε
 λεηλατοῦντες· γείτοσιν δ' εἶη κακὸν 1125
 Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν.
 Ἐκάβη δὲ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον,
 λόγῳ με τοιῶδ' ἤγαγ', ὥς κεκρυμμένας
 θήκας φράσουσα Πριαμιδῶν ἐν Ἰλίῳ
 χρυσοῦ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει 1130
 δόμους, ἵν' ἄλλος μὴ τις εἰδείῃ τάδε.
 ἴζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ,
 πολλὰ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,
 αἱ δ' ἐνθεν, ὥς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
 ῥάκου, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χειρὸς, 1135
 ἦνουν θ', ὑπ' αὐγὰς τοῦσδε λεύσσουσai πέπλους·
 ἄλλαι δὲ, κάμακα Θρηκίαν θεώμεναι,
 γυμνὸν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.

[1120. ἔδεια μὴ—ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικί-
 σῃ. Singularis quædam ratio est ver-
 borum *timendi*, quum præteritis junctum
 habent conjunctivum; v. Matth. Gr. §
 520. Rost. Gr. § 122. annotat. 5. Hoc
 loco dignum animadversione est, quod
 diversos modos consociavit: ἀθροίσῃ,
 ἀρειαν — τρίβοιεν — εἶη. Nec temere.
 Alterum enim, Troja ut restitueretur,
 verebatur ne eveniret; de altero con-
 jecturam faciebat, haud esse dissimile
 verū Achivos redituros. PFLUGK.]

1128. δόλῳ, et 1129. ὑπ' Ἰλίῳ Ald.
 Sed λόγῳ et ἐν Ἰλίῳ plures codices.
 Contra 752. ἐν Ἰλίῳ J.

1130. μόνον—δόμους citat Priscianus,
 XVIII. p. 239. b. Ald. sed omittit Putsch-
 ins.

1133. χεῖρες Ald. et MSS. χειρὸς edi-
 dit Barnesius. δεξιὰν χεῖρα plene dixit
 supra 342. ἐπ' ἀριστερᾶς Ald. errore for-
 san typorum, et mox 1136. λεύσσουσαι.
 (Nunc video, codicem unum aut alterum
 ἐπ' ἀριστερᾶς præbere.)

[1135. Elmsleii (ad Eurip. Heracl. p.
 149. ed. Dind.) θακοῦσ' antegresso ἴζω
 tam apte respondet, ut non dubitem
 poetam sic scripsisse. SCHAEF.—κερκίδ'
 Ἠδωνῆς χειρὸς. Radius textorius pro
 veste commemoratur: quemadmodum
 apud Homerum ἰσθὺς et instrumentum
 textorium et telam ipsam significat. Ita
 recte Brunckius. PFLUGK.]

[1136. ὑπ' αὐγὰς. Timæus Lex. Plat.
 p. 264. Ὑπ' αὐγὰς.—ὕπὸ τὸν πεφοτισ-
 μένον αἶρα. ubi vid. Hemsterh. et Ruhn-
 ken. SCHAEF.—“Plutarchus Op. Moral.
 p. 822. ἀλλ' ὑπ' αὐγὰς θεῶ. Id. ibid.
 p. 1107. ὑπ' αὐγὰς διαπύξας.” Mus-
 GRAVIUS. Cf. Ruhnke. ad Tim. p. 264.
 πέπλος de virili veste haud inusitatum;
 conf. Bornemann. ad Xenoph. Cyr. III.
 1, 13. PFLUGK.]

[1138. διπτύχου στολίσματος. Schol.
 “διπτύχον στολισμα λίγει ἢ τὴν σπά-
 θην (gladium) καὶ τὸν πέπλον, ἢ τὴν
 σπάθην μόνην, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν δίστο-
 μον.” Herm. pallium et hasta, provocans

v ἔδεια μὴ ἔχῃ —
 Τροίαν ἀθροίσαι καὶ συνοικίσει πάλιν. G.B.

ὄσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι
τέκν' ἐν χεροῖν ἑπαλλον, ὡς πρόσω πατρὸς 1140
γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.

ad Suppl. v. 659. αὐτὸν δὲ Πάραλον ἐστολισμένον δορί. Sed pallium Polymestor adhuc habet, quod ex voce τοῦσδε apparet. Deinde ad occaecandum illum non erat opus, ut euni pallio privarent, sed armis. Itaque διπλῆν στολισματος cum altera Scholiastæ interpretatione de gladio solo ancipiti (διστόμῳ) intelligendum esse puto. Sic locus hic nulla correctione egere videtur. LANG.]

1141. γίνοντο Ald. γίνοντο, quod paullo melius est, habent Aug. 2. Mosq. 4. MS. Reg. Soc. a prima manu. Si quis tamen discipulorum meorum non intelligit, quid sibi velint tenebricosa ista verba, quod paullo melius est, sic habeat. Rem tritam nimis et vulgarem fortasse quibusdam annotare videbor; ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται. Scilicet in ipsis Grammatices elementis docemur, neutra pluralia verbo singulari gaudere, mox vero hanc regulam complures exceptiones admittere. Quantum equidem judicare possum, veteres Attici hanc licentiam, si scilicet licentia appellanda est, ut plurale verbum neutri plurali subicerent, nunquam usurpabant, nisi ubi de animantibus ageretur. Sed, si plurale verbum sine discrimine adhibere licuisset, an credibile est tam commoda licentia tam raro abusurus? Occurrerent tum, opinor, plurima hujus usus exempla, quæ per metrum refingere nullo modo possemus. Nunc pauca ea, quæ occurrunt, generalem regulam singulari sua ratione stabiliant potius, quam convellunt. Recte dixit Euripides, Herc. F. 47. τέκνα μὴ θάνωσι. Recte etiam legimus in Aristoph. Acharn. 805. Ἐνεγκάτω τις ἐνδοθὲν τῶν ἰσθᾶδων τοῖς χοιριδίσιον. ἀρα τρώζονται; βαβαί, Ὀλον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτήμῃθ' Ἡράκλεις. Ποδὰ πὰ τὰ χοῖρι; ὡς τραγασαῖα φαίνεται. Ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσθᾶδας. ubi per metrum legere posses, τρώζεται et κατέτραγεν, ῥοθιάζει legere non posses. Eupolis apud Herodianum in Villosioni Anecdotis T. II. p. 88. καὶ λέγουσιν γὰρ τὰ μεράκια πρῶισταμένα τοῖς ἀνδράσιν. In Plut. 833. ἀπέλιπον vel ἐπέλιπον habent quidam codices, male quod ad numerum attinet; sed metro non minus convenienter. At in Eccles. 839. omnes editiones Brunckianam præcedentes φρύγονται τραγήματα pro fine senarii præbent.

Alexis Athenæi x. p. 422. B. Νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ. Vides optimum trochaicum. Sed citat γίνονται Eustathius ad Odys. Σ. p. 1837, 21=656, 1. Cum igitur hæc ita contra certissimas metri leges turbaverint librarum, quid eos facturos censes in solutæ orationis scriptoribus? Plato de Republ. IV. p. 429. D. HSt. 449. B. Læmar. ὅπως (τὰ ἔρια) δέξονται διμάλιστα τὸ ἄνθος. Rectius δέξεται MS. Platonis et Stobæus p. 252, 25. a Valckenærio ad Callimachea p. 193. indicatus, sed rectissime δέξεται editiones Trincavelli et Gesneri prima p. 264, 18. item secunda p. 252, 27. A. D. 1549. et tertia 1559. δέξεται Francofurt. 1581. p. 433, 25. Leviter hoc argumentum attigi ad Orest. 596. Alius locus occurrit in Aristophanis Acharn. 519. notari dignus. Ἄλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα—Ἐνκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια? Κεῖνον σίκον εἶδεν ἡ λαγώδιον,—Ταὺτ' ἦν Μεγαρικά? ubi recte ex Suida et MSS. ἴδοιεν restituere viri docti. Sed nullo modo tolerari potest in Pac. 599. προσγελάσονται, licet ita ediderit Brunckius, metrico Scholiastæ nimis credulus. Nam versus 596—599. e Creticis et Pæonicis constant, ita legendi: "Ὅστε σὲ τὰ τ' ἀμπέλια, Καὶ τὰ νέα συκῖδια, Τάλλα θ' ὀπόσ' ἴσσι φυτὰ, Προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα. In talibus vero locis, qualis est is Euripidis, quem præ manibus habemus, paullo meliorem censeo numerum singularem, si præbent codices; sine codicibus nihil mutandum. Mox διαδοχαῖσιν Ald. et plures MSS. mendose. Nec tamen nimis numerosa est vulgata lectio, quippe quæ omni cæsura careat, quod apud Euripidem valde rarum est. Sed de cæsurarum natura et ratione paullo longior disputatio est, quam ut hic commode locum inveniat. Hanc igitur in illud tempus rejicere decrevi, cum in Supplemento ad Præfationem meam pauca de re metrica edissem. Interim legendum puto διαδοχαῖς τ' ἀμείβουσιν χεροῖν, vel ἀμείβονται, quorum utrumque æque usitatum est et sensui commodum; utrumque facillime in ἀμείβουσαι corrumpi potuit. Copula vero, quid mirum si excidit, ubi non erat necessaria, cum toties, ubi erat necessaria, exciderit? Vide modo supra ad 356. 580. Non deerunt fortasse, qui vulgatam lec-

κᾶτ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων
 εὐθύς λαβοῦσαι φάσαν' ἐκ πέπλων ποθὲν
 κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ, πολεμίων δίκην,
 ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας, 1145
 καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἄρκέσαι χροῖζων ἑμοῖς,
 εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμόν,
 κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας,
 πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἥνντον τάλας·
 τὸ λοίσθιον δὲ, πῆμα πῆματος πλέον, 1150
 ἐξειργάσαντο δαίν'· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
 πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
 κεντοῦσιν, αἰμάσσουσιν· εἴτ' ἀνὰ στέγας
 φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ,
 θῆρ ὥς, διώκω τὰς μαιφόνους κύνας, 1155
 ἅπαντ' ἐρευνῶν τοίχον, ὥς κυνηγέτης,
 βάλλων, ἀράσσω. τοιάδε σπεύδων χάριν
 πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανὼν,
 Ἀγάμεμνον. ὥς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
 εἴ τις γυναικας τῶν πρὶν εἶρηκεν κακῶς, 1160
 ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λέγειν,

tionem eo nomine defendant, quod ver-
 bum cum participio conjunctum verbis
 sit duobus per copulam conjunctis ele-
 gantius. Hanc objectionem paucis infra
 ad 1161. attingam, pag. 72—74.

[1147. εἰ μὲν—ἐξανισταίην. Optati-
 vus rem saepius repetitam indicat. Iph.
 T. 325. ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἄτεροι προσ-
 κείμενοι "Εβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τοῦσδ'
 ὤσαιτο, Ἀῖθις τὸ νῦν ὑπέϊκον ἥρασσον
 πέτρος. PFLUGK.]

1149. ἥννον Ald. et MSS. Vide ad
 Phoen. 463.

[1150. πῆμα πῆματος πλέον. Eadem
 ratione dictum, quam explicui ad v. 1057.
 Simillimus locus Troad. 489. nisi quod
 perspicua de causa nominativo effertur
 appositio: τὸ λοίσθιον δὲ, θριγκὸς ἀθλίων
 κακῶν, Δούλη γυνὴ γραῦς Ἑλλάδ' εἰσ-
 αφίζομαι. Ceterum comparanda dictio
 Aeschylea Agam. 837. κακοῦ κάκιον ἄλ-
 λο πῆμα. Noster Med. 236. κακοῦ γὰρ
 τοῦτ' ἐτ' ἄλγιον κακόν. PFLUGK.]

1157. MSS. quidam τὰράσσω. alii
 divisim, τ' ἀράσσω.

[1159. μακροὺς τείνω λόγους. Plato
 Gorg. § 47. p. 465. D. μακρὸν λόγον
 ἀποτέτακα, ubi v. Heind. cf. nostra ad
 Med. 1351. PFLUGK.]

1161. λέγων ἔστι τις ἢ μέλλει Ald. et
 MSS. fere omnes. τις ἔστιν Brünckius
 ex membr. τις omittit MS. Reg. Soc.
 Meliorem lectionem putavi eam, quam
 praeibuit Stobæus Grotii p. 308. eamque
 iterum, quando etiam nunc optima vider-
 tur, dedi. Sed difficile est lectionem ita
 constituere, ut omnibus placeat. Tres
 enim hujus versus lectiones e MSS. et
 Stobæo elicias, omnes, si per se spec-
 tentur, satis bonas. Vulgata, ἢ νῦν
 λέγων ἔστιν τις, ἢ μέλλει λέγειν, sic
 defendi potest, ut dicas πάλιν interpola-
 tionem esse Stobæi, cum jam pede de-
 fectum senarium invenisset, ἢ νῦν λέγει
 τις ἢ μέλλει λέγειν. Hoc sane, ut fieri
 posse non nego, ita minus verisimile esse
 arbitror; facilius vero excidere potuisset,
 cum sensui non omnino necessarium vi-
 deretur. Et non raro accidit, ut haec ipsa
 vox vel perderetur, vel corrumpetur.

ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω·
γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει

1162. συντιθεῖς Stobæus et Liber P. male ex 1166. ubi συντιθεῖς M. [συντεμὼν, i. e. συντόμως εἰπὼν, vel quod dicit Lucianus Imag. § 14. ἐνὶ λόγῳ συνελὼν φαῖν ἄν. Noster Æol. fr. v. παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ Πολ-

λοῦς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς. conf. Troad. 441. Iph. A. 1249. Anaxilas Athen. XIII. p. 558. E. συντεμόντι δ' οὐδὲ ἔν' Ἑσθ' ἑταίρας ὅσα περ ἔστι θηρί' ἐξωλίστερον, quæ videri possunt ex nostro loco expressa. PFLUGK.]

In Menandri fragmento p. 126. valde probabilis est Beutleii emendatio, Εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο καὶ ψυχὴν πάλιν λάβοιμ' ἐγώ. Aristoph. Plut. 268. Ὁ χρυσὸν ἀγγεῖλας ἐπὼν· πῶς φής; πάλιν φράσον μοι, Aldus et MSS. nonnulli πάλιν omiserant; sed recte addunt alii cum duobus Juntinis et Suida v. Σωρός. Hanc vocem, cum varie depravata esset in πάλαι et πάνιν, in exilium nullo jure miserunt Brunckius et Invernizius e Vesp. 319. Sed totum locum emendatius, quam vulgatur, describam. Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι διὰ τῆς ὀπῆς ὕμῶν ὑπακούων, ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' ἰδεῖν. Τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ βούλομαι γε πάλιν μεθ' ὑμῶν ἔλθω ἐπὶ τοὺς καθίστους κακὸν τὴν ποιῆσαι. Priores duo sunt senarii, ceteri tres Glyconici cum Pherecrateo. Delevi εἰμι post οἷός τε, quod facile subintelligitur, ut in Eq. 342. Ὅτιν' λέγειν οἷός τε καὶ γώ, quodque eodem modo irrepsit in Phœnissæ. 983. post ἱτοιμος. Recte deinde ἰδεῖν pro ἄδειν correxit Dawesius, in ceteris parum felix. Simile mendum ex ejusdem fabulæ v. 1517. susutlere MSS. Particulam δ' addit Ravennas. Postremo ante Τηροῦμαι δ' ista verba, τί ποιῆσω, ut manifesto spuria et ex te ποιῆσαι in vicinia nata, delevi. Duo loca ex Athenæi Epitome II. p. 58. citat Eustathius ad Odys. A. p. 1406, 58=41, 40. Τρώγοντας μολόχης ρίζαν καὶ πάμα, πρότερος ἔγωγε μολόχης. Sic bene ed. Rom. nam Bas. mendose πρότερος. Koenius ad Gregor. p. 215. ex Athenæo violenter corrigi, καὶ Ἐπίχαρμος. Sed et Antiphanis nomen modo omiserat Eustathius, et millies alias scriptorum nomina supprimit. Notum est λὶ et λν ita in MSS. exarari, ut facillime pro μ¹ capi possint. Scripserat Eustathii librarius, πάλι, quod πάλιν significat. Linea enim superducta, si vocalis præ-

cedit, ponitur pro ν, si consonans, pro α.² Ergo librarius si pro λ per errorem μ scripsit, consequitur, ut errare pergat et scribat πάμα. Scholiastes ad Hec. 570. μάρτυς δὲ τούτου ἄλλα τε πολλὰ, καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους· οὐδὲ γὰρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι. καὶ ἄλλος· μήτοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν. Pro ἄλλος Marklandus ad Suppl. 296. Αἰσχύλος emendans, actum egit; Kingius enim jam ediderat καὶ ΑἰΣΧΥΛΟΣ ΠΑΛ. Quid autem est illud ΠΑΛ.† Nihil sane, nisi πάλιν, cujus ultimæ literæ per compendium significatæ, πάλ^x, oculos Kingii effugere. Cant. enim idem scholion habet, et clare legit πάλιν. In Sophoclis fragmento, quod exstetne in superstitionibus fabulis, necne, nescio,³ idem MS. recte οὐδὲν. Aristophanes Eq. 666. "Ἦν' ἄτθ' ὃ κήρυξ ὅκκ Λακεδαιμόνος λέγει, Πύθισθ' ἀφίκεται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων. Jure displicuit Brunckio istud λέγων, quod et alio nomine vitiosum est; debebat enim potius esse λίζων vel ἔρων. Sed neque hoc rectum esset, ut exemplis patebit. Aristophanes Av. 1531. "Ἡζουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν. 1576. Ἀλλ' ὃ γὰθ' ᾗρημεσθα περὶ διαλλαγῶν Πρέσβεις. 1586. — πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἤκομεν Παρὰ τῶν θεῶν, περὶ πολέμου καταλλαγῆς. 1594. Τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἤκομεν. Pac. 215. Κἀλθοιεν οἱ Δάκωνες εἰρήνης πέρι. Lysist. 982. Κάρυξ ἔγων, ὃ κυρσάνει, ναὶ τῷ σῷ, Ἐμολον ἀπὸ Σπάρτας γὰ περὶ διαλλαγῶν. 1008. Ἀλλ' ὡς ταχίστα φράξτε περὶ διαλλαγῶν αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδὶ. Sic ista loca sine articulo legenda sunt. Adde ejusdem fabulæ 1103. Ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο; περὶ διαλλαγῶν Πρέσβεις. Quid igitur versui ex Equitibus desumto faciemus? Unus Brunckii MS. in priore versu

[¹ Item pro ν. Herodianus in Dindorfii Grammat. Græc. T. I. p. 31, 21. Σοφοκλῆς ἐν αὐπνῷ πυρκαϊῇ. Leg. Σ. ἐν Ναυπλίῳ π. SCHAEF.]

[² Add. not. Porsoni ad Homeri Odys. p. 131. ed. Lips. SCHAEF.]

[³ Sophoclis locus legitur in Electr. v. 957. (952. mæx ed.) ERFURDT.]

τοῖονδ'· ὁ δ' αἰεὶ ξυντυχῶν ἐπίσταται.

XO. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαντοῦ κακοῖς 1165

1164. αἰ Stobæus. Recte hujus vocis penultimam communem esse statuit Piersonus ad Mœrin p. 231. Ac ne quis scurra aut sycophanta Piersoni manibus insultet, quod voci *disyllaba penultimam* dederit, duo loca e grammaticis Latinis transcribam. M. Valerius Probus i. p. 1412, 21. Si vero prima verbi syllaba in penultimo loco fuerit, pro natura sui longa invenitur, UTINAM CLAMOR, UTINAM DONEM. 1414, 15. Persona prima penultimam syllabam in aliquibus verbis longam recipit, ut,

DUCOR, CLAMOR; si tamen prima verbi syllaba fuerit. Priscianus vi. p. 716, 21. Ideoque assumit r (mus), quia non poterat u vocalis penultimam produci, vocalis altera consequente. [ὁ δ' αἰεὶ ξυντυχῶν, sc. αὐταῖς. 'Αἰ i. q. ἐκάστοτε, ut apud Thuc. i. 11. οἳ γε οὐκ ἀθρόοι, ἀλλὰ μέρει τῷ αἰεὶ παρόντι ἀντίχον, et alibi sæpissime.—ἐπίσταται, gravis hoc loco vox: suo damno edoctus cognovit. Comparari potest Troad. v. 894. ἐγὼ νῦν οἶδα καὶ σὺ χοὶ πεπονθότες. PFLUGK.]

habet, λέγει πάλιν, alter λέγειν πάλιν. Dele igitur λέγων, ex λέγειν vel λέγειν natum, et repono, 'Ἦν' ἄρθ' ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαιμόνος λέγει, Πύθισθ', ἀφίκεται γὰρ περὶ σπονδῶν πάλιν. Nub. 971. αὐ πάλιν ομιτunt Suidæ edd. Med. Ald. v. Συμφῆσαι.

Demus igitur πάλιν retinendum; altera quæstio oritur, utrum legamus omnino cum Stobæo, ut ipse edidi, an mixtis codicum et Stobæi lectionibus novam conflemus, ἢ νῦν λέγων ἔστ', ἢ πάλιν μίλλει λέγειν. Qui hanc præferunt, tribus potissimum argumentis fortasse nitentur. Primo quod pronomen τις inutiliter abundat; deinde quod ab uno codice abest, in altero sedem mutat, quæ res ambæ suppositum esse fidem faciunt; quod denique periphrasis λέγων ἔστιν elegantior est quam simplex λέγει. Sed de primo observandum est, librariorum sæpissime ea verba omittere, quæ salva sententia afutura credunt, et, cum τις vix unquam sensui sit prorsus necessarium, id hanc sortem præ ceteris plerisque verbis expertum fuisse.⁴ Sophoclis Trach. 3. supra citavi ad Hec. 370. Ibi tamen priores Suidæ v. Αἰών editiones τῷ ομιτunt. Sed quis ideo vulgatam, quam Stobæus quoque cv. p. 439. (562, 43.) retinet, sollicitare audeat? Idem in eadem fabula 943. ὥστ' εἰ τις δύο ἦ καὶ πλεονς τις ἡμέρας λογιζεται, Μάρταιός ἔστιν οὐ γὰρ ἔσθ' ἤγ' αὔριον, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παρούσαν ἡμέραν' quem locum propter hanc ipsam pronominis repetitionem citat Eustathius ad Il. K. p. 801, 1=719, 12. Sexies repetit τις in tribus versibus Philemon p. 358. (Stob. cviii. p. 455. ed. Grot. 570, 4.

Gean.) Noster, Orest. 1216. Φύλασσε δ', ἦν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνοσ, ἦ ξύμμαχος τις, ἢ κασίγνητος πατρός, Ἐλθῶν. εἰς οἶκον φθῇ. Aliquando, fateor, hoc pronomen sine causa addidere scribæ, ut in Aristophane, Vesp. 11. Κάμοι γὰρ ἀργίως (τις) ἐπιστρατεύσατο, in Machone Athenæi xiii. p. 581. D. 'Ἐν σκυτοτομίῃ (τινὶ) μετὰ τινῶν καθήμενος. Sed multo sæpius aut ejecerunt, aut corruerunt. Quod in Aristoph. Thesm. 618. coniecit Kusterus, habet MS. Ravennas, ἀναίσχυντός τις εἰ. In eodem fragmento Machonis paullo ante legendum est χαλκοτύπος τις σφόδρ' ἀφύνης pro χ. σφόδρ' ἐφύνης. Poëta ignotus apud Scholiast. ad Iliad. Γ. 415. Ὁ θεὸς ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται, Ἄλλ' ὡς λέβης τοῦ μείζονος δέεται πυρός. Languidum illud τοῦ Valckenærio debetur ad Hippol. 120. Codex Townleianus recte, ἀλλ' ὡς λέβης τις. Restituendum idem pronomen duobus Philoctetæ Sophoclei locis. Prior est 196. Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτη. Scs vulgo. Aldus et plerique, credo, MSS. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν του μ. Lege, οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μ. Rarior forma in communem mutata. Antig. 750. Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἐπὶ ζώσαν γαμέϊς. Alter locus cum mox occurrit Philoct. 203. Φωτός ξύντροφος, τις τειρομένον. Hunc versus cum Brunckius anapesticum crederet, antistropheum ad eandem rationem emendare voluit, ὡς resecando. Sed justus anapesticum hiatum istum post τειρομένον non admittit. Legendum erat τειρομένον του. Versus est constans e spondee, duobus choriambis, et syllaba catalectica, quales sunt Aj. 628. 640.

[⁴ Passim viri docti hujus pronominis ellipsin somniant, ubi culpâ librariorum exciderat, post repertum in Codd. v. not. ad Dionys. Hal. A. R. x. 10. SCHAEFF.]

τὸ θῆλυ συνθεῖς ὧδε πᾶν μέμψη γένος.

1166. μέμψαι habet Stobæus Grotii, melius μέμψη ceteræ editiones, certe Gesneri prima, qua utor. Sed μέμψη dimidia fere pars codicum, quod nullo modo tolerari potest. Recte dicitur μὴ μέμψου, μὴ μέμψῃ, non recte dicitur μὴ μέμψῃ. Levis error in Aristoph. Av. 1533. Ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδῃθε, pro σπένδεσθε, et in Eurip. Iph. A. 1152. μὴ κάμνῃς λέγων, pro μὴ κάμνῃς, omnes editores fugit. Jam μέμψαι non est illud quidem prorsus solœcum, sed adeo rarum, ut similia ex paucis tantum locis, eaque ut singularia, enotarint Grammatici. [Euripid. Troad. 171. sq. Seidl. μὴ — πέμψασθ' ἔξω. Add. not. ad Phalar. Epist. p. 18. Vulgaris Græcitas hanc constructionem videtur facile admisisse. Plato Legg. ix. extr. μὴ λύσῃ. Astius ad h. l. p. 468. "Suidas, hunc locum citans T. ii. p. 475. explicat λυσάτω." Quæ sequuntur, vellem vir doctissimus cautius finivisset. SCHÆF.] Μὴ ψεύσον Thesmothor. 877. citant Herodianus Pierisoni p. 479. Suidas v. Ψεύσον. Schol. Venet. ad Iliad. A. 410. (ubi μὴ ἐνθεο) Schol. ad Hecub. 225. (229.) et ex eo Gregorius p. 7. Μὴ νόμισον e Thugénide, ignobili Comico, citant Photius et Suidas; e Sophoclis Peleo Grammaticus Sangermanensis apud Koenium

et Brunckium. Nunc vide, ut error errorem parere soleat. Piersonus ad Moerlin p. 334. "Μὴ ψεύσον et similia," ait, "apud Aristophanem et Sophoclem sunt plurima." Eadem fere repetit ad Herodianum. At vero unicum hujus constructionis exemplum apud Aristophanem, unicum apud Sophoclem reperitur. Nam quod Koenius ex Aristophanis Lystr. 1035. μὴ φίλησον protulit, nihil est. Ibi bene Brunckius ex MSS. duobus edidit μὴ φιλήσῃς. Alius codex οὐ φιλήσεις. Visne jam scire, unde istud φίλησον prodierit? In Juntina prima 1515, Basileensi priore, Veneta Zanetti et aliis totidem literis editur μὴ φιλήσῃς, eandemque lectionem servare voluit in Basileensi secunda Sigismundus Gelenus. Sed, dum typotheta syllabam finalem per tale fere compendium (s) exprimit, quod ης debet representare, character male formatus ejusmodi est, ut eum, nisi attentis oculis inspicias, facile pro reflexo accentu capias; quæ nota cum et ον significat, Æmilium Porcius, operi suscepto, si quis alius, impar, φίλησον correxit. Sin paulo acutius vocem inspexisset, vidissetque accentum in penultima collocatum, φιλήσ' ad veram lectionem reducere potuisset.

infra Philoct. 710. Πλὴν ἐξ ὀκνῶδων εἶποτε τόξων, 722. "Ὅς νιν κοντοπόρῳ δοῦρατι, πλῆθει. Sic isti versus dividi debent. Similes sunt (Ed. C. 696. 701. 703. 709. 714. 716. Aristoph. Eq. 556. 557. 586. 587. Citantur Epicharmi versus quidam a Cornuto, c. 14. p. 161. quos jam depravatos invenit Eudocia, in Villosioni Anecdotis Græcis T. i. p. 295. de Musis Cornutum exscribens. Sed partim opo MS. facillime corrigi possunt: Αἶτε τι ζητεῖ σοφὸν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον. Καί, Πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὸς μᾶλλον ἐξευρίσκειται. Vulgatus τῆς pro τις. Idem mendum Philemonis locum leviter corrupti p. 356. (cv. p. 441. ed. Grot.) Πολλάκις ἔχων τις οὐδὲ τάναγκαῖα νῦν, ἄβριον ἐπλούτῃς, ὥστε χετέρους τρέφει. Θησαυρὸν εὐρὼν σήμερον, τῆς ἀβριον "Ἀπαντα τὰς τῆς οἰκίας ἀπώλεον. Quis non videt legendum σήμερον τις, ἀβριον? Eadem pagina (cvi. p. 453.) legitur minus integer versus, Ἀπόλλωλεν, ἐν ἑαυτῷ ἐάν

τοῦτο σκοπῇ, quem frustra tentavit Bentley. Lege, Ἀπόλλωλεν, ἐν ἑαυτῷ τις ἦν τοῦτο σκοπῇ.

Neque est quod quis arbitretur eo pronomen spurium esse, quod locum mutat. Exstat Aristophanis fragmentum e Thesmothorizasis alteris apud Athen. iii. p. 104. E. Ἰχθύς τις ἰώνηται, ἡ σηπίδιον, ἡ τῶν πλατειῶν καριδῶν, ἡ πουλύπονος; Primus versus sic citatur, vii. p. 324. B. Ἰχθύς ἰώνηται τις. Num et ibi spurium est τις, quod locum mutat? In primo versu male Ἰχθύς pro singulari capit Brunckius, in secundo non melius τις ante καριδῶν interpolat. Κάριδος enim interdum quidem secundam corripit, semper vero primam producit. Idem Aristophanes in Acharn. 568. Εἰς ἑστί τις Ταξιαρχος, ἡ στρατηγός, ἡ τευχολάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω τις ἀνύσας. Sic olim editi. Sed Brunckii et Invernizii MSS. εἰς τις ἑστί. Aut igitur prius τις expungamus, quia sedis est incertæ, aut secundum,

[^s Voluit, opinor, Καρίς. SCHÆF.]

πολλὰ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἰς' ἐπίφθονοι,

1167. Restitui utcunque mendosam Aldi, omnium MSS. et Stobæi lxi. p. 289. ed. Grot. lectionem. οὐδὲν εἰς' Musgravius, quem sequitur Brunckius. αἱ μὲν οὐκ edidit Beckius. Fortasse sanus est hic versus, et legendum in sequenti cum Reiskio, τῶν καλῶν. Utut hæc sunt, liberam eligendi potestatem lectoribus reliqui. [Cave quicquam ex his eligas: nam vulgata optime se habet. Sensus: *aliæ invidia premuntur*, cum sint innocentissimæ. Conf. Med. 305. quem locum, nostro etiam formâ congruum, si viri docti comparassent, fluctus in simpulo excitare abstinuissent. Quod autem Matthiæ ad πολλὰι, — αἱ μὲν —, αἱ δ' — offendit, non meminerat vir optimus, talia se passim legiasse. Galenus, qui nunc ipsum mihi in manibus est, (non erit amplius, sexto Tomo finito,) T. vi. p. 850. ed. Lips. plane ut Euripides: Πολλοὶ γὰρ τούτων, οἱ μὲν ἐν αὐταῖς ταῖς ὁδοῖς ἀπέθανον, οἱ δὲ εἰς πανδοχείον, πρὶν ἢ οἰκαδὲ παραγενέσθαι φθάσαντες, ἡμιθνήτες τε καὶ κατεψυγμένοι φαίνονται. V. similia in nota Hoogeveni ad Viger. i. 4. p. 5. Sed quid hæc cito, cum in promptu sit Euripideum v. 1133. sq.† De vulgo autem mulierum non puto Chorum loqui. SCHÆFF.] Reiskianæ emendationi non male ob-

jicit Hermannus, καλὴ de femina vix dici, nisi cum ad corporis dotes spectat; quocirca hodie malim, parte Musgravianæ conjecturæ adsumpta, legere, πολλὰι γὰρ αἱ μὲν οὐδὲν εἰς' ἐπίφθονοι. Pro-nomina sæpe sine causa ejecere librarii, sæpe sine causa addidere. Recte ἡμᾶς, quod exciderat, restituit Brunckius Sophocli Electr. 1403. male Invernizius e MS. Ravennate edidit Aristoph. Nub. 1448. (1458.) Ἡμεῖς ποιοῦμεν ταῦθ' ἐκάστοθ', ὄντιν' ἂν Γινώμεν, pro Ἀεὶ ποιοῦμεν, quod satis firmabit ejusdem fabulæ versus 1279. (1282.) et quæ notavi ad Euripid. Phœnissæ. 1422. Nec spernendum puto ἡμᾶς pro ἄλλως supra 487. [Sententia satis perspicua: nonnullas quidem malas esse mulieres, sed alias probo ingenio. Ipsa verba magna obscuritate laborant. Nam quum bimestris sit sententia, dubium est, utri parti laus mulierum insit, utri reprehensio. Sed plerique hæc verba: αἱ δ' εἰς ἀρθρόν τῶν κακῶν πεφύκαμεν, in eum sensum acceperunt, ut illa statuerent esse concedentes chori, reperiri mulieres, in quas caderent illa, quibus universum genus insectatus fuerat Polymestor, convicia. Principes in hanc sententiam fuerunt veteres scholiastæ: sed iidem, ut illis verbis recte opponerentur, quæ

quia male repetitum. Minime gentium. Rursus idem Aristophanes in Thesmophoriazusiis superstitiis 543. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν· εἰ δὲ μή, αὐταὶ Ἡμεῖς γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι. Citatur hic locus a Scholiaste Veneto ad Iliad. A. 137. in exemplum Attici ἀναντ-αποδότου, hoc ordine: ἔστι τις· qui-cum consentit codex Townleianus. Valde tamen pronus esset ad novandum, qui vulgatæ lectioni hoc nomine controversiam moveret. Aristophanes Av. 1328. Πάνν γὰρ βραδὺς τις ἐστὶν ὥσπερ ὄνος. Hic versus anapæsticus esse debet, cum versui 1316. respondeat. Versus enim 1313—1334 in strophē et antistrophē dividendi sunt, et in secundo strophes versu legendum, Καλοὶ τις ἀνθρώπων, deleta particula; in primo antistrophes reponendum περὶ γῶν, in secundo delendum αὐ γ', et in fine repetendi versus 1323, 1324. Utrumque ἂν et αὐ γ' omitunt Brunckii membranæ et Raven-nas. Si καλεῖ cum Ravennate et editionibus retinebis, pro δ' ἂν erit δὴ le-gendum in versu primo. At quomodo

versus 1328 anapæsticus tandem fiet? Nimirum harum ipsarum vocum trans-positione, quæ in exemplis supra allatis metro satis bene convenit, in hoc versu nocet. Legendum enim, Πάνν γὰρ βρα-δὺς ἐστὶ τις, ὥσπερ ὄνος.

Postremo erunt fortasse, qui λέγων ἔστιν elegantius putent, quam simplex λέγει. Pars elegantissæ non minima est ipsa varietas; et quatenus hanc assequitur oratio, hactenus sane jucundior ad animum et aures accidit. Verum nihil tam reconditæ aut eximie elegantiæ hæc varietas habere mihi videtur, quin eam librariorum paullo doctior in alterius locum substituere posset. Hoc exemplo non dissimili illustrem, quod in nota ad 1141. promisi. Elegantius est participium cum verbo, copula omissa, conjunctum, quam duo verba per copulam conjuncta. Recte igitur, opinor, cum Brunckio 568. edidi κρύπτουσα pro κρύπτειν τε, recte Brunckius in Aristoph. Nub. 1414. e MS. dedit τύπτοντα pro τύπτειν τε, unde legendum in Æschyl. Pers. 1059. Καὶ στήρν' ἀράσσω ἐπιβόα

αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.

priore versu leguntur, vocabulo ἐπιφθονος significationem tribuerunt prorsus inusitatam, immo falsam, ut esset idem quod *ἐπαινετός, ζηλωτός*. Semper enim dicitur de iis, qui mediocritatem quaudam vel bonarum rerum vel malarum egressi in invidiam odiumque incurrunt. Hoc qui intellexerunt recentiores interpretes de altero versu non mutarunt sententiam: priorem vero illata negativa particula corrigendum censuerunt. Sic Musgravius, quem sequitur Brunckius, scripsit: *πολλαὶ γὰρ ἡμῶν οὐδὲν εἰς' ἐπιφθονοί*. Beckius: *πολλαὶ γὰρ ἡμῶν αἱ μὲν οὐκ ἐπιφθονοί*: denique Porsonus, ejecto pronomine: *πολλαὶ γὰρ' αἱ μὲν οὐδὲν εἰς' ἐπιφθονοί*. Non dicam nunc, quid sit ex his verisimillimum: quamquam egre, credo, omnes concedent omitti potuisse ejusmodi vocabulum, ex quo sententiæ integritas venderet: sed demus esse in his conjecturis quod genuinam Euripidis manum referat. Quid igitur est hoc, alias mulierum bonas sane esse, alias malarum in numero habendas? Talia ab eo dici, qui reprehendere vellet mulieres, minime mirum foret; sed quum eas vindicare chorus a promiscua illa

criminatione velit, quid aliud quam inverso ordine illa dici debebant, ut præcederet culpæ in nonnullis confessio, sequeretur defensio? Itaque mihi quidem plane convenit cum Hermanno non esse corruptam prioris versus scripturam: sitne depravata in altero, ut idem censet, videbimus. Etenim qui sequitur versus ex vulgata lectione non videtur in laudem feminarum accipi posse. Quamobrem Reiskius corripbat τῶν καλῶν. At hoc de femina dici vix potest, nisi si corporis formam, non animi bona, spectes. Quod qui recte monuit Hermannus aliam ipse, eamque, ut ait, certissimam emendationem proposuit: αἱ δ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν. Speramus hodie minus certam eam videri viro egregio: negationem enim, præsertim in tanto sanitatis colore, non magis hoc versu quam superiore adducor ut obliteratam esse credam. Ut breviter dicam, explicatione eget hic locus, non correctione, neque, si quid est peccatum, magis id librariorum negligentiae, quam ipsi poetæ tribuendum, qui quod sentiebat paulo obscurius eloquutus est. Quodsi quis improbat quam propositurus sum interpretationem, hoc

τὸ Μῦσιον. Aristoph. Pac. 405. 'Ἡ γὰρ Σελήνη, ἧς πανούργος "Ἡλιος, ὕμιν ἐπιβουλεύουσι πολλὸν ἤδη χρόνον, τοῖς βαρβάροις προδίδοντο τὴν Ἑλλάδα. Cum nulla sit causa, quare oratio ἀσύνδετος maneat, conjicere possis vel τοῖς βαρβάροις τε, vel προδιδόναι, ut regatur ab ἐπιβουλεύουσι, cujus structuræ exemplum habet ipse Aristophanes Plut. 1112. alia suppeditant H. Stephanus Th. G. L. T. I. p. 770. F. et Hemsterhusius ad Lucian. Deor. Dialog. XXI. 2. p. 268. Sed Ravennatis codicis lectio ἐπιβουλεύοντες leviter mutata genuina fiet, ἐπιβουλεύοντες. Nec tamen adeo remota a librariorum cognitione erat hæc phrasia, quin eam aliquando in textum contra metrum invexerint; ut Acharn. 1145. Σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν, et Pac. 628. ἦν ἐγὼ φτενύσας ἐξεθρεψάμην, quorum vitorum prius tollunt MSS. alterum sustulit Dawesius. Σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν. ἦν ἐγὼ φύτευσα κάζεθρεψάμην. Ipse equidem edidi, Hec. 662. κοῦκέρ' εἰ βλέπουσα φῶς, ubi Lib. P. habet κοῦκέρ' βλέπει φῶς. Quod si quis contra me urgebit, respondebo, veterem lectionem me unius codicis auctoritate mutare noluisse: aliter non minus

facile, si φῶς in φῶς semel mutatum esset, vulgatam ε κοῦκέρ' βλέπει φῶς nasci potuisse, quam illud ε vulgata potuit. Satis enim trita est hæc locutio non solum apud Tragicos, sed apud Comicos, apud Atticos, apud omnis generis et ætatis scriptores. Ejus si quis exempla cumulare instituet, caute abtineat, tum ab εὐ δώσω Hec. 577. et similibus, ubi εἰ est ἰδία, non εσ, tum α κτείνας γένν, et προδοῦς γένν, quæ diversi sunt generis. Casu etiam interdum fieri potest, ut hæc phrasæ permutentur. In Platonis Politico Scholiastes p. 38. pro *ἐμβαίνῃ* variam lectionem *ἐμβάν* ᾧ præbet. Verum quam facile erat in tam parvo discrimine alterum alteri supponere! Supra ἀνεστήκει Aristoph. Plut. 738. unus codex apud Brunckium superscriptum habet, ἀνεστηκῶς ἦν. Scholiastes Platonis, p. 74. primo Homericum ἢ ἐκὼν μεθίεις citat, deinde παραφράζων ait, καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος ἐκὼν μεθίων, καὶ μὴ προσέχων τὸν νοῦν. Iarchas apud Philostratum, V. A. III. 47. αἱ τοὺς Πυγμαίους οἰκεῖν μὲν ὑπογίους, κεῖσθαι δὲ ὑπὲρ τὸν Γάγην, ζῶντας τρόπον, ὃς πᾶσιν εἰρηται quem locum sic recitat Eusebius contra

L

ΕΚ. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἔχρην ποτὲ
τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον. 1170

velim meminerit, conjecturam me facere, cui quis tandem segre feret si eandem veniam petam, quam tribuere consuevimus illis, qui mutanda codicum lectione locis obscuris opem afferunt? Sensum igitur illorum versuum hunc esse existimo: "Sunt sane quaedam nostrum, et multae quidem, odio dignae: ceterae vero propter sexum non suis quaeque virtutibus vitiosae, sed numero tantum, spectamur; malis non nostra quadam culpa, sed natalium vitio cumuli instar et tanquam numerus adjicimur." Quodsi vere interpretati sumus verba difficillima, in vocabulo ἀρεθμός agnoscis similitudinem illius significationis, quam ex Eurip. Heracl. 997. Troad. 476. et aliis quibusdam locis illustravit Boeckhiius de Trag. Gr. p. 93. Nam ibi quoque de hominibus dicitur, qui nonnisi numero spectantur, cetera inutilis. Ac quoniam quae his verbis significari declaravimus eodem redeunt, ac si dicas: *aliae mulierum sunt improbae, aliae videntur*; non veremur, ne peccasse

chorus contra modestiam videatur, quam qui v. 1168. in deteriore partem interpretati sunt in eo sibi videntur reperisse, quod in verbo πεφύκαμεν se ipse non excludit ex numero earum, quae a reprehensione hand immunes sint. Quanquam si quis tam atrocia crimina jactet, ut Polymestor, haud scio an nimia sit haec modestia, non deprecari talis culpae suspicionem. Nunc ita loquitur chorus, ut neque arrogantiam reprehendere possis speciem criminis agnoscens, crimen ipsum negantis, et laudabilis videatur modestia, quam a se ipse propulsat injuriam, eandem aliis etiam mulieribus fieri pronuntiantis. — Postremo monendum est, quod etiam schol. animadvertit, πολλὰι et αἱ μὲν posita esse ἐκ παραλλήλων. Etenim non illud quaeritur, ex multis an pars sit bona, pars deterior; sed quoniam cunctas culpaverit Polymestor, vere id de multis pronuntiarī, alias culpae expertes esse dicendum est. PFLUGK.]

Hieroclem, cap. 22. περὶ μὲν τῶν Πυγμαίων, ὡς ἄρα εἰεν οἰκοῦντες μὲν ὑπόγειοι, διατρίβοντες δὲ ἐπὶ τὸν Ἰάγγην ποταμὸν ζῶντες (ubi ὑπὲρ pro ὑπὸ legendum videtur, et post ζῶντες addenda, τρόπον, δὲ πᾶσιν ἱερῆται). Quis tamen Atticismum Eusebio dabit, Philostrato ademtum? Quare e nostro versu existimo primum excidisse πάλιν, deinde aliquem, ut metrum expleret, λέγει in λέγων ἐστί distaxisse. Non dissimile est, quod cum εἰ pro εἰ cepisset Harleiani codicis scriba in Orest. 1541. δοκεῖς sequens in δοκῶν mutavit. Si quis me nunc accusabit, quod hanc notam longam et tædii plenam fecerim, habebit, quod est accusatori maxime optandum, confitentem reum. Verum uno exemplo ostendere volebam, quantam mihi lectores, non quidem ob ea, quae dixi, sed ob ea certe, quae tacui, gratiam debeant.

Quod ne temere dixisse videar, illud modo considera, quot verba profunderē potuissem, si locum Aristophanis supra citatum Pac. 627.

Ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεὶ τοι τὴν κορώνειών γέ μου

Ἐξέκοψαν, ἦν ἐγὼ ῥύττευσα κάζεθρε ψάμην.

Νῆ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως δῆτ' αἶ ἐπεὶ κάμου τὸν λίθον

Ἐμβαλόντες ἐξέμιδμον κυψέλην ἀπώλεσαν.

si hunc igitur locum plenius attulissem, et omnia, quae dici possent, ad rem pertinerent, necne, securus, congessissem.

Importunum illud τὸν, et sensui et metro noxium, recte omittunt Brunckii MS. et Ravennas; dudum omiserat Junta secunda. Sed in versu constituendo longissime a vero aberravit Brunckius. Lege, transposita tantum particula, Νῆ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως γε δῆτ' ἐπεὶ κάμου λίθον. Sed aliud hic restat. Nam si sensui nocet articulus τὸν, nocet etiam articulus τὴν supra, ut additus noceret infra ante ἐξέμιδμον κυψέλην. Lege igitur, ἐπεὶ τοι καὶ κορώνειών γέ μου. Vide quae dixi ad Med. 675. et adde exemplum e Schol. Venet. ad Iliad. N. 513. ἐπεὶ καὶ τοῦ Οἰνομάου ἐξέσπασε τὸ δόρυ καὶ τοῦ Ὀθρουνοῦς. Sed et ibi MS. Townleianus ἐπεὶ τοι καὶ τοῦ Οἴ. Jam poteram multa de μέλε apud Atticos dissyllabo, nunquam trisyllabo; poteram non pauca de dactylo in trochaicos ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admissio; poteram denique quaedam de vocibus ἐξέμιδμον, ἐξέμιδμον, et ἐξαμίδμον edisserere. Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam.

ἀλλ' εἴτε χρῆστ' ἔδρασε, χρῆστ' ἔδει λέγειν·
 εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθροὺς,
 καὶ μὴ δύνασθαι τᾷδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
 σοφοὶ μὲν οὖν εἴς' οἱ τὰδ' ἡκριβωκότες,
 ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί, 1175
 κακῶς δ' ἀπώλονται· οὐ τις ἐξήλυξέ πω.
 καὶ μοι τὸ μὲν σὸν ὥδε φροιμίσις ἔχει·
 πρὸς τόνδε δ' εἰμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.
 δς φῆς Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσω διπλοῦν,
 Ἀγαμέμνονός θ' ἔκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν. 1180
 ἀλλ', ὦ κάκιστε, πρῶτον, οὐποτ' ἂν φίλον
 τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἑλλησιν γένος,
 οὐτ' ἂν δύναιτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
 πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσω τινά,

1171. χρῆστ' ἔδρασε citat Scholiastes ad Aristoph. Plut. 143. propter accentuum rationem. Quod ibidem citat, δειν' ἄττα, est ex Ran. 956. [Verba Scholiastes sunt: "Ὅτε ἀναβιβάζεται δέξια, πάλιν δέξια δφείλει τίθισθαι, οὐ μὴν περισπωμένη, ἄτοπον γάρ. Talia ἄτοπα ssepe (passim cum magno sensus detrimento) leguntur. Male dederat Brunckius in Sophoclis editione majoris moduli Aj. 1230. ὠψήλ'. Male dedit Wyttenebachius in Plutarch. Mor. T. i. p. 274. κλείν'. Male Marklandus in Eurip. Iph. A. 1346. δειν', quod correxit Musgravius (1356). Male ambo ibid. 1129. (1136.) εἴφ', quod est *disiit*, non *dic*: neq. melius habent aliquot editionum insecutarum; quod qui probat, ne tangat *εἰπέ μοι* in Plutarchi Alex. c. 30. T. iv. p. 72. R. In Xenophontis Mem. ii. l. 20. etiam nunc reperias παραγωνθῆν σκληρ'. Cf. Heyn. ad Homer. Il. T. v. p. 444. T. vi. p. 152. T. vii. p. 321. T. viii. p. 140. 313. et Reitz. ad Lucian. T. i. p. 849. SCHAEF.—ἔδρασε. Accuratus scripsisset ἔδρασσαν, quum praecesserit ἀνθρώποις. Sed illa numerorum permutatio in utraque lingua frequentissima. Tyrtæus i. 27. Br. νίοισι δὲ πάντ' ἐπτόικεν Ὀφρ' ἐρατῆς (sic scribe cum Valcken.) ἡβῆς ἀγλαὸν ἄνθος ἔχρ', Ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδῆν ἐρατὸς τε γυναιξίν. Xenophon (Econ. iii. 5. ἴσως γὰρ ἀναλίσκουσιν οὐκ εἰς ἃ δεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἃ βλάβην φέρει αὐτῷ καὶ τῷ οἴκῳ. Eadem ratione Euripides in Androm. 421. οἰκ-

τρά γάρ τὰ δυστυχῇ Βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὦν κυρῇ. Cf. Suppl. 435. 453. PFLUGK.]

[1174. οἱ τὰδε ἡκριβωκότες. Sc. τὸ εὖ λέγειν τὰ ἀδίκᾳ. PFLUGK.]

1175. δύνανται Ald. et plerique codices. δύναιντ' ἂν MS. Leid. teste Valckenærio ad Hippol. 294. Sic in Eupolidis versu apud Harpocrationem, v. μεῖον, ubi MSS. dant Δύνανται ὥσπερ μεαγωγὸς ἐστιῶν, feliciter Jac. Gronovius, Δύναντ' ἂν.

1176. ἀπώλοντο κοῦτις Aldus et plerique codices. Unus K. sed is valde recens, ἀπώλονται οὔτις, quod edidere Kingius eumque secuti Musgravius et Brunckius. Brunckius tamen δλοντο mavult, quod scilicet *ridicula canonis de augmento non omittendo fidem abrogarit*. Nec sermo abruptior est, quam supra 653. 654.

1177. ὥδ' ἐν Ald. et plures MSS. ἐν omisit Kingius, auctoritate Baroc. 74. Addere debuit "optimum illum Reg. Soc. MS. unde omnes fere emendationes desumptæ sunt," quem ego K. voco.

[1178. καὶ μοι τὸ μὲν σὸν. Atque hoc proœmium tibi dictum est, Agamemnon, (iste enim barbarus neque intelligit ista, neque dignus est illis.) LANG.]

1179. Ald. πῶς φῆς, et sic plures. Sed Brunckii membr. et pro var. lect. MS. Reg. Soc. δς φῆς, quod recepi. Simillima orationis conversio in Sophocle, (Ed. Col. 1354.

- ἡ ξυγγενὴς ὦν, ἡ τίν' αἰτίαν ἔχων; 1185
 ἡ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα,
 πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
 ὁ χρυσὸς, εἰ βούλοιο τάληθῃ λέγειν,
 ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
 ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ' ἠντύχει 1190
 Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,
 ἔζη τε Πρίαμος, Ἐκτορός τ' ἦνθει δόρυ,
 τί δ' οὐ τότε, εἶπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν
 θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, κὰν δόμοις ἔχων,
 ἔκτεινας, ἡ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων; 1195
 ἀλλ' ἠνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἤμεν ἐν φάει,
 καπνῷ δ' ἐσήμαιν' ἄστν πολέμων ὕπο,
 ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἐστίαν;
 πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον, ὥς φανεῖ κακός·
 χρῆν σ', εἶπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσιν φίλος, 1200
 τὸν χρυσὸν, ὃν φῆς οὐ σὸν, ἀλλὰ τοῦδ', ἔχειν,
 δοῦναι φέροντα πενομένοις τε, καὶ χρόνον
 πολὺν πατρώας γῆς ἀπεξενωμένοις·
 σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
 τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις. 1205
 καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,

1188. τάληθις C. Cant. E. J.

1190. Qui supra v. 18. ἠντύχει ediderat Aldus, hic et infra 1210. εὐτύχει habet.

1197. Sic Ald. Alii primo καπνός, deinde ἐσήμαν', sive ἐσήμην'. [Aoristum praferam. Locus sic videtur intelligendus: cumque urbe fumo signum dedisset caedis perpetranda: ut σημαίνειν sensu militari dictum sit, quo fere valet signum dare rei, non facere, sed faciendae. Cf. Xenoph. Cyrop. v. 3. 44. vi. 2. 40. SCHAEF.]

1199. φανῆς G. N. quo admissio ὡς esset pro ἵνα.

1206. καὶ μὴν τρέφων μὲν παῖδά γ' ὡς σ' MS. Reg. Soc. non male, si alii consentirent. Idem mox 1208. σαφίστεροι. Ad lectionem R. alludit et M. παῖδ' ὡς σ' ἐχρῆν. Sic ordo verborum planior fieret, neque ista particula otiosa esset, quam toties post καὶ μὴν, οὐ μὴν,

καίροι, et similia, sed intervallo interjecto, addunt Attici. Vide ad Phoeniss. 1638. Aristoph. Nub. 874. Καίροι τάλαντον τοῦτ' ἐμαθεν Ὑπέρβολος. Sic omnes fere MSS. et Suidas v. Τάλαντον. Sed idem Suidas v. Ἀναπιστηρίαν. ἐμαθ' habet. MS. Rav. post καίροι addit γε. Lege ergo, τοῦτό γ' ἐμαθ' Ὑπέρβολος. Saepissime hæc particula excidit, nusquam saepius, quam post οὐτός et ὅδε. Recte τοῦτό γ' ἐπέρπεπον ποιεῖν in Plut. 1078. (1079.) maluit Brunckius. In Nub. 192. idem recte Οὔτοι γ' pro Οὔτοι δ' restituit; sed paullo ante 189. τοῦτ' ἐτι φροντίζετε mendose edidit pro τοῦτό γε φ. Debebat saltem, τοῦτό γ' ἐτι φροντίζετε, sed verum est τουτογί, quod nunc in τοῦτό γε, nunc in τοῦτο τί corruptum, his turbis ortum dedit. In Sophocl. Aj. 969. τί δῆτα τοῦδὲ γ' ἐγγέλφεν ἀν κἀτα; neminem opinor esse, qui non facile correcturus sit. [Verba

σώσας τε τὸν ἐμόν, εἶχες ἄν καλὸν κλέος.
 ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἄγαθοὶ σαφέστατοι
 φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὖθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.
 εἰ δ' ἐσπάνιζες χρημάτων, ὁ δ' ἠντύχει, 1210
 θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὐμὸς μέγας·
 νῦν δ' οὗτ' ἐκείνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
 χρυσοῦ τ' ὄνησις οἴχεται, παῖδές τε σοί,
 αὐτὸς τε πράσσεις ὧδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
 Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανεῖ. 1215
 οὗτ' εὐσεβῇ γὰρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἐχρῆν,
 οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον·
 αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν
 τοιοῦτον ὄντα· δεσπότης δ' οὐ λοιδορῶ.

ΧΟ. φεῦ, φεῦ· βροτοῖσιν ὥς τὰ χρηστὰ πράγματα
 χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' αἰεὶ λόγων. 1221

ΑΓ. ἀχθεινὰ μὲν μοι, τὰλλότριά κρίνειν κακά·
 ὁμως δ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,
 πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ', ἀπώσασθαι τόδε.
 ἐμοὶ δ', ἴν' εἰδῆς, οὗτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν, 1225
 οὗτ' οὖν Ἀχαιῶν, ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον,
 ἀλλ' ὥς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς·
 λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὦν.
 τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥάδιον ξενοκτονεῖν·
 ἡμῖν δέ γ' αἰσχροὺς τοῖσιν Ἑλλήσιν τόδε. 1230
 πῶς οὖν σε κρίνας μὴ δικεῖν, φύγω ψόγον;
 οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
 πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι καὶ τὰ μὴ φίλα.

ΠΟ. οἶμοι, γυναικὸς, ὥς ἔοιχ', ἡσώμενος
 δοῦλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην. 1235

ΑΓ. οὐκουν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά ;

mirum in modum trajecta sic construe : κλέος. Contra Helen. 135. αἰσχροὺς κλέος.
 καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὥς ἐχρῆν σε τρέφειν PFLUGK.]
 παῖδα τὸν ἐμόν, σώσας τε, scil. αὐτόν. 1215. φανεῖ Mosq. 2.
 Turbavit hæc res etiam librariorum, sed 1236. Hunc versum Hecubæ tribuit
 nihil tamen, quod de sinceritate lectionis Beekius. Aldus, οὐκοῦν. Et Hecubæ
 suspicionem moveat, e codicibus enotatur. tribuit Homeri Scholiastes in codice
 Cf. Elmaleium ad Med. 460. PFLUGK.] Townleiano, si vera est ejus lectio, ad
 [1207. καλὸν κλέος. Hom. Od. α. 95. Iliad. N. 154. ὁ εἰ συναπτικός, ἀντὶ τοῦ
 ἰσθλὸν κλέος. Theocrit. xvi. 58. ἀγαθὸν ἐπεὶ ὥς τὸ χρῆ δ' εἰ σοφὸς πέφυκας· καὶ

- ΠΟ. οἷμοι τέκνων τῶνδ', ὀμμάτων τ' ἐμῶν, τάλας.
 ΕΚ. ἀλγεῖς τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;
 ΠΟ. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἐμ', ὦ πανοῦργε σύ.
 ΕΚ. οὐ γάρ με χαίρειν χρή, σὲ τιμωρουμένην; 1240
 ΠΟ. ἀλλ' οὐ τάχ', ἥνίκ' ἂν σε ποντία νοτῖς—
 ΕΚ. μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὄρους Ἑλληνίδος;
 ΠΟ. κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.
 ΕΚ. πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσιν ἀλμάτων;
 ΠΟ. αὐτὴ πρὸς ἰσθὸν ναὸς ἀμβήσει ποδὶ. 1245
 ΕΚ. ὑποπτέροις νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
 ΠΟ. κύων γενήσῃ πύρσ' ἔχουσα δέργματα.
 ΕΚ. πῶς δ' οἴσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;
 ΠΟ. ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.
 ΕΚ. σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν, ὣν ἔχεις, κακῶν; 1250
 ΠΟ. οὐ γάρ ποτ' ἂν σύ μ' εἶλες ὥδε σὺν δόλῳ.
 ΕΚ. θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον;
 ΠΟ. θανοῦσα· τύμβω δ' ὄνομα σῶ κεκλησέται—
 ΕΚ. μορφῆς ἐπφδὸν ἢ τι τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;
 ΠΟ. κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ. 1255
 ΕΚ. οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην.

ὁ Εὐριπίδης οὐκ οὖν εἰπερ εἰργασθαι τάδε.—Sed legendum εἰργασθαι, et de τὰδε ampliandum. Obiter notandum, χρή in Phociss. 84. hoc scholio defendi.

1238. Ald. et edd. τί δαί με. MSS. alii præbent vel τί δ' ἐμὲ vel τί δέ με. τί δὴ με Brunckius. Editores quidam addiderant τοῦ ante παιδός. Aristophanes apud Polluc. vii. 13. εἰ μοι κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θεσεῖον δραμεῖν, Ἐκεῖ δ', ὥς ἂν πρᾶσιν εὐρωμεν, μένειν. Dele ἐστιν, et lege cum Brunckio ἡμῖν pro εἰ μοι. Hujus fabulæ 386. supra ἡμᾶς habet J. ἀντὶ τοῦ ἐμὲ, et ἐμὲ eodem atramento C. Vides igitur quam facile ista permutentur. Contra in Sophoclis CEd. T. 847. εἰς ἡμᾶς, ῥέτρον, ex ignorantia metri inferisit Triclinius. Quod cum priscis Tragici editionibus habent Suide v. Μονόζωνος tres editiones ἐμὲ, Portus et Kusterus mutarunt.

1242. Ἑλληνίδος Ald.

1247. Idem vaticinium alibi dederat Euripides apud Plutarch. de Is. et Osir. p. 379. E. Ἐκάρτης ἀγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει· quem ridet Aristophanes apud

Eustathium ad Od. Γ. p. 1467, 36 = 127, 17. καὶ κύων ἀκράχολος Ἐκάρτης ἀγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

1252. βίον Ald. et MSS. quod manifesto mendosum. μόρον Brunckius et Ammonius in textum intulerunt. Sed μόρος apud Tragicos plerumque mortem significat. Melius igitur videtur Musgravius conjecisse πότμον, quod confirmat eadem varietate lectionis apud Sophoclem, Antig. 83. [Vulgata est sanissima. Sensus: Finiamne vitam, quam homo vixi, sic, ut mortua canis sim, an viva? SCHÆFF.]

1253. σὸν Aldus. Sed σῶ tres MSS. apud Musgraviū, Mosq. 2. N. omittit Aug. 2.

1254. ἢ τί Ald. Ingeniosa est Reiskii conjectura, ἢ τύχης ἐμῆς ἐρεῖς; [Nihil mutandum. ἐπφδὸν dictum loco prosaici ἐπώνυμον. nomen, quod a forma canina ductum ᾄδεται: ne de probroso nomine cogites, quod nuper factum memini. ἢ etiam supra 999. postpositum vidimus. SCHÆFF.] Versu sequente MSS. quidam τέκμωρ.

ΠΟ. καὶ σὴν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν.
 ΕΚ. ἀπέπτυσ' αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν.
 ΠΟ. κτενεῖ νιν ἢ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.
 ΕΚ. μήπω μαυεῖν Τυνδαρὶς τοσόνδε παῖς. 1260
 ΠΟ. καὐτόν γε τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρας' ἄνω.
 ΑΓ. οὔτος σὺ, μαίνει, καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν.
 ΠΟ. κτεῖν', ὥς ἐν Ἀργεὶ φόνια λουτρά σ' ἀναμένει.
 ΑΓ. οὐχ ἔλξετ' αὐτόν, δμῶες, ἐκποδῶν βίᾳ;
 ΠΟ. ἀλγεῖς ἀκούων. ΑΓ. οὐκ ἐφέξετε στόμα; 1265
 ΠΟ. ἐγκλείετ' εἴρηται γάρ. ΑΓ. οὐχ ὅσον τάχος
 νήσων ἐρήμων αὐτόν ἐκβαλεῖτέ ποι,
 ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ;
 Ἐκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροῦς
 στείχουσα θάπτε' δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεῶν 1270
 σκηναῖς πελάζειν, Τρωάδες· καὶ γὰρ πνοᾶς
 πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ.
 εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν, εὖ δὲ τὰν δόμοις

1257. γ' omittunt quidam MSS. ut et δ' 1248. male. Recte hic additur γε, ut mox 1261.

[1258. ἀπίπτυσ'. Nota abominandi formula: cf. Hipp. 614. Iph. A. 874. Iph. T. 1161. Hel. 672. Aoristus pro praesente, v. Herm. ad Vig. p. 746. Ad sequentia comparandam Cycl. 270. ubi postquam culpa se vacare asseveraverat Silenus addideratque haec: ἡ κακῶς οὗτοι κακοὶ Οἱ παῖδες ἀπόλοιθ' οὐς μάλιστ' ἐγὼ φίλῳ, respondet chorus: αὐτὸς ἔχ'. PFLUGK.]

1260. Facile quis pro μή πω conjiciat μή ποτε. Sed μή πω eodem sensu Attici per λιτότητα quandam aliquando usurpant. Sophocles, Electr. 403. Οὐ δῆτα· μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή, quod citat Suidas v. κενεόν. [Noster Heracl. 359. μήπω ταῖς μεγάλασιν οὕτω καὶ καλλιχόροις Ἀθῆναίς εἴη. Similiter οὕτω dicitur in Soph. Ed. T. 594. οὕτω τοσοῦτον ἡπατημένος κυρῷ. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 458.—μαυεῖν. Notanda formula, qua utuntur qui fortius abhorreere se ab aliqua re declarant. Lucian. Phalar. i. § 11. μὴ γὰρ οὕτω μαυεῖην. Cf. eundem Tox. § 50. Encom. Demosth. § 5. Dial. Meretr. T. III. p. 283. PFLUGK.]

1261. καὐτόν σε M. N. R. ut Brunck-

ius ex membr. edidit. At tum prior versus Agamemnoni tribuendus erat. Nec fingenda est talis orationis conversio, qualis est supra 1179. Καὐτόν δὲ habent plures MSS. quod edidit Beckius; male, si verum est, ut verum puto, quod ad Orest. 614. de Sophoclis Philoct. 1362. notavi. Sed Aldi et Scholiastæ lectio καὐτόν τε proxime ad veram accedit, quam praebet Aug. 3. καὐτόν γε.

[1262. οὔτος σὺ. Indignantis et vehementius commoti haec est compellatio, ut apud Soph. Ed. T. 532. οὔτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; PFLUGK.]

1262. τί pro σὺ E. quod notandum est, haud probandum. Similis comminatio in Hel. 1659. quem locum, cum sit paullo corruptior, plenius adscribam. Ἀρχόμεσθ' ἄρ', οὐ κρατοῦμεν. Ὅσια δρᾶν, τὰ δ' ἐκδίδε'. Καθναεῖν ἱρὰν εἰκας. Κτεῖνε, σύγγονον δὲ σὴν Οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἐκόντων, ἀλλ' ἐμ', ὥς πρὸ δεσποτῶν τοῖσι γεναίοισι δούλοις ἐκλείστατον θανεῖν.

1267. ποι Ald. edd. MSS. που edidere Ammonius et Beckius, nescio quo auctore. Nunc video, non paucos codices habere που, idque Brunckium edidisse; sed alterum melius puto.

ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων.
 ΧΟ. ἴτε πρὸς λιμένας σκηνάς τε, φίλαι,
 τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι
 μόχθων· στερρὰ γὰρ ἀνάγκα.

1275

1277. Sic Harl. pro ἀνάγκη. [Sic et Cod. Nanian. Monui in Melet. Crit. 1.
 p. 132. SCHAEF.]

ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΒΗΣ.

File 101-208

